

GELİŞİM YAYINLARI
BEYAZ DİZİ
4

MUTLULUK YALANI

Margaret Rome

MUTLULUK YALANI

Ablası çocuğunu ona bırakıp sırra kadem basınca Caroline ne yapacağını şaşırmıştı. Ama kendini kapıp koyvermedi. Bebeğe annelik yapacak, elinden geldiğince bakacaktı.

Ne var ki, bir gün bebeğin amcası Domenico çıkageldi. Caroline, Domenico'nun evlenme teklifini geri çevirmedi. Çocuğun geleceğinin güvence altına alınması için böyle bir fedakârlığı göze almıştı. Ancak bir koşulu vardı: Evlilikleri kâğıt üstünde kalacaktı. Zaten Domenico da Caroline'i, bebeğin gerçek annesi sanıyordu.

Aslında Caroline'le Domenico birbirlerine gerçekten âşık olmasalardı, işler yolunda gidecekti! Caroline yalan söylediğine pişman olmuştu. Domenico kendisine oyun oynandığını öğrenince, nasıl bir tepki gösterecekti acaba?

100 TL.

Margaret Rome

MUTLULUK YALANI

4

MUTLULUK YALANI

Genç kız bir çözüm bulmak için kendini zorluyordu, ama çaresizdi. Ya küçük Vito'nun gerçek annesi olmadığı ortaya çıkarsa... Yenik düştüğünü anlamıştı Caroline... Gururla başını kaldırıp cevap verdi: «Pekâlâ, sizinle evleneceğim!»

GELİŞİM YAYINLARI
Beyaz Dizi 4

İngilizce adı : THE MARRİAGE OF
CAROLİNE LİNDSAY

Şafak Sk. No: 2 Nişantaşı/İstanbul
Tel: 48 61 82 - 48 61 83

Dizgi: Ağaoğlu Tesisleri
Baskı: Orhan Ofset Basımevi
Kapak baskı: Seyyit Mısırlı Matbaası

MUTLULUK YALANI

Margaret Rome

Sevgili okurlar,

«BEYAZ DİZİ» dünyasına hoş geldiniz.

«BEYAZ DİZİ» günlük uğraşlarınız arasında sizi dinlendirecek, çağdaş yaşamın yıkıcı ve bozucu yanlarına rağmen, gerçek sevgi ve mutluluk gibi duyguların el değmemişliğini koruyabileceğini gösterecektir. «BEYAZ DİZİ» nin 15 dilde yayınlandığı 90 ülkede satış rekorları kırmasının nedeni de, insanların bu en güzel özlemlerine seslenebilmesidir.
Bundan böyle siz de her iki haftada bir perşembe günleri «BEYAZ DİZİ»nin iki yeni kitabını gazetecinizde bulacaksınız.
«BEYAZ DİZİ»yi beğeneceğinize inanıyoruz.
Saygılar ve sevgilerle...

GELİŞİM YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

Gözü yaşlı dostların sonuncusu da evden çıkınca, nazik komşularının tüm davetlerini reddeden Caroline, babasının ani ölümünden beri hissizleşmiş bedenini biraz olsun ısıtabilmek için şöminenin önüne oturdu.

Üç gündür sanki bir boşluk içinde geziyordu. Babasının kâğıtlarını araştırmış, avukatına telefon etmiş, yakınlarına, komşularına babasının ölümünü haber vermiş ve bütün bunları yaparken sanki başka biriymiş gibi davranmıştı. Oysa gerçekte, bu maskenin altında, ağlayıp sızlayarak kırık kalbini teselli etmeye çabalıyordu.

Son derece neşeli, canlı, iyimser, hiçbir şeye aldırmayan bir adamdı babası. En güç zamanlarda bile, «Düşünmeyi bırak, yaşamaya bak,» derdi, ama gene de borçlardan yakasını bir türlü kurtaramazdı. Zavallı Caroline, babasını üzmemek için, biriktirdiği üç beş kuruşla bunları ödemek zorunda kalmıştı.

Annesi, Caroline birkaç aylıkken ölmüştü. Gerçi Charles Lindsay karısını çok severdi, ama yanında hayatını kolaylaştıracak bir kadın olmadan rahat edemeyeceğini bir süre sonra anlayıp yeniden evlenmişti.

Babasız çocuğunu tek başına büyütmeye çalışan Mildred ile aralarında büyük bir aşk olduğu söylenemezdi ama, ikisi de birbirlerini ta-

mamladıklarını fark etmişlerdi. Charles, iki yaşındaki Dorinda'ya soyadını vermişti; buna karşılık iyi bir ev hanımı olan Mildred de, ona arzuladığı düzenli yaşamı sağlamıştı.

Dorinda ile Caroline bu düzen içinde iki mutlu kardeş olarak büyümüşlerdi. Ancak büyük bir sıkıntıları olduğu zaman Dorinda annesine, Caroline ise sevgili babasına koşuyordu. Her iki tarafın doğal kabul ettiği bu durum, üç yıl önce Mildred'in ani ölümüyle bozulmuştu.

Annesinin ölümünden üç ay sonra Dorinda sakin bir sesle kararını açıklayınca, Charles hiç şaşırmamıştı: «Londra'ya gitmeye karar verdim.»

Caroline şaşırarak başını kaldırmıştı: «Londra'ya mı? Ama niçin? Ne yapacaksın orada?»

«Büyükannemin bana bıraktığı mirası hatırlıyorsunuz, değil mi? Annem geçen yıl hepsini bana verdi.» Sesi iyice alçalmıştı. «Asıl babam olmadığınızı anlattığı zaman, Londra'da bir modellik okuluna yazılmaya karar verdim. Kursu bitirince iş bulacaklarını garanti ediyorlar. Çok sevdiğim bir meslek olduğu için becereceğimden eminim. Her neyse, taksidi ödedim bile. Kurs iki gün sonra başlıyor, orada olmak zorundayım.»

Caroline, kararını değiştirmesi için çok yalvarmış, ama bir yararı olmamıştı. İki gün sonra mektup yazacağına söz vererek ayrılmıştı evden. Ağır ağır gardan çıkan trenin penceresinden bakan neşeli ve heyecanlı yüzü son kez görmüşlerdi.

Şöminedeki odunlardan birinin çıtırdayarak düşmesi, Caroline'i daldığı anılarından uzaklaştırdı. Aynı anda kapının çalınmasıyla irkildi.

Kim olabilirdi ki?

Bir süre kapının önündeki uzun boylu, zarif kıza hayretle baktı, sonra ani bir sevinç çığlığıyla boynuna sarıldı.

«Dorinda! Hayatım, geleceğini biliyordum! Gelmen için çok dua ettim!»

Dorinda salona girerken, üç yıl önce bıraktığı gibi duran eski eşyalara, değerli fakat rengi solmuş halılara göz gezdiriyor, zamanın adeta durmuş olduğunu düşünüyordu. Sonra dönüp Caroline'e baktı. Kızkardeşinin saçları şöminenin titrek ışığında altın gibi parlıyordu. «Caroline, ne kadar güzelleşmişsin. Eğer Rene seni görseydi, hemen kapıp kaçardı.»

«Rene kim?»

«Modelliğini yaptığım bir fotoğrafçı. Eminim, Rene'nin aklını başından alırdın, hayatım.»

Dorinda gibi güzeller çevresini sarmışken, bu köhne çevrede yetişmiş kendisi gibi bir kız için aklı başından gidecek çok ünlü bir fotoğrafçıyı gözlerinin önüne getirince kahkahalarla gülmekten kendini alamadı Caroline.

Öylesine alçakgönüllüydü, kendini beğenmişlikten öylesine uzaktı ki, güzelliğinin farkında olmadığı bile söylenebilirdi. Biçimli vücudu, incecik bilekleriyle, güneşin ilk öpücüklerini bekleyen bir gül kadar zarifti. Ama bu güzel kızın inceliğini anlayacak bir erkek böylesine ücra bir yörede bulunabilir mi diye düşünüyordu Dorinda, kardeşine bakarak.

«Dorinda, ne kadar mutlu olduğumu anlatamam!» Caroline nerdeyse sevinçten uçacaktı. «Eve döndüğüne çok sevindim. Bavullarını alayım. Gel ateşin önüne otur da sana yemek hazırlaya-

yım. Herhalde soğuktan donmuşsundur.»

Babasının koltuğuna yerleşen Dorinda gülümsedi. «Ben de senin kadar mutluyum canım. Bir bardak çay için can atıyorum. Konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki.»

Ateşin karşısına oturup yemeklerini yediler. Ayrı geçen üç yıl içinde yaptıklarını anlatırlarken rüzgâr pencerelerde uğulduyordu. Saatin on ikiyi vurduğunu duyan Caroline şaşkına döndü.

«Şu hale bak. Daha yatağını hazırlayacağım. Herhalde sabah çok geç kalkacağız, ama babamın vasiyetnamesini okumak için saat onda Bay Wilkins gelecek.» Bunları söylerken yüzü gölgelenmiş gibiydi. Dorinda geldiğinden beri ilk kez düşünüyordu sevgili babasını.

Kardeşinin aklından geçenleri sezmiş gibi boynuna sarıldı Dorinda. «Daha önce gelemediğim için çok üzgünüm. Sana yardımcı olmayı çok isterdim, ama söylediğim gibi işim icabı dünyanın dört bir yanını dolaşıyorum. Ne zaman mektup yazmaya kalksam, mutlaka bir şey çıktı. Sonra, doruğa ulaştığım zaman kendime tek bir dakika ayıramaz oldum. İşlerimin yanı sıra partiler, balolar her günümü doldurmaya başladı. Hayat bir dönmedolap gibiydi; kendimi, ipleri başkasının elinde bir kukla gibi görmeye başladım.»

Caroline hayranlıkla bakıyordu ona. «Dünyayı ayaklarının altında hissetmek çok güzel bir şey olmalı. Yolculuklar, maceralar, aşk! Yakışıklı gençlerle tanıştın mı Dorinda? Hiç kimseye âşık oldun mu?»

Bunu sorduğu anda Dorinda'nın yüzünün grileştiğini görerek çok şaşırdı. Boynuna sarılmak

istedi, ama Dorinda kollarını itip gölgelere sığındı.

«Çok yorgunum, Caroline. Odama çekilmek istersem, kızar mısın?» Caroline'in cevabını beklemeden dönüp yukarıya, eski küçük odasına çıktı. Ardından giden Caroline kapının önüne gelince kilidin tıkırtısını duydu. Bir süre karar veremeden durdu, kapıyı açması için yalvarmayı düşündü. Sonra başını eğip kendi odasına çekildi. Düşüncesizce sorduğu sorunun yarattığı üzüntüden dolayı bütün gece pişmanlıkla kıvranıp durdu.

Caroline ertesi sabah tabak çanak sesleri ve çaydanlıktan yükselen fokurtuyla uyandı. Herhalde çok geç saatlerde uykuya dalmıştı. Bir süre düşüncelerini toplamak için hareketsiz yatarken, geceyi anımsadı. Dorinda gelmişti! Yatağından fırlayıp duş almaya koştu ve yeşil tüvit eteğiyle gülkurusu kazağını sırtına geçirip aşağıya indi.

Jambonları kızartmakta olan Dorinda, yüzünde tatlı bir gülüşle kardeşine baktı. «Günaydın, Caroline. Kahvaltı hazır sayılır. Kahveleri koyar mısın?»

Bir gece önceki o solgun yüzlü, ne yapacağını şaşırmış kız gitmişti sanki. Dorinda'nın şarkılar mırıldanarak dolaştığını gören Caroline, taşkın öfkesinden sıyrıldığına karar verdi ama, sonra gözlerini fark etti. Dorinda çok iyi makyaj yapmıştı, ama ne güzel yeşil gözlerindeki bitkin ifadeyi gizleyebilmişti, ne de kızarıklığı.

«İyi misin, Dorinda? Dün gece kapını niçin kilitledin? Yatağını hazırlamak için giremedim içeri. Nasıl uyudun? Seni üzdüm mü? Aslında

işine burnumu sokmak istememiştim.»

«Bir dakika! Teker teker sor. Ayrıca kahvaltıdan önce sorguya çekilmeyi reddediyorum.» Ama Dorinda'nın gülüşü yalnızca dudaklarındaydı. «Gel kahvaltına başla. Bay Wilkins biraz sonra burada olur. Hatırladığım kadarıyla sen hep erken kalkardın, son üç yılda değiştiğini hiç sanmam.» Caroline'in kararsızca durduğunu görünce elini uzattı. «Lütfen,» dedi. «Lütfen bana birkaç saat izin ver. Söz veriyorum her şeyi anlatacağım sana.»

Caroline kardeşine sarıldı. «Beni utandırıyorsun. Bundan böyle işlerine karışmayacağım. Ama sana herhangi bir yardımım dokunacaksa, hiç çekinmeden söyleyebilirsin.»

«Belki yardımını isteyeceğim, ama şimdi bunları bırakıp karnımızı doyuralım.»

Neşeli bir kahvaltıdan sonra Dorinda masayı toplayıp bulaşıkları yıkarken, Caroline toz almaya başladı. İhtiyar Wilkins beklediklerі gibi saat tam onda kapıyı çaldı.

Dorinda'yı görünce şaşırdıysa da hiç belli etmedi, garip gözlüğünün üstünden bakarak kuru bir selam verdi, sonra hemen çantasındaki evrakları çıkardı. Vasiyetname kısaydı. Babaları her şeyini Caroline'e bırakmıştı. Dorinda'nın adı bile geçmiyordu.

«Ama babam Dorinda'yı tamamen unutmuş olamaz,» dedi Caroline. «Benim kadar onun da babasıydı.» Bay Wilkins'in, şapkasından tavşan çıkaran bir hokkabaz gibi çantasından başka bir kâğıt çıkaracağını umuyordu.

«Sevgili çocuğum, sanırım borçları ödedikten sonra kimseyle paylaşacak kadar para kalmaya-

cak elinde. Üstelik hayatını kazanmak için hazırlıklı değilsin. Babana bunu defalarca söyledim, ama seni yanında görmekten mutlu olduğunu belirterek geçiştirmeye çalıştı. Dorinda'nın hiç değilse bir mesleği var, durumu senden daha iyi.»

Dorinda yerinden fırladı, korku dolu gözlerle ihtiyar avukata bakan kardeşine sarıldı. «Yani evi satmak zorunda mıyım?» diye fısıldadı Caroline, hayatının ayrılmaz bir parçası saydığı eski eşyalara bakarak.

Bay Wilkins boğazını temizleyip cevap verdi: «Hayır. Belki kurtarmayı başarabiliriz. Ama hiç paran kalmaz.»

Şapkasını, çantasını alıp kapıya doğru giderken, kızını bu durumda bırakmış olan adamın aptallığına kızıyordu için için. Zavallı kızın evlenmekten başka çaresi yoktu. İhtiyar adam bile Caroline'in ne kadar güzel olduğunu fark etmişti.

«Birkaç gün sonra arayıp mali durumunun ayrıntılarını açıklarım. Ama bu arada işe girme konusunu düşünmeni öneririm.»

İki kardeş derin düşüncelere dalarak bir süre karşılıklı oturdular. Dorinda'nın kafası karmakarışıktı. Allah kahretsin diye düşünüyordu. Eğer para yoksa, ben ne yaparım? Nasıl yaşarım? Bir yerlerden para bulmak zorundayım.

Caroline'in aklı da para konusundaydı. Babası, gözüne takılan her güzel tablo ya da bibloyu hiç düşünmeden alırdı. Karşı koymanın yararsız olduğunu anlayan Caroline, bir süre sonra para harcamasına ses çıkarmamaya başlamıştı. «Sen benim en değerli hazinemsin, Caroli-

ne. Koleksiyonumun en güzel parçasısın,» dediğini hatırlıyordu.

«Caroline hatırlıyor musun, sana anlatacaklarım olduğunu söylemiştim?»

Genç kız şaşırarak başını kaldırmıştı: «Ne? Ha, bir şey mi söyledin?»

Dorinda sabırsızca yineledi sorusunu.

«Oh, evet, tabii. Anlat dinliyorum. İşinle mi ilgili yoksa?»

«Dolaylı olarak evet,» dedi Dorinda. «Bir süre çalışamayacağım.»

«Çalışamayacak mısın? Ama niçin? Yoksa hasta mısın?» Sonra anlattığı hızlı hayatı hatırladı. «Ha, anladım. Dinlenmeye ihtiyacın var. Sürekli partiler seni fazlasıyla yormuş olmalı.»

Dorinda acı bir gülüşle yerinden kalkıp pencereye yaklaştı. Uzun bir süre sessiz kalınca, anlatmaktan vazgeçtiğini sandı Caroline. Sonra Dorinda'nın sesi duyuldu:

«Bir bebeğim olacak!»

Öylesine sakin bir sesle konuşmuştu ki, Caroline düş gördüğünü sanıp şaşkın gözlerle ablasına baktı.

«Bir bebek bekliyorum,» diye yineledi Dorinda. «Evlenmedim ve evleneceğimi de hiç sanmıyorum. Beni istemiyor,» dedi acı bir sesle. «Ona durumu bildirdim, ama mektubuma cevap alamadım.»

Gözyaşlarını tutmaya çalışırken omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Caroline'in yanına geldi, diz çöküp yalvardı: «Ne yapacağım şimdi? Lütfen bana yardım et. Beni yalnız bırakma. Senden başka kimsem yok. Tek yakınım sensin!»

«Ağlama hayatım, ne olur. Elbette elimden ge-

leni yapacağım.» Titreyen parmaklarıyla Dorinda'nın saçlarını okşayarak sakinleşmesini bekledi. Beyni arı kovanı gibi işliyordu. Bir bebek! Dorinda'nın bir bebeği olacak! İlk önce inanamadı. Dorinda yapamaz bunu! Böyle şeyler *başkalarının* kızkardeşlerinin başına gelir ancak!

Hayatın güçlüklerinden babasının sevgisiyle korunarak büyümüş olan taşralı Caroline böyle bir olaya hiç de hazırlıklı değildi. Gerçi gazeteleri okuyup televizyonu izliyordu, ama o akıl almaz dizilerde olup bitenler sanki başka bir dünyada yaşanıyormuş gibi uzak geliyordu genç kıza.

Dorinda sakinleşince öyküyü başından anlattı: «Rene'nin doğum günü için düzenlediği bir partide onunla tanıştım. Londra'ya iş için gelmişti; Rene'nin evinde kalıyordu. O kadar yakışıklıydı ki... Uzun boylu, esmer, canlı, neşeli, tipik bir İtalyan.» Caroline çok şaşırmıştı bunu duyunca. «Onu ne kadar sevdiğimi anlatamam Caroline. Üstelik onun da beni sevdiğine inanmıştım. Danslara, gece kulüplerine, tiyatrolara gidiyorduk her gece. Bir gece beni eve bırakırken kahve içmeye davet ettim. Önce kabul etmedi, ama sonra geldi ve bütün gece kaldı!»

Dorinda dikkatle kardeşinin gözlerinin içine baktı. «Yaptığımız çirkin değildi. Gençtik, birbirimizi seviyorduk ve evlenecektik... Ertesi gün gidip bana bu yüzüğü aldı.»

Elini uzatınca Caroline parmağındaki pırlanta alyansı fark etti. Geçici bir flört için çok pahalı bir armağandı doğrusu. Ancak seven ve evlenmek isteyen biri böyle bir armağan alırdı. Bunları kendisine söyledikten sonra sözlerini sür-

dürmesini istedi.

«Ertesi gün Afrika'ya gitti. Oradan Kanada'ya geçecekti. Altı ay sonra işinin başına dönecek, sonra Londra'ya gelip beni alacak, Roma'ya, ailesiyle tanıştırmaya götürecekti.» Genç kızın yüzü beyazlaşmıştı. Bayılacağından korkan Caroline bir bardak beyaz İspanyol şarabı içmesi için ısrar etti.

«İlk haftalarda bana her gün mektup yazıyordu,» diye anlattı Dorinda. «Çeyizimi hazırlayıp onu beklerken mutluydum. Dört hafta kadar önce, bir sabah Rene'ye poz verirken bayıldım. Hemen bir taksi çağırıp doktora gönderdi beni. Muâyeneden sonra doktor ne olduğunu söyleyince çılgına döndüm. Düşlerime öylesine dalmıştım ki, belirtileri hiç fark etmemiştim. Evet aptallık etmiştim, ama böyle bir şey olacağı hiç aklıma gelmemişti. Hemen o gece oturdum, Vito'ya bir mektup yazıp bebekten söz ettim. Ama bir cevap alamadım. Mektupların arkası kesilmişti. İşte gördüğün gibi ne beni, ne de bebeğimi istiyor. Yalnızca gönlünü eğlendirmiş benimle. Asla geri dönmeyecek anlaşılan.»

Başını Caroline'in dizlerine dayayıp hareketsiz kaldı bir süre. Öylesine sessizdi ki, Caroline uyuduğunu sandı, ama sonra kımıldayıp elini uzattı.

«Çok şaşırdın mı, Caroline?» diye sordu Dorinda alçak sesle.

Bir an düşünüp dürüstçe cevapladı genç kız: «Sanırım önceleri şaşırdım, ama ona olan duygularını açıklayınca seni anlamaya başladım. Böyle bir aşkı hiç tatmadım ama, sevginin vermek olduğunu biliyorum. Bir erkeği ne kadar se-

versen, kendinden o kadar çok şey vermen gerekir. Aslında çok basit, değil mi?»

Dorinda içini çekerek ona baktı. «Sen bir meleksin, Caroline. Kocanı mutlu edeceğinden eminim. Umarım sana layık biriyle evlenirsin.»

Ama Caroline duymamıştı. Dalıp gitmişti; bebek doğuncaya kadar nasıl geçinebileceklerini düşünüyordu. Ayrıca Dorinda'nın saatlerce yalnız kalıp içine kapanmaması gerekirdi. Hamileliğinin sonuna doğru, dinlenmesini sağlamak için mutlaka yanında biri bulunmalıydı.

İ K İ N C İ B Ö L Ü M

Caroline ikinci geceyi de uykusuz geçirirken, sorunlarına bir çare bulamamıştı. Her zamanki yardımseverliğiyle kızkardeşinin derdini yüklenmişti ama, hem para kazanmayı, hem de Dorinda'yı yalnız bırakmamayı nasıl becerecekti, bunu bir türlü çözemiyordu.

Kahvaltı hazırlamak için aşağıya inerken Dorinda'nın odasından ses gelmediğini görünce, uykusuz geçen geceden sonra, biraz önce dalmış olmalı diye düşündü. Perdeleri açınca mutfağa dolan güneş ışığı, genç kızın her zamanki neşeli haline kavuşmasını sağlamıştı. Bahçede uçuşan kuşları izleyerek kahvaltıyı hazırlarken, Dorinda'yı uyandırmamayı kararlaştırdı; odasından ses gelince yukarı götürmek için bir tepsi hazırladı.

Bir yandan da sabah gazetesine göz atıyordu. Gözleri hemen iş ilanlarına takıldı, ama hiçbir şey bulamadı. İçini çekerek ayağa kalkıp Dorinda için kahve hazırladı.

Öğle yemeği için sebzeleri doğrarken, telefon çaldı.

«Caroline? Tanrıya şükür. Seni böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim. Birkaç saat benim ufaklıklarla ilgilenebilir misin? Çiftçi Brown aradı, en sevdiği kısrağı doğum yapacakmış. Şu münasebetsiz Carrigan yine çocuklara bakmaya gelmedi, yanımda götürmem de olanaksız. Ne kadar yaramaz olduklarını bilirsin. Son götürdüğümde ördek havuzuna düşmüşlerdi.»

Arkadaşının dehşet içindeki sesi genç kızı güldürmüştü. «Önceden telefon etmen gerekmediğini biliyorsun, Jane. Brown'lara giderken, onları buraya bırakabilirsin. İkisini de çok seviyorum. Ne de olsa onların vaftiz anasıyım.»

«Teşekkürler, hayatım. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Maisie Carrigan hakkında da böyle düşünebilseydim keşke. Verdiğim bunca paraya karşılık bana oyun etmeyeceğini sanırdım. Ama o, ayakkabı fabrikasının gündeliklerinden filan söz edip duruyor. Yine de benim korkunç yaratıklarıma sinir krizi geçirmeden birkaç hafta dayanabilecek birine daha rastlamadım. Bir sakıncası yoksa yarım saat sonra sendeyim. Şimdilik hoşça kal.»

Caroline telefonu kapatırken, Dorinda merdivenin başında göründü. «Kimdi o? Korkulu sesini odamdan duydum. Evinde yangın çıkmış biri olduğunu sandım.»

«Yangın değil,» diye güldü Caroline, «İki küçük

ateş parçası. Yarım saat sonra tepemizdeler, onun için bir an önce kahvaltını bitir. Onlar gelince bir saniye boş vaktimiz olmayacak.»

Dorinda kahvaltı ederken, kardeşi anlatmaya başladı: «Jane veterinerdir. Üç yıl önce, sen gittikten sonra çalışmaya başladı. Önceleri çiftçiler, kadın olduğu için karşı çıkıyorlardı, ama sonunda alıştılar. Evlenince de işi bırakmaması için yalvarmaya başladılar. Kocası deniz subayıdır, uzun süren görevlere çıkar sık sık. Jane çalışmayı sürdürdü ama, on sekiz ay önce ikizleri doğunca işlerin güçleştiğini fark etti. Fakat o kadar yardımsever bir insan ki, herkesin derdine koşup duruyor.»

Tam o anda bir araba kapısı kapandı, bahçe yolunda birilerinin koşuştuğu duyuldu.

«Cavolin teyze! Cavolin teyze!»

İki küçük şeytan Caroline'in bacaklarına sarıldı, arkalarından da anneleri mutfağa girdi.

«Şu kızı boğabilirim.» diye söze başladı Jane ve Dorinda'yı fark etti. «Caroline, bana konuğun olduğunu söylemedin. Yoksa bunları başına bela etmeyi hiç düşünmezdim.»

Özür dileyen gözlerle bakınca Dorinda derhal söze karıştı. «Lütfen fikrinizi değiştirmeyin, Bayan Martin. Eminim, ikizlerinizle çok iyi anlaşacağım. Ayrıca ben konuk değilim, burada oturuyorum. Caroline kızkardeşimdir.»

Jane elini uzattı. «Siz Dorinda olmalısınız. Caroline sizden o kadar çok söz etti ki, sizi tanıyor gibiyim. Lütfen bana Jane deyin; sakıncası yoksa ben de size Dorinda demek isterim.»

Gülümseyerek birbirlerine baktılar. Koyu renk gözleri neşeyle parlayan, ufak tefek, kahverengi

saçlı şirin kızı çok sevmişti Dorinda. Jane de hayatı boyunca böylesine güzel, bakışları böylesine hüzün ya da hayal kırıklığı dolu birini görmemiş olduğunu düşünüyordu.

İkizler dikkati çekmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Caroline kendilerini çok şımarttığı için onunla kalmaktan mutluydular doğrusu.

Jane, her şeyin yolunda olduğuna aklı yatıp da arabasına binerken, Caroline'e seslendi: «Sana söylemeyi unuttum. O münasebetsiz kız, sözünü ettiği ayakkabı fabrikasında bir iş bulmuş ve bana söylemeye utandığı için bu sabah posta kutusuna bir mektup bırakmış. Evden çıkarken öğrendim senin anlayacağın. Ama ilk görüşümde onu çiğ çiğ yiyeceğim!» Yeni gençlerin umursamaz davranışlarına verip veriştirerek arabasını çalıştırıp yola koyuldu.

Caroline ile Dorinda, Jane'in öfkesine gülmeye başlayınca ikizler ilgiyi çektiklerine inanarak odanın ortasında taklalar atmaya başladılar. Sessiz, sakin evi bir anda kahkahalar sarmıştı.

«Ah, ne harika yaratık bunlar,» diye haykırdı Dorinda soluk almayı başarınca.

İkizlerden birini kucağına alıp yüzünü gözünü temizlemeye başlayan Caroline, birdenbire Jane'in son sözlerinin önemini fark etti. «Yani Jane çocuklarına bakmak için birini bulmak zorunda,» dedi neşeyle.

Dorinda başını kaldırınca kardeşinin neşeli, heyecanlı halini görüp şaşırdı. «Sanırım fabrika ücretleri bu kadar yüksek olunca, çocuk bakıcısı bulması epey güçleşecek. Genç kızlar, evlenince ev işleri ve bebeklerle fazlasıyla uğraşacaklarını bildiklerinden başka işlerde çalışmayı yeğ-

lemekte haklılar.»

«Ama anlamıyor musun?» dedi Caroline heyecanla. «Ben yapabilirim bu işi. İtiraz etmeyeceğini biliyorum. Ayrıca bunlarla olmak hoşuma gidiyor. Jane iyi para veriyor üstelik. Eğer elimizdekileri denkleştirip ondan alacağım aylığı da eklersek, bütün gün yine beraber olabiliriz. Evine gitmem yerine çocuklarını buraya getirmeye Jane'in karşı çıkacağını sanmıyorum.»

Tasarılarını açıklarken Caroline'in gözleri parlıyordu. Kardeşinin de aynı sevinci paylaşacağını umarak yüzüne bakınca kuşku dolu, kararsız ifadesini gördü.

«Bu yaşta kendini eve tıkmana razı olamam. Yaşıtlarınla gezmen, eğlenmen gerek. Ben hayatımı mahvettim diye senin de fedakârlık yapmana gerek yok. Hatalarımın cezasını sen çekemezsin. Hayır, buna izin veremem.» Caroline'e yaklaşıp sözlerini sürdürdü: «Lütfen anla beni, hayatım. Sana karşı haksızlık etmiş olurum. Kendini benim için feda edemezsin.»

Sonra elini Caroline'in omuzuna dayayıp tartışmaya son verdiğini belirtircesine alnından öptü. «Bir şeyler bulurum nasıl olsa,» dedi kararlı bir sesle.

Eğer tartışmanın sona erdigini sanıyorsa aldanıyordu. Kızkardeşinin ne kadar inatçı olduğunu unutmuştu. Çocukluklarını hatırlayınca, doğru olduğuna inandığı konularda nasıl direttiği aklına geldi.... Caroline aklına koyduğunu yapacaktı anlaşılan. Caydırmak için söylenen hiçbir sözün yararı yoktu. Eğlencelere, genç erkeklere, arkadaşlara ihtiyacı olmadığını kesin bir dille belirtmişti. Sonunda Dorinda yenilgiyi ka-

bul etti.

«Pekâlâ, sen kazandın. Eğer eminsen tabii. Sen zaten hep benden daha inatçıydın. Sana boyun eğmezsem, biliyorum bu tartışma sabaha kadar sürer.» Teslim olduğunu belirtmek için kollarını kaldırdı, sonra yorgun bir gülüşle kendini bir koltuğa attı.

Caroline odanın ortasında zıplayıp hoplamaya başlamıştı. «Seni yorduğum için üzgünüm, ama inan ki en iyi çare bu. Delikanlılardan, partilerden söz edeceksen, şunu bil ki, eğlencelere gitmek yerine babamla evde oturmayı yeğlerdim hep. Doğrusunu istersen, hayatım boyunca hiç evlenmeyeceğime inanıyorum.»

Lambanın ışığında parlayan saçları, dar pantalonunun ortaya çıkardığı biçimli vücudu, neşeyle gülen gözleriyle hiç de evde kalacak bir kıza benzemiyordu. Caroline'i elli yıl sonra, kırların ortasında bir kulübede, eteğini çekiştiren kedilerin arasında yaşayan bir kızkurusu olarak hayal etmeye çabalayan Dorinda kahkahalarını zor tutuyordu. Ben onun yerinde olsaydım, bu fedakârlığı yapar mıydım diye düşündü bir an. Gözleri yaşarmıştı; Caroline fark edip, üzülmesin diye aceleyle kuruladı. Ayağa kalkıp elini kardeşinin omuzuna koydu. «Teşekkür ederim, Caroline, bir gün sana sadakat ve anlayış borcumu ödeyeceğim. Hiç kimsenin senin kadar harika bir kardeşi olabileceğine inanmıyorum.»

«Aman... hadi canım,» dedi harika kardeş utanarak. «Haydi gidip bir şeyler yiyelim. Açlıktan ölüyorum.» Gülerek mutfağın yolunu tutarlarken az önceki ciddi hava kaybolmuştu.

Daha sonraki aylarda Dorinda'da bir değişme görülmeye başladı. Doğal olarak ince, biçimli vücudu kalınlaşıyordu, ama bebeğe karşı duyguları anlaşılır gibi değildi. Ne bir hazırlık, ne de ilerisi için bir tasarı yapıyordu.

Caroline ördüğü minik giysileri, şirin patikleri gösterdiği zaman; ilgisizce göz ucuyla bakıp omuzlarını silkiyordu yalnızca. Öylesine içine kapanık biri olup çıkmıştı ki, Caroline dayanamayıp aile doktoru Bay Thomas'ı çağırtmak zorunda kaldı.

Doktor gelir gelmez teşhisini koydu: «Fiziksel yönden hiçbir rahatsızlığı yok. Ama ruhsal açıdan kuşkuluyum. Kocası nerede?»

Ne cevap vereceğini bilemedi Caroline. Yalan söylemek istemiyordu, ama kızkardeşine de ihanet edemezdi.

«İş seyahatine çıktı.»

«Öyleyse haber ver, gelip genç karısının yanında bulunsun. Tek derdi, kocasını özlemiş olması bence. Eğer adam çok yakında eve dönmezse olacaklardan ben sorumlu değilim,» diyerek çantasını toplayıp çıktı doktor.

Arabaya binerken tekrar seslendi: «Önümüzdeki hafta tekrar uğrarım. Bu arada Nora Mason'ı gönderirim. Ebeyi önceden tanıması iyi olur. Herhalde kardeşine bazı egzersizler verir, sağlığıyla da ilgilenir.»

Doktorun teşhisi, birkaç haftadır Caroline'in içini kemiren kuşkuların gerçekliğini ortaya çıkarmıştı. Dorinda'nın üzüntüsünün, bıkkınlığının, geceleri odasına çekilince saatlerce hıçkıra hıçkıra ağlamasının nedeni, Vito Vicari'nin olumsuz davranışıydı. Vito'ya baba olacağını bildiren

bir mektup gönderdiği halde cevap alamamış olmasına karşın, Dorinda hâlâ onu seviyordu. Kardeşinin böyle kalpsiz bir adama nasıl âşık olduğunu anlayamıyordu Caroline.

Odasına çıkınca Dorinda'yı yatağına uzanmış pencereden dışarısını seyreder buldu. Sevgilisine bir mektup daha yazması için ısrar etmeye karar vermişti.

«Hayatım, Vito'ya tekrar yazmayı niçin düşünmüyorsun? Belki ilk mektubun eline geçmemiştir. Eğer dediğin gibi dünyanın dört bucağını dolaşacaksa, eline geçmesi olasılığı zaten çok zayıf. Bazı ilkel yerlerde posta servislerinin ne kadar kötü olduğunu biliyorsun. Eline geçmemiş olabilecek bir mektuptan dolayı onu yargılamamalısın.»

Gerçi tekrar mektup yazması için şimdiye kadar epey diretmişti ama, olaya bu açıdan bakmak hiç aklına gelmemişti. Belki Dorinda'yı kapandığı iç dünyasından sıyırmak için bu öneri yeterli olacaktı.

Kardeşinin bakışlarından ilgilendiğini sezince ısrarla sürdürdü sözlerini: «Haydi, yalnızca birkaç satır. Belki hastadır ya da kaza geçirmiştir. Her şey olabilir.» Dorinda'nın yüzünü kaplayan korku umut vericiydi. Evet, Caroline yanılmamıştı, ablası üzgün bir sesle konuşmaya başladı:

«Benimle bağ kurmasına imkân olmayan bir yerde hastalanıp yattığına gerçekten inanıyor musun? Umarım bir şeyi yoktur. Eğer ona bir şey olursa dayanamam. Fakat başına bir şey gelseydi, kuzeni şimdiye kadar çoktan onu aramaya çıkardı.»

«Kuzeni mi?» d. iye sordu Caroline. «Daha önce ondan hiç söz etn emiştin.»

Dalgınca cevapla lı Dorinda: «Çünkü onu tanımıyorum... Caroline , yoksa gerçekten Vito'nun başına bir şey mi geld i? Öğrenmek zorundayım. Dediğin gibi belki hast adır, belki de ölmüştür!» Bembeyaz bir yüzle Caro line'den kâğıt kalem istedi, sonra oturup mektu p yazmaya başladı.

Aşağıya inerken Caroline e sevinçten nerdeyse oynayacaktı. Anlaşılan Dor inda'yı bu bunalımdan kurtarmak için böyle bi r oyuna gerek varmış diye düşünüyordu. İkinci mektubun da karşılıksız kalabileceği geldi aklın a bir an. Bunun sonuçlarını düşünmek bile ürkü tücüydü. Vito cevap vermek zorundaydı, mutla ka cevap vermeliydi!

«Ah, bir cevap yazsa, ne olur bir y azsa!» diye mırıldanıyordu durmadan. Aşağı yukarı beş hafta içinde mektup alacaklarını umuyordu. Sürekli dua etmeye başlamıştı. Ama umudu boşa çıktı.

Dorinda, yazdığı mektubu postaya attık tan sonra kardeşinin önerilerine sımsıkı sarılmış, yeniden hayata dönmüştü sanki. Doğacak bebeğiyle ilgilenmeye başlamıştı. Erkek olacağından kuşkusu yoktu. Çocuğa babasının adını koyacağından söz edip duruyordu. Bir yatakla araba ısmarlamıştı; kocaman, tüylü bir ayı almayı tasarlıyordu. İkizler bile ondaki değişikliği fark etmişler, her gün kum havuzunda yaptıkları şekilleri göstermek için yanlarına çağırmaya başlamışlardı. Ama her sabah Caroline'e aynı soruyu sorarken kaygısını açığa vuruyordu:

«Bugün bana mektup var mı, Caroline?»

Caroline'den olumsuz cevap alır almaz kendini oyalamak için ev işi yapmaya ya da ikizlerle oynamaya başlıyordu. Vito'nun adını bir kez olsun ağzına almadığını fark eden Caroline, beş haftalık süre dolarken korkuya kapılmaya başlamıştı.

Dorinda'nın gözlerindeki ışıltının giderek solduğunu, neşeli davranışlarının duruldugunu seziyordu. Yedi hafta sonra yine geceleri hıçkırık sesleriyle uyanmaya başlamıştı. Caroline bir yandan da kendini suçlu buluyordu: «Her şey benim yüzümden oldu. Niçin her şeyi oluruna bırakmadım? Şimdiye kadar belki de unuturdu onu. İşine burnumu sokup derdine dert kattım. Ama Vito'nun ablamı aramaması için geçerli bir nedeni olduğuna öylesine inanmıştım ki... Dorinda sevdiği adam konusunda bu kadar yanılmış olamaz. Ona verdiği acıdan dolayı Vito'dan nefret ediyorum. Asla bağışlamayacağım!»

Başını kollarına yaslayıp haftalardır tuttuğu gözyaşlarını koyverdi. Üzüntü ve pişmanlık dalgası benliğini öylesine sarmıştı ki, kendisine seslenildiğini ilkin fark etmedi bile. Neden sonra başını kaldırıp kulak verdi.

«Caroline! Caroline!»

Uçarcasına Dorinda'nın odasına çıktı. Hava kararmaya yüz tuttuğundan yatak odası yarı karanlıktı. Caroline ışığı açınca ablasının acıyla kıvrandığını gördü. «Doktoru çağır! Çabuk ol!» diye inledi Dorinda onu görünce

Merdivenleri üçer beşer inip telefona sarıldı, titreyen parmaklarla doktorun numarasını çevirdi. Dr. Thomas, genç kızın kaygılı sesini duyunca rahatlatmaya çalıştı:

«Merak etme Caroline, beş dakika sonra oradayım. Sakın paniğe kapılma. Günün her saatinde kadınlar çocuk doğuruyor. Gelirken uğrayıp Nora Mason'ı da alırım.»

Doktor, söz verdiği gibi beş dakika sonra ebeyle birlikte içeri girdi.

Caroline yatağın kenarına oturmuş, ablasının terli yüzünü kuruluyor, titreyen ellerini tutuyor ve alçak sesle konuşuyordu:

«Hiç korkma hayatım. Ben yanında kalacağım. Biraz sonra acın bitecek.»

«Bebeğe aldırmıyorum,» diye cevap verdi Dorinda acıyla, «Anlamıyor musun? Ölmek istiyorum. Yaşamam için hiçbir nedenim kalmadı.»

Çıldırmış gibiydi Caroline. «Ama Dorinda, böyle konuşmamalısın. Ben sensiz ne yaparım? Ya bebeğin ne olacak?»

«Belki o da ölür. Hiç umurumda değil, Caroline. Belki de en iyisi böyle olacak, kendi derdime öyle daldım ki, sana ne kadar acı verdiğimi fark etmedim bile. Ama beni oyalamak için nasıl çırpındığını görüyorum. Belli etmediğin halde ne kadar üzüldüğünü biliyorum. Çok ağlamış olduğunu da biliyorum.»

Sesi titredi, gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülmeye başladı. Caroline cevap vermeye fırsat bulamadan odanın ortasında bir ses kükredi:

«Söyler misiniz bana, neler oluyor?» Doktorla Nora Mason yatağa yaklaştılar. Dr. Thomas sert bir sesle Dorinda'ya çıkıştı: «Kesin artık ağlamayı. Yoksa bebeğiniz de sürekli ağlar küçük hanım ve geceleri uyku uyutmaz size. Haydi sen çık Caroline. Nora'yla ben hallederiz. Seni isteyince

sesleniriz, merak etme.»

Bu sözler karşısında genç kız odayı terk etmek zorunda kaldı. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyordu bekleyiş. En az bir saat doğum odasının kapısında bekleyen bir baba adayı gibi salonda dolaşıp durdu. Ve tabii derhal aklına Vito Vicari'nin şu anda ne yaptığı sorusu geldi. Eğer sersem kızın biriyle gönül eğlendiriyorsa hiç şaşmam, dedi kendi kendine.

Derken bir tokat sesi ve yeni doğan bir bebeğin tiz çığlıkları geldi kulağına. Daha Nora yatak odasının kapısını açmadan Caroline yukarı varmıştı. Ebe gülümseyerek müjdeledi: «Dünya güzeli bir oğlan. Çok güzel gözleri, yele gibi kara saçları var.»

«İçeri girebilir miyim?» diye sordu genç kız endişeyle. «Dorinda'yı görebilir miyim? İyi mi o?»

«Birkaç dakika sonra ikisini de görebilirsin,» dedi Nora.

Beş dakika sonra yeni yeğenine hayranlıkla bakıyordu. Minicik pembe tırnakları, ufacık tombul parmakları adeta soluğunu kesmişti. Hayranlık dolu bir sesle söze başladı: «Dorinda, şimdiye dek gördüğün en harika yaratık, değil mi?»

Bebeği seyretmeye öylesine dalmıştı ki, kardeşinin karşılık vermediğini bir süre fark etmedi. Soran gözlerle bakınca, Dorinda'nın yeni annelerin yüzünde okunan mutluluk ve gurur yerine, umursamaz ve yorgun bir durumda yattığını gördü.

Doktor odadan dışarı çağırdı Caroline'i. «Babasına haber gönderdin mi?» diye sordu sertçe.

Caroline ne diyeceğini şaşırmıştı. Yutkunduktan sonra cevap verebildi ancak:

«Haber verdik, ama daha gelmedi.»

Doktor dikkatle yüzüne baktı. «Dorinda'nın durumunu beğenmiyorum. Endişelendiriyor beni. Daha önceleri de böyle vakalarla karşılaştım. Anneler ancak kendi bildikleri bir nedenle bebeklerinden nefret ederler. Ama sanki Dorinda'nın duyguları daha derine iniyor. Aptal, sersem kocasını, derhal buraya gelmesi için ikna edemedin mi?»

Caroline konuşamayacak kadar üzgün olduğundan yalnızca başını salladı. «Pek üstüne düşme yavrum,» diye devam etti doktor. «Derdin sana yeter. Daima da böyle olmuştur zaten. Artık iyi bir koca bulup dertlerini paylaşma zamanın geldi.»

Caroline, bir erkeğe âşık olmanın bir kadının başına ne gibi dertler açtığını son birkaç ayda o kadar yakından görmüştü ki, böyle bir üzüntüyle karşılaşmamak için hiç evlenmemeye razıydı.

Dr. Thomas genç kızın tepkisini anlamadan omuzunu okşayıp dışarı çıktı. «Sen de yatsan iyi olur. Çok bitkin görünüyorsun. Ana oğul derin uykudalar. Bundan yararlanıp biraz dinlenmelisin, yoksa delikanlı ağlayıp zırlamaya başlayınca ilgilenecek halin kalmaz.»

Öğütlediği gibi davranacağını söyledi Caroline. Doktor da ertesi sabah Nora'yla birlikte tekrar uğrayacaklarını söyleyip ayrıldı.

Caroline ağır adımlarla içeri girdi, pencereleri kapadı, ışıkları söndürüp yukarı çıktı. Dorinda ile minik bebeği huzur içinde uyuyorlardı. Ses çıkarmadan odasına girip battaniyelerin sı-

caklığına gömüldü. Sabahın kalan saatlerini derin bir uykuda geçirdi.

Caroline için yorucu günler başlamıştı. Bez yıkamak, biberon doldurmak, Dorinda için iç açıcı yiyecekler hazırlamak tüm vaktini alıyordu Doktorun tahmin ettiği gibi küçük Vito dört gece sürekli ağladı. Annesi kesinlikle onunla ilgilenmiyordu. Süt vermeyi bile reddetmişti. Çılgına dönen Caroline, yalvarıyor, bağırıyor, tehdit ediyordu, ama hiçbir yararı olmuyordu. Genç anne gözlerini tavana dikmiş. kendi dünyasında kımıldamadan yatıyordu.

Dr. Thomas genç kızı teselli ederken, endişelerini pek gizleyememişti. «Birkaç gün üstüne varma. Biraz kendini toplasın. Bu durum sonsuza kadar sürmez. Eminim kocasını karşısında görünce daldığı düş dünyasından uyanacaktır. Herhalde kocası yoldadır. değil mi?»

Kuşkulandığını açıkça belirtiyordu doktor. Caroline bir an her şeyi bir yana bırakıp gerçeği açıklamayı düşündü. Eğer Dorinda'nın düzelmesini yalnızca Vito sağlayacaksa, işin sonunu düşünmek bile istemiyordu.

Bebeğin çığlıklarını duyunca kendine gelip doktora iyi günler diledi ve koşarak içeri girdi. Artık küçük Vito yalnızca acıktığı zamanlar ağlıyordu. Hayatının ilk dört gününü yüzü morarıncaya kadar haykırarak geçirip teyzesini epey korkutmuştu. Nora Mason bebeğin sinirli olduğunu söylüyordu ama, Caroline annesinin kollarında olmayı arzuladığı için haykırdığını düşünmekten kendini alamıyordu.

Beşiğinden çıkarıp kucağına aldı bebeği; içler

acısı hali karşısında adeta yüreği eridi. Belki de bininci kez, Dorinda'nın nasıl olup da ilgi gösteremediğini merak etti. Yüzüne bir kez baksa sevmekten alıkoyamaz kendini diye geçirdi içinden.

Belki ertesi gün kucağına alması için kandırabilirdi onu. Küçük Vito da babası gibi onun kalbini çalmayı başaracaktı.

Ertesi gün banyosunu hazırlarken bebeği yatağından kalkmayan kardeşinin kolları arasına uzattı. Yalvaran bir sesle konuşuyordu bir yandan. «Bir dakika tutar mısın, Dorinda? Suyun sıcaklığını ölçeceğim.»

Reddedilmeye hazırlamıştı kendini, ama ne Dorinda'nın gözlerindeki nefret ifadesine, ne de sesindeki acıya hazırdı. «Hayır! Hayır! Al götür onu. Ona elimi bile sürmeyeceğim!»

Kendini yatağa yüzükoyun atıp hıçkırıklara gömüldü. Caroline derhal minik yeğenini kucağına alıp annesinin gözlerinden uzaklaştırdı.

«Oh canım yavrum, annen için ne yapacağız? Ona nasıl yardımcı olacağız?» diye sordu küçük Vito'nun sevimli yüzüne bakarak.

Boş, bebek gözleriyle ona bakıyordu Vito. Zavallılığı ve aczi karşısında Caroline'in boğazı düğümlenmişti. Şiddetli bir koruma duygusu yükseldi benliğinin derinliklerinden. Bebeğin yumuşacık yanaklarını okşayarak fısıldadı:

«Ben sana bakarım, minik sevgilim. Gerekirse senin için canımı veririm. Daima yanında olacağım.»

Küçük Vito söylenenleri anlamış gibi içini çekti ve gözlerini yumup uykuya daldı. Caroline gülerek onu yatağına bıraktı, sonra yarıda kesilen

sabah banyosu hazırlıklarına yeniden başladı.

Dorinda'nın ağlaması kesilmişti; Caroline, elinde kahvaltı tepsisiyle odaya girince, onu yine her zamanki gibi gözlerini pencereye dikmiş, yatar buldu. Genç kız sanki aralarında o sahne hiç geçmemiş gibi havadan sudan söz edince, Dorinda davranışlarından utanıp özür diledi: «Terbiyesizlik ettiğim için üzgünüm, Caroline. Benden bıkmış olmalısın. Kahvaltıdan sonra giyinip aşağı ineceğim. Temizlik ya da yemek yapmana yardım ederim. Her istediğini yaparım, ama ona dokunmamı söyleme bana. Ona elimi süremem, Caroline. Yapamam bunu!» Son sözleri isterik bir çığlık halinde söylenmişti. Caroline başını kaldırdı, ablasının yaşlarla dolmuş gözlerini görünce, dudağını ısırarak cevap verdi:

«Şimdilik Vito'ya bakmayı düşünme, Dorinda. Yalnızca iyileşmeye çalış. Aşağı inmek için gayret etmene doktor bile sevinecektir. Daha dün giyinip ayağa kalkmaya zorlamamı söyledi bana. Ama iş yapmak yok!» diye uyardı. «Bahçede oturup biraz güneşlenmek sana iyi gelecektir.»

Konuşurken, bu fırsatı kaçırmamak için Dorinda'nın giyeceklerini hazırlıyordu bir yandan. Genç kadının normal hayata dönmek için cesaretlendirilmesi konusunda ısrar etmişti Dr. Thomas. Bahçeye çıkmak belki de bu yolda atılan ilk adım olacaktı.

Yarım saat kadar sonra bahçenin kuytu bir köşesindeki koltuğa yerleşmiş, okumaya hiç niyeti olmadığı bir kitabı elinde tutuyordu. Belki son moda giysileri görmek ilgisini çekebilir diye özellikle seçmişti Caroline, ama yararı olmadı.

Derken postacının neşeli ıslığı ve posta kutu-

sunun tıkırtısı duyuldu. Caroline, elini yakıyormuş gibi parmaklarının ucunda tuttuğu mektupla yanına yaklaşırken Dorinda dikkatle yüzüne baktı.

«Sana gelmiş,» dedi Caroline boğuk bir sesle.

Elini uzatırken Dorinda'nın yüzü iyice solmuştu. El yazısını görünce, kardeşinin dile getiremediği soruyu başını sallayarak cevapladı:

«Rene'den geliyor. Bakalım ne istiyormuş.»

Caroline, gerçi Vito Vicari'den gelmiş olacağını hiç ummamıştı, ama yine de hayal kırıklığına uğradı. Kardeşini mektubuyla başbaşa bırakıp eve girdi. Sanki mektup Vito'dan olsaydı ne olurdu? Sonra bu acı düşünceden sıyrılmak için tüm gücüyle mobilyaları cilalamaya başladı.

Dorinda aradan günler geçtiği halde mektupta yazılı olanları açıklamayınca, Caroline onun kırıldığını hissetmeye başlamıştı. Ama kardeşinin her geçen gün biraz daha düzeldiğini görerek bu konunun üstünde durmamaya çalıştı. Dorinda biraz toz almaya ya da yemek için sebze doğramaya başlamıştı. Bu arada Caroline de küçük Vito'yu yıkayıp giydiriyor, minik ikizlerin yaramazlıklarına engel oluyordu.

Bir sabah yine Vito'yu kucağına yatırmış pudralarken, Jane'in gelmesini bekliyordu. Yarım saat kadar geciktiklerini fark edince kaşları çatıldı, ama aynı anda arabanın kapının önünde durduğunu işitti. Miniklerin ayak sesleri geldi kulağına. Kapıyı açan ikizler fırtına gibi içeri daldılar. Jane'in yüzündeki neşeli gülüş de kocasından iyi bir haber aldığını belirtiyordu. Arkadaşı kendini toplayıp söze başlayıncaya kadar

sabırla bekledi genç kız.

«Harika bir haber aldım,» dedi Jane sevinçle. «Jim'e sahil görevi verilmiş. Artık bizden hiç ayrılmayacakmış. Önümüzdeki cuma onunla Southampton'da buluşup ev arayacağız. Tabii bir süre otelde kalacağız. Oh Caroline, ne kadar mutlu olduğumu anlatamam sana!» İkizlerini kucağına alıp başları dönünceye kadar salonun ortasında vals yaptı.

Arkadaşı adına çok sevinmişti Caroline. İkizlerin anneleri ve babalarıyla her gün beraber olacaklarını düşünmek bile onu mutlu etmeye yetmişti. Ama onların gidişinin kendisini, Dorinda'yı ve küçük Vito'yu etkileyeceğini de biliyordu. Jane'i özleyecekti doğrusu.

«Yerleştiğimiz zaman gelirsin değil mi, Caroline?» diye sordu Jane hemen. «Ufaklıklar senden uzak kalmaya kolay alışamayacaklar. Kısa bir süre sonra kalmak için bize geleceğine onları inandırmalısın.»

«Sıkıysa onlardan uzaklaştırmaya çalış beni!» diye güldü genç kız. «Evine yerleştiğini söylediğin anda beni kapının eşiğinde göreceksin.»

«Sen, Dorinda ve bebeği ilk konuklarımız olacaksınız, onun için kendinizi hazırlayın şimdiden.»

«Sen gidince buradaki işin ne olacak Jane?»

«O konuda da şanslıyım. Colin Grant'ı tanır mısın? Babasının beş kilometre ötede çiftliği var hani? Veteriner fakültesinden yeni mezun olmuş iş arıyormuş. Babası çok cazip bir öneriyle gelince hiç düşünmeden muayenehanemi ona sattım.»

Gelecek için tasarılarını anlatırken mutluluk-

tan uçacakmış gibi bir hali vardı genç kadının. Ve birdenbire görevlerinin henüz sona ermemiş olduğunu hatırladı, çantasını kapıp yola çıktı.

Caroline Jane ile konuşurken Dorinda bahçedeydi. Caroline derhal yanına gidip olanları anlattı. O da Jane adına sevinmişti, ama kaşlarını çatarak sormaktan alıkoyamadı kendini:

«Jane'den aldığın aylık kesilince ne yapacağız? Hafta sonunda elimizde fazla para kalmayacak. Nasıl geçineceğiz, Caroline?»

Umursamaz bir havayla omuzlarını silkti genç kız. Dorinda üzülecek olursa birkaç gündür yararını gördüğü dinlenme ve temiz havanın boşa gideceğini biliyordu.

«Bırak bunları düşünmeyi,» dedi kendine güvenen bir sesle. «İdare ederiz. Bahçemiz meyva ve sebze dolu. Herhalde açlıktan ölmeyiz, hayatım. Belki bir kısmını manavlara bile satabiliriz.»

Dorinda inanmamıştı. Endişeyle dudaklarını ısırıp cevap verdi: «İkimizden birinin çalışması gerek.» Bakışlarını bir ağaç altında duran bebek arabasına çevirdi. «Eğer sen işe girersen, ben bununla beraber kalmak zorundayım.» Tiksintiye benzer bir ifade dolaştı yüzünde. Dr. Thomas'ın sözlerini hatırlayan Caroline, bebeğine bakma konusunda ablasına baskı yapmamaya karar verdi. Genç kadın er geç bu duygularından kurtulup oğluyla ilgilenecekti.

«Zaman,» demişti doktor, «her şeyi düzeltir. Belki inanmayacaksın Caroline, ama benim yaşıma gelince ne kadar doğru olduğunu anlarsın.»

«Lütfen endişelenmeyi bırak,» dedi Caroline ve

bir daha da bu konuya dönmesine izin vermedi.

Göz açıp kapayıncaya kadar Jane ile ikizlerinin gitme günü geldi. Muayenehane, ev ve eşyalar tasarlandığı gibi çabucak satılmıştı. Caroline tren garına kadar gidip onlara veda etmek istiyordu, ama bebeği Dorinda'ya bırakamayacağını bildiğinden, bütün günü dışarıda geçirmeye karar vermişti. Arkadaşını uğurladıktan sonra biraz alışveriş yapacak ve epeydir ihmal ettiği bir dostunu ziyarete gidecekti. Dorinda hiç itiraz etmeden evde yalnız kalabileceğini, dönmek için acele etmemesini söylemişti.

Jane'in treninin kalktığı peron çok kalabalıktı. Caroline soluk soluğa yetişti. «Jane! Hayatım! Sanırım evden çıkarken saatim durmuş. Tren kalkmadan önce epey vaktim var sanıp orada burada dolaştım. Nerdeyse göremeyecektim sizleri.»

«Aldırma, yetiştin ya,» dedi Jane. O sırada ikizler aşağı atladılar. Aceleyle kucaklaştılar, tren hareket etmeye başlarken yerlerine oturdular. Caroline gözlerinden süzülen birkaç damla yaşı silerek uzaklaşan trenin ardından baktı, sonra dönüp yürüdü, kırık bir yürekle gardan ayrıldı.

Alışveriş sırasında ilgisini çeken yazlık giysilere bakmamaya çalışarak, işini mümkün olduğu kadar çabuk bitirdi ve eski okul arkadaşı Aline Saunders'in evine doğru yürümeye başladı. Aline bir yıl önce bir muhasebeciyle evlenmişti; ama kentin dışında her türlü modern gereçle donanmış bir evde yaşamanın bir bakıma sıkıcı olmaya başladığı kanısındaydı. Caroline bebeğin arabasını dar bahçe kapısından güçlükle içeriye sokarken, koşarak yanına geldi:

«Ne kadaı tatlı bir bebek,» diyerek Vito'yu kucağına aldı. Beraberce eve girdiler. Bebeğin altını değiştirip karnını doyurduktan sonra iki arkadaş yemeğe oturdular ve susmamacasına konuşmaya başladılar. Saatlerin nasıl geçtiğinin farkında değildiler. Aline'in kocası Jim'in arabası görününce Caroline hayretler içinde kaldı. Kendilerini uzun bir otobüs yolculuğu bekliyordu. Bebek saat altıda uyumaya alışık olduğu için genç kız gitmek istedi, ama genç karı koca akşam yemeğine kalması için ısrar ettiler. Yemekten sonra Jim onu arabayla evine bırakabilirmiş.

Yemeği bitirdikten sonra, «Artık gitmek zorundayım, Aline,» dedi Caroline. «Uzun zamandan beri hiç bu kadar güzel bir gün geçirmemiştim. Önümüzdeki hafta bize gelin. Dorinda seni tekrar görünce çok sevinecek.»

Vito'nun arabasını katlayıp arkaya koltuğa yerleştirdi, kendisi de Jim'in yanına oturdu. Aline'e el salladı. Az sonra da yola çıktılar. Evine vardığında pencerelerin karanlık olduğunu görünce Caroline çok şaşırdı. Jim kahve davetini evde işi olduğunu ileri sürüp reddedince, Caroline bebekle birlikte kapıya geldi. Ama açan yoktu. Niçin kapıyı açmıyordu Dorinda? Kendi anahtarı da en olmadık zamanlarda kilide uymak istemezdi bir türlü. Dorinda'nın araba sesini duymuş olması gerekirdi.

İçeri girince telaşlı bir sesle bağırdı: «Dorinda! Neredesin? Biz geldik!» Çıt yoktu. «Dorinda, yukarıda mısın?»

Ev bir mezar kadar sessizdi. Vito'yu salondaki kanepeye yerleştirip odaları dolaşmaya baş-

ladı. Belki Dorinda kendini iyi hissetmeyip erkenden yatmıştı.

Ama yatak odası boştu. Mutfağa koştu, bulaşıklar yıkanıp tabaklar yerine yerleştirilmişti, ama öğle yemeği için hazırlayıp bıraktıklarına el sürülmemişti. Sonra gözleri çaydanlığa dayalı duran zarfa ilişti. Garip bir korkuya kapıldıysa da, zarfı hemen açıp mektubu okumaya başladı.

Mektubu bitirdiği zaman yüzünde bir tek damla kan kalmamıştı. Ağır ağır salona döndü. Kıvırcık siyah saçların çevrelediği güzel yüzünde melek saflığıyla uyuyordu Vito. Gözyaşları bakışlarını bulandırıncaya kadar bebeği seyretti, sonra yanına diz çöküp oturdu. İki kez okuduğu mektubun her satırı bir daha çıkmamacasına beynine kazılmıştı.

Sevgili Caroline, bilmem bu davranışımı bağışlayacak mısın? Ama yine de böyle yapmak zorundayım. Ben gidiyorum. Sen bu mektubu bulduğun zaman altı saattir yolda olacağım. Bu karara varmak kolay olmadı, ama doğru yaptığıma inanıyorum. Rene, mektubunda, dünyanın her yanını dolaşmamı gerektirecek bir modellik işini kabul edip etmeyeceğimi soruyordu. Eğer bu işi kabul edersem Vito'dan bir haber alırım diye düşündüm. Onu görüp beni istemediğini kendi ağzından duyarsam hemen eve döneceğim. Beni aramaya kalkışma Caroline, çünkü onu bulmadan asla geri dönmem. Ne zaman nerede o-

lacağımı bilmediğim için sana bir adres bırakamıyorum. Habersiz ayrıldığım için beni bağışla, ama kararımı sana açıklasaydım eminim beni durdurmaya kalkacaktın. Seni çok seven ablan...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güneşli, parlak bir öğleden sonraydı. Caroline en sevdiği ağacın gölgesinde yüzükoyun yatmış, küçük Vito'yla oynuyordu. Artık altı aylık, güçlü, sevimli bir bebek olan Vito, teyzesinin altın rengi saçlarını koparmaya çalışırken, genç kız kahkahalarla gülerek elinden kurtuluyordu. Oyunlarına öylesine dalmışlardı ki, ne ön kapıya yaklaşan büyük arabanın sesini duydular, ne de kısık gözlerle kendilerini izleyen erkeği fark ettiler.

Adam olanca dikkatiyle Caroline'e bakıyordu. Bakışları, genç kızın dağınık altın rengi saçlarında, heyecan verici yüzünde, bebeğin tırnaklarından kurtulmak için sırtüstü dönerken bir an gördüğü menekşe rengi gözlerinde, daralmış bluzu ve blucininin gizleyemediği biçimli vücudunda dolaşıp duruyordu.

Usul usul yanlarına yaklaşırken, Caroline birinin kendilerini seyrettiği duygusuna kapılıp başını kaldırınca adamı gördü ve büyük bir şaşkınlık içinde yerinden doğruldu. Uzun boylu, esmer, yakışıklı bir yabancı, gözlerinde anlaşıl-

maz bir bakışla onları süzüyordu.

Yabancının gizleyemediği gururu genç kızı rahatsız etmişti. Alaycı ve küçümseyici bir sesle konuşmaya başladı:

«Bayan Lindsay'le mi görüşüyorum acaba?»

Caroline ayağa fırladı, üzerindeki otları silkeledi, saçlarını düzeltmeye çabalayarak cevap verdi:

«Evet. Ne istemiştiniz?»

Yabancı soran gözlerle çevresine bakıp cevap verdi: «Konuşabileceğimiz bir yer var mı, Bayan Lindsay?»

«Bana burada söylemek istemediğiniz konu ne olabilir acaba?» Yabancının istediği gibi davranmak içinden gelmediğinden karşı koymaya çalışmıştı. Adamın yüzüne öfkeli öfkeli bakıyordu.

Yabancı bir an için şaşırdı, ama hemen kendini toplayıp iç cebinden çıkardığı kartı genç kıza uzattı.

Caroline karttaki adı görünce hayretten donakaldı: Vicari! Yabancının adı Domenico Vicari'ydi!

Kartı geri verirken yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Pek de nazik sayılmayacak bir sesle içeri buyur etti.

Yabancının yüzündeki alaycı gülümseme, genç kızda bir tokat indirme isteği uyandırıyordu, ama kendini tutup salona girdi, adama oturmasını söyleyip çay demlemek için mutfağa geçti. Nef'ret ettiği Vicari ailesinden biri bile olsa konukseverlik göstermek zorundaydı. Çocukluğundan beri, evlerine gelen konukların iyi ağırlandığını görerek yetişmişti; bu alışkanlıktan

vazgeçmek oldukça güçtü. Yine de adamın meraklı gözlerle çevresini incelediği salona girerken düşünceleri karmakarışıktı.

«Bakıyorum, bir sürü güzel tablonuz ve heykeliniz var, Bayan Lindsay. Hayranlarınızın armağanları mı?»

Sesinin küstahlığı bir an genç kızın soluğunu kesti ve kendisini Dorinda sandığını anladı. Hiç kuşkusuz, bir servet avcısıyla ya da hoppa bir kadınla karşılaşacağına inanarak gelmişti buraya. Caroline, hizmetlerimden dolayı bana bir çek uzatabilir, diye geçirdi içinden. Ailesinden birine hoşça vakit geçirttiği için borcunu ödeyecekti herhalde. Sevgili kuzeni yüzünden hep birlikte çektikleri acıları hatırlayınca, kan beynine sıçradı. Dorinda'nın kuzen Domenico'dan söz ettiğini hatırlıyordu. Çektiği acının birazını olsun ona da tattırabilmek için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

«Belki de öyledir,» diye cevap verdi yapay bir tatlılıkla. «Her kız geleceğini güven altına almak zorundadır, Sinyor Vicari. Sanat eserlerinden daha iyi bir yatırım var mı?»

Domenico hoşnutsuzluğunu belirterek yüzüne baktı ve öfkeyle bembeyaz dişlerini sıktı. Pahalı bir terzinin elinden çıktığı belli olan ceketinin iç cebinden ince bir platin tabaka çıkarıp sigara ikram etti; reddedilince izin alıp kendisi bir tane yaktı. Söze başlamasını sabırsızlıkla bekliyordu Caroline. Genç adam sessizce sigarasını içip incelemelerini sürdürmekten zevk alır gibiydi. Sonunda sessizliği bozdu:

«Vito'yu ne kadar tanırdınız, Bayan Lindsay?»

Caroline hiç tanımadığını söylemeye hazırla-

nıyordu ki, genç adamın küstahça sözlerini ve kendisini Dorinda'yla karıştırmış olduğunu hatırlayarak, onu cezalandırmak için bu oyunu sürdürmeye karar verdi. Umursamaz bir havaya bürünüp, görmüş geçirmiş bir kadının sesiyle karşılık verdi:

«Her kadının çocuklarının babasını tanıdığı kadar sanırım. Beraberce çok eğlendik, ama ne yazık ki ben kucağımda bebeğimle bir kenara atıldım. Sevgili Vito başkalarıyla gönlünü eğlendirirken, sadık kuzeni hatalarını temizlemeye geliyor. Sanırım buraya geliş nedeniniz budur, değil mi Sinyor Vicari? Vito'nun çocuğunun annesine biraz yardımcı olmak mı? Bu görevi pek sık yerine getirir misiniz? Yoksa bundan zevk mi alıyorsunuz?»

Bunları söylerken rol yeteneğine kendisi de şaşmıştı, ama aslında bu hakaretleri sıralamasına Dorinda'nın ıstırabı ve terk edilen küçük Vito'nun zavallığı neden olmuştu. Çelik gibi bir el bileğini kavrayınca neye uğradığını şaşırdı. Buz gibi bir sesle kelimelerin üstüne basarak konuştu Domenico:

«Vito öldü, Bayan Lindsay. Size bir an önce kavuşabilmek için acele edip kötü bir havada küçük bir uçak kiralamak aptallığında bulunduğu için öldü. Eğer birkaç gün bekleyip, normal uçakta yer bulsaydı, bugün hayatta olacaktı. Ama hayır, sizi o kadar seviyordu ki, bekleyecek hali kalmamıştı. Uçağın yanmış enkazı uygarlıktan kilometrelerce uzakta bulundu. Pilotun karısı, gelmediğini görünce arama ekiplerine haber vermiş, ama ikisinden de bir haber alınamadı.»

Genç adam bunları yüzüne haykırırken, Caroline dehşetle bakıyordu. Vito'nun öldüğünü öğrenince Dorinda'nın çekeceği acıyı şimdiden kalbinde duymaya başlamıştı. Elinde olmadan yalvaran bir sesle söze başladı:

«Yoo, hayır! Lütfen ciddi olmadığınızı söyleyin! Doğru olamaz! Bebeğe ne olacak? Eğer babası öldüyse ben ne yapacağım?» Bu haberin Dorinda'yı oğlundan biraz daha uzaklaştıracağından emindi.

«Ben de bu nedenle gelmiştim, Bayan Lindsay. Sizlere bakmak için. Kuzenim de böyle olmasını isterdi. Vito'ya ve annesine borcumu ancak böyle ödeyebilirim. Umarım tasarılarıma karşı çıkmazsınız.»

Caroline kuşkuyla baktı yüzüne. Nazik davranışlarına güvenmiyordu. Gerçi sakin bir sesle konuşmuştu, ama söylediklerinin yerine getirileceğinden emin bir hali vardı.

«Tasarı mı?»

«Evet. En doğru işin sizinle evlenmek olduğuna karar verdim...»

Devam etmesine fırsat vermeden genç kız ayağa fırladı ve öfkeyle karşı çıktı:

«Delirdiniz mi siz? Sizinle evlenmek mi? Ölmeyi tercih ederim!» Menekşe gözlerinde deli bir ateşle meydan okuyordu. Domenico arkasına yaslanıp kısık gözlerle yüzüne baktı ve önerisini yineledi. Caroline öfkeden çıldıracak gibiydi, ama bir cevap vermesine fırsat bırakmadan, genç adam sözlerini sürdürdü:

«Bebek, babasına layık bir ortamda büyüyecek. Geleceği parlak. Belirli bir yaşa gelince İtalya'nın ve belki de dünyanın en büyük itha-

lat-ihracat şirketlerinden birinin ortağı olacak. Üstelik evlendiğimiz anda, adına kuracağım bir vakıftan yüksek gelir elde edecek. Benden hoşlanmadığınız için, bebeğinizin geleceğini tehlikeye atabilir misiniz?»

«Ayrıca,» diye sürdürdü sözlerini, dikkatle tablolara bakarak, «size lüks bir yaşam sağlarsam, bana da tahammül edebilirsiniz.»

Genç adamın küstahlığına dayanamıyordu Caroline. Güzel ve mağrur yüzüne bir tokat indirmemek için güç tutuyordu kendini. Ama Domenico aç bakışlarla, daracık giysinin gizleyemediği vücudunu seyrederek onu utandırıp rahatsız etmeyi başarmıştı. Yüzünün kızardığını hissedip bunu belli etmemek için arkasını döndü. Birkaç dakika pencereden, dışarda oynayan Vito'yu izleyerek kendini toplaması için vakit kazanmaya çalıştı, gerilen sinirleri biraz olsun yatışınca geri döndü:

«Sinyor Vicari, iyi niyetli olduğunuzdan kuşkum yok. Eminim hayalimden bile geçiremeyeceğim bir hayat sağlarsınız bize, ama bu koşullar altında sizinle evlenemem. Ancak sevdiğim kişiyle evlenmeyi düşünebilirim, bir banka cüzdanıyla değil. Buraya ayak bastığınızdan beri hakkımda yanlış kararlara varıyorsunuz. Lütfen artık gider misiniz? Sizinle tanışmak... bir zevkti doğrusu.»

Yaklaşıp kapıyı açtı. Olgun bir hanımefendi gibi kenara çekilmiş, genç adamın ezilip büzülerek dışarı çıkmasını bekliyordu.

Domenico Vicari yerinden kalkınca genç kız çok şaşırdı. Üstelik yanından geçerken soylu bir tavırla onu selamlamıştı. Ama gözlerindeki

alaylı ifadeyi görünce, dilinin ucuna kadar gelen acı sözleri söylememek için güç tuttu kendini. Genç adam bileğindeki ince, altın saate bir göz attı ve aceleci bir sesle söze başladı:

«Daha konuşacağımız çok şey var, Bayan Lindsay; ama yarım saate kadar otelime çok önemli bir telefon gelecek. Akşam yemeğinden sonra tekrar ziyaretinize geleceğim. Bu arada bebeğinizin geleceğiyle ilgili önerilerimi düşünürseniz iyi olur.»

Caroline'in soluğu kesilmişti. Arkasına bakmadan arabasına atlayıp giden genç adamı izleyerek kapıda durdu uzun bir süre. Domenico Vicari'nin gelmesiyle gitmesi bir olmuştu, oysa genç kıza bir ömür boyu gibi gelmişti. O güne kadar kişiliğinin gücüyle kendisini böyle ezen birine hiç rastlamamıştı. Vito'nun ne yaptığına bakıp, tekrar salona döndü, az önce Domenico Vicari'nin oturduğu koltuğa kendini bitkinlikle attı. Erkeğin tıraş losyonunun ve sigarasının kokusu odaya sinmişti. Öfkesinden sıyrılıp, genç adamın önerilerini sakin kafayla düşünmeye başladı.

Son sözleri kulaklarında yankılanıyordu. Küçük Vito'yu, Vicari ailesinin sağlayabileceği olanaklardan yoksun kılmaya hakkı var mıydı? Annesi tarafından terk edilmiş, babası ölmüş bir çocuğun geleceği ne olacaktı? Dorinda'nın bu acımasız davranışı bağışlanamazdı doğrusu. Gerçi aradan geçen aylar bu darbenin izlerini yumuşatmıştı, ama düşündükçe öfke ve acı dalgalarının benliğini sardığını hissediyordu.

Dorinda'dan bir tek mektup gelmişti. Mektupta, ertesi gün Londra'dan ayrılacağını, onlara

tekrar haber ileteceğini yazıyor, ama ne bebekten ne de göndereceği paradan söz ediyordu. Sonra, Caroline ne yapacağını şaşırmış bir durumdayken, bir sabah Bay Wilkins telefon etmişti. Babasının evrakları arasından çıkan bazı hisse senetlerinin yeniden değer kazanmaya başladığını bildiriyordu.

Yaşlı avukat ertesi gün geldiğinde, «Çok iyi bir durum bu, Bayan Lindsay,» diye söze başlamıştı. «Hisse senetlerinin değeri yükselince ilgilenen bazı müşterilerim oldu. Ama elinizden çıkarmadığınız takdirde iyi bir gelir kaynağınız olacağını düşünerek satmadım.»

Ama genç kız çok acele toplu paraya ihtiyacı olduğunu bildirip, derhal satmasını isteyince ihtiyar adam çok şaşırmıştı. Kararını değiştirmesi için nerdeyse yalvaracaktı Hisse senetlerinin satışından gelecek para, babasının o çok sevdiği koleksiyonun satılmasını biraz olsun geciktirebilecekti. Vito için bazı gerekli eşyaları aldıktan sonra elinde kalanı bankaya yatırmıştı. Şimdi Domenico Vicari'nin önerisini düşünürken, bu para bitince bebeğe nasıl bakacağını soruyordu kendi kendine.

Domenico Vicari içeri girdiğinde, küçük Vito akşam banyosunu her günkü gibi teyzesini tepeden tırnağa ıslatarak tamamlamaktaydı. İlk gelişinde olduğu gibi işlerine öyle dalmışlardı ki, varlığını yine uzun süre hissetmediler. Banyodan gelen kahkahaları duyunca genç adam doğruca yukarı çıktı. Bebeği ilk kez fark ediyor gibiydi. Kıpır kıpır oynayan küçüğü kurulamaya çalışan Caroline'in halini görünce içten bir gülümseyiş kapladı yüzünü.

Bebeği kucağına alıp, «Bırakın ben kurulayayım. Onunla daha yakından tanışmam gerekiyor zaten,» dedi, sonra yan gözle genç kıza bakarak devam etti: «Sizinle daha yakından tanışmayı sonraya bırakıyorum.»

Genç adamın habersiz gelişinden zaten rahatsız olan Caroline, bedeninde dolaşan aç bakışlarını fark edince yanaklarının kızardığını hissetti. Üstündeki dar blucinden, Vito'nun oynaşırken bir iki düğmesini açtığı bluzundan nerdeyse nefret edecekti. Amma da kendini beğenmiş adam, bir süre gönül eğlendireceği kölesine bakar gibi bakıyor bana,,diye geçirdi içinden. Huzursuzluğu gitgide artıyordu.

Ama küçük Vito'nun aynı duyguları paylaşmadığı belliydi. Yeni amcasının güçlü kolları arasında mutluluğunu belirten kahkahalar atıyor, halinden memnun görünüyordu. Sonra Domenico Vicari giydirmesi için bebeği genç kıza uzattı, ama havlu bebeğin sırtından sıyrılınca şaşkın bir bakışla omuzundaki kalp biçimindeki beni işaret etti.

«Bu ben doğuşundan beri var mı?»

«Evet. Doğumundan birkaç dakika sonra Dr. Thomas fark etti. Ne kadar değişik bir şekli olduğunu gösterdi bana.»

Domenico Vicari, büyük bir darbe yemiş gibi, içini çekerek elleriyle yüzünü örttü. Sonra başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle, Caroline'in şaşkın yüzüne baktı:

«Pekâlâ, Bayan Lindsay, artık iyice inandım. Vito'nun oğlu olduğuna eminim. Yüzyıllardır Vicari ailesi erkeklerinin omuzlarında böyle bir ben vardır.»

Sözlerinin anlamı çok açıktı. Demek, o ana kadar bebeğin gerçekten yeğeni olup olmadığından kuşku duymuştu. Caroline öfkeden çıldıracaktı. En az bir düzine erkeği bebeğinin babası gibi gösterebilecek hoppa kadınlardan biriymiş gibi düşünülmüş olmak, Dorinda adına bile olsa, hiç de hoşa gidecek bir durum değildi. Küstahlığı ve terbiyesizliği dayanılır gibi değildi. Erişilmez Romalı gururunun kırıldığını, ayaklar altına serildiğini görmek için neler vermezdi o anda, ama yalnızca öfkeli gözlerle yüzüne bakıp içinden geçenleri belirtmekle yetindi.

«Sanırım, şimdiye kadar tanıdığım en tiksindirici insan sizsiniz.»

Domenico bu sözler karşısında şaşkınlığa kapıldıysa da belli etmedi. Kaşlarını kaldırıp, Caroline'in kızarmış yanaklarına, öfke saçan gözlerine baktı sessizce.

Sakin, umursamaz bir sesle, uykulu gözlerini açık tutmak için savaşan Vito'yu işaret etti.

«Sanırım, delikanlıyı artık yatırsanız iyi olacak, Bayan Lindsay. Sonra, eğer varsa tabii, üzerinize bir elbise giyseniz de konuşmaya başlasak.»

Caroline hemen doğrulup Vito'nun eşyalarını topladı. Başını dik tutmaya çalışarak dışarı çıkarken genç adamın yüzünde dolaşan alaycı ifadeyi fark etmemesi bir bakıma iyi oldu. Eskiliği fazla belli olmayan bir elbise ararken yanakları hâlâ yanıyordu. Yıkanmaktan rengi atmasına karşın, solmuş yerleri fark edilmeyen, hiç sevmediği bir keten giyside karar kıldı, aceleyle saçlarını düzeltip ağır ağır aşağıya indi.

Genç adamın küçümseyici bakışlarıyla karşı-

laşınca giysisini değiştirdiğine pişman oldu. Kendi kendine öfkelendi. «Caroline Lindsay, sen bir aptalsın! Senin ya da giysilerin hakkındaki görüşlerinin önemi var mı? Bu adamın düşmanın olduğunu aklından çıkarma!» diye geçirdi içinden.

Kanepeye yerleşip ayaklarını altına topladı; rahat etmek için biraz kıpırdandıktan sonra sabırsızlıkla söze başlamasını bekledi. Domenico önce sigara içmek için izin aldı, sigarasını yaktı, dudakları arasından mavi dumanlar çıkararak sordu:

«Adınızı öğrenme vakti gelmedi mi daha?»

Hiç böyle bir soru beklemediğinden genç kız çok şaşırmıştı.

«Caroline.» deyiverdi hiç düşünmeden.

«Caroline. Sevdim. Size yakışıyor. Vito'ya yazdığınız mektupta takma ad kullandığınız için sizi ancak zarfın üstündeki adresten bulabildim. Anladığıma göre daha önce bir mektup yazmış, ama cevap alamamışsınız. Bu nedenle Vito'nun buraya dönmek için acele ettiği kanısına vardım. Tabii aynı nedenle de genç yaşında öldü zavallı.»

Suçlayıcı sözleri altında ezildiğini hissetti Caroline. Dorinda doğum sancıları çekerken, Vito'nun başka kadınlarla gezip tozduğunu düşündüğünü hatırlayarak içi burkuldu.

«Bu mektup beni çok şaşırttı, Caroline,» diye sözlerini sürdürdü Domenico. Genç kız, adını genç adamın ağzından duymanın yarattığı heyecana öfkelenerek dinliyordu.

«Vito'nun kaybolduğu bildirilince tüm mektupları eve gönderildi. Bir İngiliz kızdan 'biricik

sevgilin' imzalı bir mektup alacağı aklıma gelmemişti. Kendisi ve karnında taşıdığı bebeği için sevgi dileniyordu nerdeyse. O mektupta öylesine acıklı yalvarıyordun ki, mektubun Vito'nun eline geçmemiş olduğuna bir bakıma memnunum.»

Genç adam bir an duraklayıp başka bir soru sordu. «Vito'nun bu ülkedeyken başka bir kızla ilişkisi olduğu konusunda kulağına herhangi bir şey çalındı mı?»

Caroline, Dorinda'nın anlattıklarını düşünüp başka bir kızın adı geçip geçmediğini hatırlamaya çalıştı ve sonunda, «Hayır, sanmıyorum.» diye kekeledi.

«Londra'da çok güzel bir modelle dolaştığını duymuştum. Onun için soruyorum bunu. Gerçi kızın adını ve çalıştığı yeri bilmiyorum, ama dedikodulara göre gece gündüz birlikteymişler. Bu kız hakkında hiçbir şey duymadığına emin misin?»

Caroline, aldatmacanın yeterinden uzun sürdüğüne karar verip gerçeği açıklamak üzereyken, genç adam, öfkeyle sözlerini sürdürdü:

«Kuşkularımı hayretle karşılıyorsun, değil mi? Kendi vatandaşları gibi esmer bir kadınla birlikte olduğunu duyduktan sonra altın saçlı, bembeyaz tenli bir İngiliz'in çocuğunun annesi olduğunu iddia ederek karşıma çıkması beni çok şaşırttı.»

Gözlerinin yine üzerinde dolaştığını fark edince, Caroline ağzını açıp bir şey söylemedi. Domenico, dudaklarında alaycı bir gülümseyişle, genç kızı tepeden tırnağa süzüyordu. Tekrar konuşmaya başlayınca genç kız neye uğradığını

anlayamadı.

«Bu nedenle sana evlenme teklif ettim. Bir bakıma sınadım seni. Eğer önerimi hemen kabul etseydin, zengin bir koca peşinde olduğunu anlayıp ona göre davranacaktım. Ama beni reddettiğin, bebeğinin de Vito'nun çocuğu olduğuna emin olduğum için senden özür diliyor, kuşkularımı bağışlamanı istiyorum. Ayrıca evlenme teklifim de hâlâ geçerli.»

Caroline yutkundu. «Ama niçin sizinle evlenmek isteyeyim. İlk tanıştığımız andan itibaren beni kışkırtmaya çalıştınız. Atalarınızın atlı arabalarıyla Roma'ya sürükledikleri köle kızlardan biriymişim gibi davrandınız. İnanın Sinyor Vicari, Sezar'ın karısı olmayı hiç istemiyorum. Ama beni onurlandırdığınız için size teşekkür borçluyum.»

Domenico isteksizce güldü ve gözlerini kısarak söze başladı: «Öyleyse, yeğenimi layık olduğu hayata kavuşması için yanımda götürmeme herhalde karşı çıkmazsın?»

Kalakalmıştı genç kız. «Ne demek istiyorsunuz?»

«Yeğenimin babası gibi büyümesini istiyorum yalnızca. Avrupa'nın en zengin ailelerinden birine mensup olmanın bütün imkânlarından yararlanması gerek. Babasının anısı ve onun iyiliği için sağlayacağım bunu. Senin verebileceğinden daha güvenli bir hayat sağlayacağımı inkâr edebilir misin?»

«Evet, edebilirim!» Korkuyla sertleşmişti sesi. «Hayal edemeyeceğim kadar çok paranız olabilir, ama onu benden daha fazla mutlu edebileceğinizi sanmıyorum. O benim çocuğum; çocu-

ğumu benden asla ayıramayacaksınız!»

«Senin yerinde olsam bu düşüncelere fazla güvenmezdim,» diye cevap verdi adam tehlikeli ama sakin bir sesle. «Paranın bazı yararları vardır; Vito'nun benim yanımda rahat bir hayat süreceğini hiç kimse inkâr edemez. Evet, annesi olduğunu biliyorum, ama ona nasıl bakacaksın? Bu çocuğu almak için elimden geleni yapacağım, Caroline. Niçin önerimi düşünmüyorsun? İkinizi de İtalya'ya götürürüm. Benim karım ve oğlum olarak ömrünüz boyunca rahat edersiniz. Küçük Vito babasının akrabaları arasında sevgi dolu günler geçirir. Benimle evlenirsen, onu evlat edineceğim için Vito'nun oğlu olduğunu bilmeyecekler, ama yine de bağırlarına basacaklar. Böylece babaannesiyle de tanışabilecek. Gerçeği açıklayıp onu üzmek istemem. Yaşlı bir kadının hayatına biraz mutluluk katabilmek için bile olsa benimle evlenmeyi düşünmez misin?»

Sevgili bebeğinden ayrılmak düşüncesi' genç kız için dayanılmazdı. Başka bir çözüm bulmak için kendini zorluyordu, ama çaresizdi; ya küçük Vito'nun gerçek annesi olmadığı ortaya çıkarsa... Hangi mahkeme terk edilmiş bir bebeği beş parasız teyzesine bırakırdı? Yenik düştüğünü anlamıştı Caroline. Vito'dan ayrılmamak için her şeye razıydı.

Titremelerini önlemek için kucağında bitiştirdiği parmaklarını sıktı, gururla başını kaldırıp cevap verdi:

«Pekâlâ, sizinle evleneceğim.»

Domenico rahatlayarak içini çekti, uzandı Caroline'in soluk yanağını okşadı.

«Benden korkma, Caroline. İkinize de çok iyi

bakacağım. Başka bir şey daha var...»

«Evet, nedir?»

«Koşullar ne olursa olsun asla boşanmayacağımızı bilmeni isterim. Bu önemli. Anlıyor musun?»

«Evet,» dedi genç kız duygusuzca. Ne önemi vardı ki? Boşanmayı yalnızca başka biriyle evlenmek için isteyebilirdi, ama şu anda erkeklerden nefret ediyordu.

Domenico'ya karşı çıkmamakla doğru davranmış olduğunu birkaç gün sonra anladı. Genç adamın, her sözünün yerine getirilmesine alışık bir hali vardı; herkes de ona yardımcı olmak için elinden geleni yapıyordu. Çok kısa sürede Caroline'in tüm işleri hallolmuştu. Eşyaları daha sonra İtalya'ya gönderilmek için hazırlatılmış, ev hemen satılacağına dair garanti veren bir emlakçıya bırakılmış, pasaportu çıkarılmış ve tabii Domenico'nun belirlediği nikâh tarihi iyice yaklaşmıştı.

Nikâhlanacağını düşündükçe Caroline'in kalbi çarpmaya başlıyor, alnını ter basıyordu. Ama küçük Vito'ya baktıkça kararından dönemeyeceğini anlıyordu.

Arka bahçeye açılan pencerenin önünde oturmuş dışarı bakarken, Domenico'nun arabasının sesini duyunca elinde olmadan irkildi. Camı ardına kadar açtı, evi çevreleyen güllerin kokusunu içine çekip ciğerlerine doldurmaya çalıştı.

«İyi akşamlar, Caroline.»

«İyi akşamlar,» diye karşılık verdi arkasını dönmeden.

Domenico usulca yaklaştı, Caroline'i omuzundan tutup kendine çevirdi. «Bir şey mi var?» diye

sordu alçak sesle.

Caroline, Domenico'nun kollarından ve sesindeki yakınlıktan sıyrılmaya çalıştı. Genç adamın istediği zaman yılanı deliğinden çıkarabileceğini öğrenmişti. Bazen aralarındaki sürtüşmeyi unutup soğuk, gururlu maskesini çıkarıp atıyor, ne kadar sevimli bir insan olduğunu gösteriyordu.

«Biraz yorgunum yalnızca,» diye cevap verdi elinden geldiğince soğuk bir sesle.

Domenico kızın solgun yüzüne dikkatle bakıp menekşe gözlerini görebilecek kadar eğdi başını.

«Zavallı küçük sevgilim,» diye mırıldandı. «Günlerin çok hızlı, çok yorucu geçiyor galiba?»

Yakınlığı ve sesindeki sevecenlik Caroline'in savunmasını nerdeyse yıkacaktı. Bir an olduğu yerde sallanınca Domenico soluğunu tutarak onu kolları arasına aldı. Başını eğip serin yanağına dayadı; dudakları ağzının kenarına değince Caroline kendine geldi. Kendinden iğrenerek kollarından sıyrıldı, küçük odanın içinde olabildiğince uzaklaştı. Domenico'nun dudaklarının değdiği yeri elinin tersiyle silerken öfkeden kararmış gözlerle yüzüne bakıp konuştu:

«Bir daha bana böyle dokunmaya kalkışma!»

Domenico omuzlarını silkti; gözlerine ulaşmayan acı bir gülümseyiş dudaklarında dolaştı. «Herhalde daha önce öpüşmüşsündür? Umarım, ilk kez değildir. Neden hemen öfkeli hanımefendi havalarına giriyorsun?»

Sözlerinin anlamı açıktı. Kolay bir kadın olarak görüyordu onu. Kendisiyle evlenmek istediği halde, aşağılamaktan da geri kalmıyordu. Dudaklarının dokunuşuyla bedenini saran tehlike-

li hislere için için öfkelenerek, kendini toparlamak isteğiyle yumruklarını sıktı. Beklenmedik bir cesaret ve çabayla genç adamın gözlerinin içine dik dik bakıp duraksamadan konuşmaya başladı:

«Kuzenine olan aşkımla beni yargılama Domenico. Onun çocuğunu doğurduğum için pişman değilim. Seninle evlenmeyi ona olan sevgimden dolayı kabul ettim. Parmağıma senin yüzüğünü takacağım, ama kalbim onun olacak.»

Son sözleri duyuncaya kadar tepki göstermedi genç adam. Sonra yanağında bir kas oynamaya başladı, dişleri öfkeyle kenetlendi, gözleri duygularının şiddetiyle parladı; kontrol altına almak istediği duyguların etkisiyle vücudunun tepeden tırnağa titrediği görüldü. Yüz ifadesi değişip hoşnutsuzlukla kendisine bakmaya başlayınca, derin bir soluk aldı Caroline.

«Kuzenimin haklarına sahip çıkmak aklımdan geçmiyor. Şu anda burada olsaydı tüm sorumluluğu kendisine bırakmayı yeğlerdim. Gel gör ki, bu görevi bıraktığı yerden sürdürmek zorundayım. Şu anda yaklaşımlarımı tiksintiyle karşılıyor olabilirsin, Caroline; ama zamanla bana alışacağından eminim. İtiraf etmem gereken bir nokta daha var...» Sesindeki alaycılığın yerini tatlı bir yumuşaklığın aldığını fark eden genç kız merakla yüzüne baktı. «... Hiç istemediğim halde seni çok güzel buluyorum. En azından Vito için olduğu kadar benim için de çekicisin. Dayanılmaz bir kadınsın.»

Bu kadarı çok fazlaydı artık. Hem böyle aşağılayarak baksın, hem de çekiciliğine kapıldığını söylesin!

«Birbirimizi daha yakından tanıyınca duygularımın değişeceğini hiç sanmıyorum. Bir kadın için, bir erkeğin arzulanmayan teması kadar tiksindirici bir şey olamaz. Emin olun sinyor, gösterdiğiniz ilgi beni çok rahatsız ediyor!»

Bu sözlerle yılacak insan değildi Domenico. İki adımda yanına gelip genç kızı kollarına aldı.

«Vito öldü artık. Ne kadar iştesek onu geri getiremeyiz. Ama biz yaşıyoruz ve genciz. Evlenince öteki erkekleri unutup bana sadık kalmanı isteyeceğim senden. Hem unutma Caroline, ben rahip değilim. Seni arzuladığımı bilesin. Çekiciliğine karşı durmaya çalıştım, ama her karşılaşmamızda biraz daha bağlandım sana. Beni çok şaşırtıyorsun. Gerçi görmüş geçirmiş bir halin var, ama sana her yaklaşışımda ürkek bir tay gibi kaçıyorsun. Bir oyun mu bu? Kâh olgun ve sakin bir kadın, kâh saf ve korkak bir genç kız gibisin. Karım olmanı istiyorum, Caroline. Gerçek anlamda karım olmanı. Anlıyor musun?» dedi.

Çok iyi anlıyordu. Domenico sevgiden hiç söz etmemişti, genç kıza yalnızca cinsel bir arzuyla bakıyor, bu zayıflığından dolayı da kendi kendine kızıyordu. Genç kız olanca cesaretini toplayıp Domenico'nun yüzüne baktı, sonra titrek bir sesle sordu: «Bu kadar kısa bir süre içinde sana alışıp gerçek anlamda karın olmamı nasıl isteyebilirsin benden? Seninle bebeğim için evlenmeye karar verdiğimi biliyorsun, biraz zaman tanı bana...» Ama cümlesini tamamlayamadan yanakları kıpkırmızı kesildi.

«Benim olmadan önce mi?» diye sordu genç adam usulca. Gözlerinde yaşlar belirdiğini gö-

rünce bir an kollarını sıktı, sanki bu kadar yakınında bulunmaya daha fazla dayanamayacakmış gibi kollarını çekip uzaklaştı. Pencereye yaklaşıp derin düşünceler içinde dışarıya baktı. Caroline bekliyordu.

«Seninle açık konuşacağım, Caroline. Aldatmaktan, kandırmaktan hiç hoşlanmam. Seninle sevişmek için çaba göstermeyeceğime söz veremem. Şu andaki soğukluğun bile, seni kollarıma almaya zorluyor beni. Sana sarılıp, şimdiye kadar tanıdığın erkekleri unutturmak istiyorum. Unutturabilirim de.» Genç kızı bakışlarıyla okşayarak sözlerini sürdürdü: «Kocalık haklarımı kullanmadan önce kısa bir süre bekleyeceğime söz verebilirim ancak. Yeterli mi senin için? Ne dersin? Bu koşullar altında evlenecek misin benimle? Soğuk bir İngilizle değil, sıcakkanlı bir İtalyanla evleneceğini asla aklından çıkarma.»

Domenico, Caroline'in utancını acemice bastırmaya çabalayışını ilgiyle izliyordu. Böylesine mahrem konularda Domenico kadar açık sözlü olamazdı. Sevmek, sevişmek genç adam için soluk almak kadar doğaldı; ama ırkının çekingenliğini taşıyan Caroline cevap verirken sözcükleri bulmakta güçlük çekiyordu. Hayır, seninle evlenmeyeceğim! diye bağırmak geliyordu içinden, ama küçük Vito uğruna bu oyunu sürdürmek zorundaydı. Aldatılmaktan nefret ederim demişti Domenico. Peki, bir gün durumu öğrenir, aldatıldığını anlarsa ne yapacaktı? Boşanır mıydı? Hayır, asla boşanmayacaklarını kesinlikle belirtmişti. O zaman ne olacaktı? Nasıl bir çözüm bulacaklardı.

Genç kızın gözleri karanlık bir tünelin sonun-

daki ışığı görmüş gibi parladı. Tamam! Evlilikleri iptal edilebilirdi!

Birden son derece rahatladı. Niçin daha önce düşünememişti bunu? Sonra yeniden tartıştıkları konu aklına geldi. Domenico'nun cevap beklediğini fark etti. Eğer Domenico düşüncelerini okuyabilse kimbilir neler derdi! Kendisiyle evleneceğini, zamanla alışıp gerçek anlamda karısı olacağını söylemesini bekliyordu tabii. Ama Caroline, evlendikten bir süre sonra nikâhı iptal ettirme konusunda kararlıydı.

Vardığı karara sevinerek kendini toparladı. Domenico'ya dönüp sakin bir sesle cevap verdi:

«Pekâlâ. Eğer bazı arzularına gem vurup bana zaman tanımaya söz veriyorsan, seninle evlenmeyi kabul ediyorum.»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gümüş rengi uçak yükseldikçe Caroline'in keyfi de yerine geliyordu. Oysa o ana kadar kalbi parmağına takılan kalın altın alyans kadar ağırdı. Domenico sabah erkenden alyansı parmağına geçirdiğinden beri kendini onun kölesi gibi hissedip durmuştu.

Caroline, aşağılara bakıyor, yeşil tarlalar arasında gümüş raylar üzerinde oyuncak trenler gibi ilerleyen vagonları seyrediyordu. Sonra başını çevirip, yanıbaşında oturan erkeğin yüzüne baktı. Yolculuğun heyecanından yüzü ışıl ışıldı;

en küçük bir düşmanlık izi taşımayan bir sesle söze başladı:

«Ah, Domenico; o kadar güzel ki!» Elleriyle bir kavis çizerek, her şeyi bu güzelliğe kattığını belirtti. «Düş görmediğime emin olmak için kendimi çimdiklemem gerekecek galiba.»

«İlk kez mi yabancı bir ülkeye gidiyorsun?»

«Yabancı ülke mi? Evimden elli kilometre uzaklaşmadım hayatımda. Olup bitenler düş mü, gerçek mi anlayamıyorum bir türlü.»

Genç adam, yeni karısı hakkında daha neler öğreneceğini merak ediyordu. Öylesine ilginç bir kişiliği vardı ki, değişik yönlerini öğrendikçe hayreti biraz daha artıyordu.

İlk kez uçağa bindiğini umursamadan uyuyan Vito'ya baktı ve tekrar genç kıza döndü:

«Bence bu delikanlıyı örnek alıp biraz uyusan iyi olur. Paris'e yaklaşınca seni uyandırırım. Yorucu bir sabah geçirdin, bu gece seni gezdirirken uyuklamanı istemem. Yarın Roma'ya hareket edinceye kadar bu canlı kenti sana tanıtmak istiyorum. Üstelik epey alışveriş de yapacağız. Haydi, arkana yaslanıp gözlerini kapa.»

Benliğine ters gelen bir hareketle dediği gibi yaptı Caroline. Yerine bir başkasının karar vermesi, atacağı her adımın başka birince belirlenmesi, alışık olmadığı bir yaşama tarzıydı. Ama bir türlü uyuyamıyordu. İster istemez, hayatının bu en önemli gününe gidiyordu aklı.

Sabahleyin garip bir duyguyla uyanmış ve birden o gün evleneceğini hatırlayınca, benliğini saran panik dalgalarından sıyrılmak için epey çaba harcaması gerekmişti. Yapamayacağım demişti kendi kendine. Ona telefon edip vazgeç-

tiğini bildirmeyi geçirmişti aklından! Tam telefona uzandığı sırada Jim ile Aline yardıma gelmişlerdi. Domenico her zamanki ustalığıyla onları hemen kendi yanına çekmiş, hattâ nikâh tanıkları olmaya bile ıkna etmişti. Jim, damat adayıyla olan randevusuna yetişmek üzere yola çıkarken, Aline'le Caroline'e seslenip acele etmelerini, en geç bir saate kadar onları almaya geleceğini bildirmişti.

Bir daha da Domenico'ya telefon etmeye fırsat bulamamıştı. Aline'e açılması da olanaksızdı. Aline, Caroline'in çok şanslı bir kız olduğunu düşünüyor, bunca zamandır Domenico'yu gizlediği için ona kızıyordu. Hiç değilse oturup dedikodu yaptıkları gün evleneceğinden söz edebilirdi. Ama hayır, Caroline hiçbir şey söylememişti.

Nikâh töreni masal gibiydi. Yalnızca küçük kilisenin beyaz güllerle donanmış olduğunu hatırlıyordu. Rahibin önünde kendisini bekleyen Domenico'ya doğru avukatı Bay Wilkins'in kolunda ilerlerken, Domenico'nun herkesi olduğu gibi yaşlı avukatı da birkaç dakika içinde avucuna almış olduğunu düşünüyordu.

Caroline rahibin sorularını kısık sesle cevaplamış, kocası parmağına alyansı takarken yüzüne bakmaya cesaret edememişti. Elini çekmek istemiş, ama Domenico parmaklarını sımsıkı tutarak bunu izin vermemişti. Otele girene kadar elini avucundan bırakmamış, ancak genç kız parmaklarının uyuştuğunu ileri sürünce, gülerek razı olmuştu.

«Lütfen kemerlerinizi bağlar mısınız?»

Hostesin sesiyle kendine gelen Caroline kemerini bağlamaya uğraşırken, Domenico uzanıp

becerikli elleriyle hemen bağlayıverdi.

Uçak inince eşyalarını topladılar, Domenico'ya yeterinden fazla yakınlık göstermiş olan hostese iyi günler dileyip aşağı indiler. Gerçi genç adam hostesle hiç ilgilenmemiş, gözlerini genç karısından ayırmamıştı, ama gene de Caroline hiç kıskanmıyorum, isterse peşinden gitsin diye düşünmekten alıkoyamamıştı kendini.

Paris'in en pahalı otelinin en güzel dairesini ayırtmıştı Domenico. Beyaz ve sarı renklerin hakim olduğu odaya girince genç kızın soluğu kesilmişti.

«Beğendin mi?» diye sordu genç adam gülümseyerek.

Duyguları gözlerinden okunuyordu zaten. «Harikulade bir yer!»

«Memnun oldum. Balayında her şeyin insanın istediği gibi olması çok önemlidir. Değil mi?»

Domenico'nun muzip sesini duyunca kuşkuyla yüzüne baktı, ama Domenico aldırış etmeden sürdürdü sözlerini: «Paris âşıklar kentidir, Caroline. Havasına girince senin de aşkı düşünmeye başlayacağından kuşkum yok.» Caroline verecek cevap ararken, kocası kahkahalar atarak kendi odasına çekildi. Caroline, Domenico böyle davrandığı sürece onu nasıl kendinden uzak tutacağını kara kara düşünürken farkında olmadan dudağını dişledi, sonra odanın ortasında kalakaldı.

Domenico'nun neşesi bütün gün eksilmedi. Otel müdüründen küçük Vito'ya bakması için birini bulmasını isteyip birkaç kısa telefon konuşması yaptı, sonra neye uğradığını şaşıran Caroline'i kolundan tuttuğu gibi bir taksiye bin-

dirdi.

«Nereye gidiyoruz?»

«Gerekli bazı giysileri almaya, hayatım.» dedi Domenico.

Taksi gösterişsiz bir evin önünde durdu. Caroline arabadan iner inmez Domenico kolundan tutup eve doğru ilerledi. Kapıcı gelenleri görünce saygıyla eğilerek kapıyı açtı. Soluk grinin hakim olduğu, rengi yumuşatmak için yer yer beyazın kullanıldığı, göz okşayıcı biçimde döşenmiş bir odaya girdiler.

Yaşı tahmin edilemeyen, ufak tefek, şişmanca bir kadın hızla Caroline'in yanından geçip Domenico'nun boynuna sarıldı ve azarlarcasına konuşmaya başladı. Bir süre Fransızca tartıştılar, sonra genç adam tedirginlik içinde bekleyen karısını işaret etti.

«Eşim Caroline'le tanışmanı isterim, Brigitte. Fransızca bilmiyor.»

Brigitte gözlerini genç kıza çevirdi. «Eşin mi? Aman Tanrım! Bu haber Roma'daki kız analarını çok üzecek. Evlendin ha! İnanamıyorum bir türlü!»

Minik kara gözleriyle Caroline'i incelemeye başladı. Delip geçen bakışları genç kızı utandırmıştı. Kadın, Domenico'ya dönüp tatlı bir sesle konuşmaya başladı:

«Çok şanslı bir erkeksin Domenico. Harika bir karın var. Daha doğrusu benim elimde harika olacak.»

«Biz de bu nedenle buraya geldik.» diye cevap verdi genç adam.

«Nasıl giyineceğine karar verebilmem için bir iki saat onu bana bırakabilir misin? Tabii bu ka-

dar kısa zamanda hepsini hazır edemem, ama hiç olmazsa bu gece için bir tuvalet, yarın için de bir yol giysisi verebilirim. Diğerlerini sonra gönderirim,» dedi kadın.

Az sonra, giyim konusunda tam bir uzmanın eline bırakıldığını anladı Caroline. Domeniço çıkınca salon arı kovanına döndü. Nereden çıktıkları belli olmayan mankenler Brigitte'in emirlerine uyarak birbirinden güzel giysileri giyip çıkarmaya başladılar. Bu harikulade giysiler karşısında Caroline'in dili tutulmuş, hangisini seçeceğini şaşırmıştı. Sonunda Brigitte'in kararlarına uymakta buldu çıkar yolu. Paris'teki ilk gecesi için kadın, beyaz tafta bir tuvalet seçmişti. Genç kızın biçimli vücudunu sararak yere kadar inen giysinin işlemeli yakası çok göz alıcıydı. Tuvaleti sırtına geçirip aynaya baktığında kendini soylu bir prensese benzetti. Sonra Domenico'nun kendisini böyle görünce, iyiden iyiye baştan çıkacağını düşünerek endişelendi.

«Ona yakışacaksın, güzelim,» dedi Brigitte. Gözlerinin içi gülüyordu. «Bu gece Paris, görüp göreceği en güzel çifti ağırlayacak.»

Caroline hafifçe kızararak kadına sarıldı: «Teşekkür ederim. Her şey için çok teşekkür ederim.»

«Benim için zevkti, canım. Domenico kadar sana hizmet etmek de büyük bir zevk.»

Derhal dönüp tuvaleti paketlemelerini söyledi. Yolculuk için seçtiği elbise de biraz düzeltilip otele gönderilecekti. «Yapılması gereken bir şey daha var,» dedi kadın, Caroline'e dönerek. «Kuaförüme telefon edip tuvaletine uygun bir saç taramasını isteyeceğim. İşte o zaman gerçek-

ten eşsiz olacaksın.»

Kuaförüyle telefonda biraz atıştıktan sonra, Caroline'e randevuyu ayarladığını söyledi.

Randevularının sıkışıklığına karşın, Brigitte'e boyun eğmek zorunda kalan ufak tefek kuaför, genç kızın saçlarını görünce büyük bir zevkle işe koyuldu. Tuvaletin yakasını ortaya çıkarmak için, Madam Brigitte'in istediği gibi Caroline'in saçlarını tepede toplayıp güzel bir topuz yaptı. Aynaya baktığında gözlerine inanamayan Caroline ürkek bir sesle teşekkür etmeye kalkınca, bir el hareketiyle sözünü kesti:

«Böylesine güzel bir saçı taramak zevkine her zaman erişilmez madam.»

Caroline döndüğünde, Brigitte ile Domenico oturmuş, beyaz İspanyol şarabı içiyorlardı. Genç kız kapıda görününce Brigitte hayranlığını anlatacak kelime bulamadı. Genç adamsa sesini çıkarmadan dudaklarında mutlu bir gülümseyişle Caroline'i tepeden tırnağa süzdü.

«Yoruldun mu, Caroline? Akşam yemeğinden önce biraz dinlensen iyi olur. Paris'in gece hayatı insanı çok yorar.»

«Yorgun mu?» diye atıldı Brigitte. «Bu yaşta bir çocuk için nasıl yorgun diyebilirsin? Dünyanın en romantik kentinde balayını geçiren biri nasıl yorgun olabilir? Utan, Domenico! Eğer böyle devam edersen, ihtiyarladığına karar vereceğim! Haklı olduğumu söyle ona, Caroline.»

Genç kız, gözleri mutluluk ve heyecanla parlayarak madamın sözlerini onayladı. İçkilerini bitirdikten sonra, zahmetlerinden dolayı Madam Brigitte'e tekrar teşekkür edip otelin yolunu tuttular.

İçeri girdiklerinde, küçük Vito'yu Caroline'in yolunu gözler buldular. Ona bakan genç kız on dakika öncesine kadar melek kadar uslu olduğunu söyleyip duruyordu. Caroline paketlerini yere bırakıp küçük Vito'yu kucağına aldı. Caroline'in bildik sesini işiten, kendini alışık olduğu kollarda bulan minik bebeğin sesi kesilmiş, tam dudaklarını titreterek ağlamak üzereyken gülmeye başlamıştı.

«Akşam yine yalnız bırakmam doğru mu acaba?» diye sordu Caroline endişeyle.

«Elbette. Ayrıca o kız, küçük kardeşlerini kendisi büyüttüğü için bu konuda tecrübeliymiş.»

«Ama acaba bu gece serbest mi?»

«Her şeyi ayarladım, sevgilim.»

Domenico bebeği sevgiyle kucakladı, bir gece için bebek odasına çevrilmiş olan küçük salona götürdü. Vito'nun üstünü iyice örttü, ayaklarının ucuna basarak odadan çıktı.

«Emin ellerde olduğuna göre vicdan azabı çekmeden yemeğe çıkmaya hazırlanabiliriz,» dedi ve sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: «Merak ediyorum, acaba kaç erkek balayına çıkarken yanında bir de bebek taşımıştır?»

Durumlarının gülünçlüğünü düşününce Caroline kahkahalarla gülmekten alıkoyamadı kendini. Genç kızın neşelendiğini görünce Domenico'nun gözleri parladı. Belki de tanıştıklarından beri ilk kez, karşısındakinin düşmanı olduğunu unutmuş gibiydi. Yanına yaklaşıp ellerini omuzuna koydu ve Caroline belki de ilk kez irkilip geri çekilmedi.

«Bu gece için barış yapalım, Caroline. Avrupa'nın en romantik kentinde yalnızca eğlence

arayan iki kişi gibi davranalım. Bizi bir araya getiren koşulları unutup yeni tanışmışız, birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyormuşuz gibi eğlenelim.»

Koyu renk gözlerini genç kızın gözlerine dikmiş cevap bekliyordu. Caroline, parlak gözlerinde neşeli bir gülüşle cevap verdi:

«Pekâlâ Domenico, istediğin gibi olsun.»

Güzel mağazalar, ışıklandırılmış parklar, gözalıcı kahveler, ağaçlı bulvarlar... hızla ilerleyen taksinin penceresinden Paris'i böyle tanıdı Caroline. Heyecanlı bir çocuk gibi art arda sorduğu soruları sabırla cevaplandırıyordu kocası. Hiçbir şeyi kaçırmamak için bir o yana bir bu yana dönüp duruyor, kuşlar gibi cıvıldıyordu. Bakışları karşılaşınca, otelden çıkarken Domenico'nun gözlerinde yanıp sönen garip ışığı yeniden sezdi, ne yapacağını bilemeden başka yana bakmaya çalıştı.

Otelden çıkmadan önce aralarında geçen küçük sahneyi hatırladıkça duyguları altüst oluyordu. Caroline giyinip makyajını yaparken kapı vurulmuştu. İçeri giren zarif bir yabancıydı sanki. Domenico uzun süre gözlerini karısının aynadaki yansısından ayıramamış, genç kız da kalbi deliler gibi atarak izlenimlerini açıklamasını beklemişti.

Domenico yanına yaklaşıp iki eliyle belini sımsıkı kavramıştı.

«Prenses Caroline,» demişti şakacı bir sesle, «Bu gece sizinle çıkarken, Paris'in kıskanç erkeklerinin beni bıçaklamasından korkuyorum. Paris sizi görünce ayaklarınıza kapanacak. Bir

tanrıça gibi tapınacak size.» Sonra başını eğip ateşli dudaklarını dudaklarına değdirmişti. «Tıpkı benim gibi, sevgili karıcığım.»

Caroline içinin eridiğini hissedip dudaklarında uyanan garip çırpıntılara karşı koymaya çalışmış, belini sımsıkı kavrayan ellerden kurtulmaya çabalamıştı. Domenico istemeye istemeye ellerini çekince, zoraki bir sertlikle onu azarlamıştı.

«Domenico, doğru değildi bu! Sanki bu akşam tanışmışız gibi davranacağına söz vermiştin. Eğer böyle davranmayı sürdüreceksen, bu gece seninle çıkmayı reddediyorum!» En çılgın düşlerinde bile varlığına inanmadığı duyguların heyecanıyla hâlâ titriyordu. Domenico'nun elleri vücuduna değdiği anda alarm zilleri çalmıştı beyninde. Yasakladığı bir duygunun peşinden koşmamalıydı. Onun karısı olmak, bir an için çekici görünmüş, ama iradesine hakim olamayacağını düşünerek bu fikri beyninden silmeye uğraşmıştı. Arzulu dudaklarının uyandırdığı güzel düşlerle genç kızın arasında öylesine derin bir uçurum vardı ki... Vito'nun gerçek annesi olmadığını öğrenince Domenico'nun göstereceği tepkiyi düşünmek bile yüreğine korkular salıyordu. Karşılaşacağı acımasız davranışlar aklına geldikçe kalbi duracak gibi oluyordu. Bir an için ona gerçeği anlatmayı geçirdi aklından, ama Domenico'nun bebeği alıp gidebileceğini düşününce vazgeçti. Öyküsünü baştan sona anlatıp merhametine sığınmak fikri ne kadar çekici olursa olsun, böyle bir zayıflığa düşmemeliydi.

Domenico ellerini cebine sokup sert bir hare-

ketle arkasını dönmüştü.

«İmkânsızı istiyorsun, Caroline! Olanca güzelliğin ve çekiciliğinle böyle karşımda dururken, bir heykel gibi duygusuz kalmamı nasıl bekleyebilirsin? Vito'nun sana niçin âşık olduğunu anlıyorum. Bundan sonra onu hiç suçlamayacağım!» demişti acı bir sesle.

Elinde olmadan Caroline'in boğazından boğuk bir hıçkırık yükselmiş, ama Domenico hemen geri dönüp yanına gelmişti.

«Hayır! Git yanımdan! Dokunma bana! Seninle konuşmak bile istemiyorum!» Domenico-nun aklını başından alan vücudundan ve çekiciliğini biraz daha artıran güzelim giysisinden nefret ediyordu. Onları birleştiren tek duygunun seks olmasını hiç istemiyordu.

Genç adam, yalvarmalarına aldırmadan omuzlarından tutmuş, yüzüne bakmaya zorlamıştı. Pişmanlık dolu, bağışlanmayı bekleyen gözlerle genç kıza bakmış, sonra şöyle demişti: «Özür dilerim, Caroline! Bağışla beni. Sana böyle davranmakla kabalık ettim. Bu geceyi ne kadar hevesle beklediğini bildiğim halde üzdüm seni. Ama kendimi affettireceğim sana. Lütfen Caroline. Bütün konuştuklarımızı unutup eğlenmemize bakalım. Olur mu?»

Yalvaran sesi ve endişeli ifadesi, genç kızın gözlerine eski neşesini getirmeye yetmişti. Caroline'in gülümsediğini görünce, Domenico'nun yüzü sevgiyle aydınlanmış, Caroline de kendinden geçmişti. Kısık bir sesle sormuştu:

«Söz verdiğin gibi davranacak mısın Domeni-

Genç adam ciddi bir tavırla elini kalbinin

üzerine koyup dudaklarında tatlı bir gülümseyişle söz vermişti.

Taksi ünlü lokantanın ışıklandırılmış kapısının önünde durdu. İçeri girdiklerinde bütün gözler üzerlerine çevrildi. Erkekler bir prensesi andıran, güzel gözlü genç kızı hayranlık dolu bakışlarla süzerlerken, kadınlar da yanındaki yakışıklı erkeği kıskanmaktan kendilerini alıkoyamadılar. Masaya otururlarken orkestra çalmaya başladı. Domenico, yemekle birlikte bir şişe şampanya söyledi. Genç adam, Caroline'e, yemek gelene kadar şampanyanın tadına bakmasını önerdi.

Genç kız içkisini dikkatle yudumlarken kabarcıklar burnuna kaçtı ve hapşırdı. Ama bir iki yudumdan sonra çok sevdi. İlk kadeh bittiğinde keyfi yerine gelmişti bile. Herkes, gözlerini birbirlerinden ayırmadan konuşup gülüşen çifti seyrediyordu.

Yemek bittiği zaman Caroline dans etmek için can atıyordu. Dansa bayılırdı. Bir zamanlar babası, Dorinda ve annesiyle birlikte sık sık partilere giderlerdi. Çocukken gönderildiği dans okulunda doğal zerafetiyle sınıfının birincisi olmuştu. Domenico, dans etmesini bilip bilmediğini çekinerek sorduğunda, genç kızın istekliliği karşısında çok şaşırdı. Piste çıkınca, orkestranın çaldığı romantik parçalara aksaksız uyduğunu, adımlarının hiç şaşmadığını görünce şaşkınlığı bir kat daha arttı.

«Durmadan şaşırtıyorsun beni, Caroline.» diye mırıldandı. «Kollarımın arasında bir tüy kadar hafifsin. Harika dans ediyorsun.»

Genç kız hiçbir şey söylemedi. Öylesine büyülenmişti ki, konuşursa büyünün bozulacağından korkuyordu. Domenico, kollarını biraz daha sıktı ve yanağını altın saçlarına yasladı.

Orkestra susunca, başka bir dünyadan gelmiş gibi hayretle baktılar birbirlerine. Gülümseyerek ayrıldılar; ama masalarına doğru el ele yürürlerken, üzerlerine dikilen bakışlar Caroline'i utandırdı. Yanaklarının kızardığını gören Domenico ona takılmadan duramadı:

«Seveni herkes sever, bilmez misin Caroline?»

«Ama biz sevgili değiliz,» derken yanakları al al oldu. «Korkarım, müziğin etkisi altında kaldım. Sakın, sana yaklaşmaya çalıştığımı sanma. Kiminle dans ettiğimin bile farkında değildim,» diye beceriksizce bir yalan kıvırdı.

«Yine de senin pistlerde bana her yerden daha yakın olduğunu aklımdan çıkarmayıp, ilerde bu olayı sık sık yinelemeye çalışacağım.»

Domenico bir kadeh daha şampanya doldurunca Caroline'in neşesi tekrar yerine geldi. Kadehi boşalınca genç adam garsona işaret edip hesabı istedi.

Lokantadan çıkınca tekrar bir taksiye bindiler ve bu kez ağır ağır kenti dolaştılar. Bu yaşama sevinciyle dolu kentin tüm eğlencelerini tatmaya başladılar. Bir süre sonra birçok ortak yanları olduğunu sezinlemişlerdi. Aynı şeyleri seviyorlar, aynı şakalara gülüyorlar, aynı tür müzikten zevk alıyorlardı. Sevdikleri konuların da aynı olduğunu anlamışlardı. Domenico, güzel karısına harika bir gece geçirtmeye kararlıydı. Aklına koydu muydu, mutlaka en iyisini yapardı. Her gittikleri yerde en iyi masalar kendilerine ay-

rılmıştı, istedikleri anda önlerinde bir taksi duruyor, Domenico'nun bir sözüyle tüm kapılar açılıveriyordu.

Böyle durumlara hiç alışık olmayan Caroline için yepyeni bir deneydi bu. Duygularını kocasına açınca genç adam her zamanki kibirli edasıyla cevap verdi:

«Benim karım olarak sana her zaman böyle davranılacak. Başka türlü davranan olursa, hemen hesabını sorarım.»

Her karım deyişinde benliğini bir ürperti sarıyordu genç kızın. Nikâhları daha bu sabah kıyılmıştı, ama sanki aradan yüzyıllar geçmiş gibi geliyordu. Parmağındaki kalın alyansa rağmen. kendisini onunla evli gibi göremiyordu bir türlü. Aralarında, sevgi dışında bir sürü bağ olduğunu hissediyordu. Beni asla sevemez diye düşünüyordu. Bir kadına tümüyle sahip olmak isteyecek bir erkekti. Domenico hiçbir şeyi paylaşmaktan hoşlanmazdı. Genç kızın Vito'ya ait olması aralarındaki en büyük engeli oluşturuyordu. Onunla evlenmişti, onu arzuluyordu, ama asla Caroline'in istediği gibi sevemezdi onu. Asla Caroline'in onu sevdiği kadar...

Haftalardır karşı koymaya çalıştığı gerçeği itiraf ederken soluğu kesilmişti genç kızın. Onu seviyordu!

Ona, ilk gördüğü anda istemediği halde bağlanmış, bu ilgi gitgide derinleşmişti. Daha sonraki haftalarda, Domenico'nun çekiciliğine daha da fazla bağlanmış, ama kendisine dokunduğu anlarda heyecanını dizginlemeye çalışmış, odaya girdiğinde sevindiğini, geciktiğinde kaygılandığını belli etmemeye özen göstermişti. Onu sevi-

yordu! Bir süre bu itirafın zevkini yaşadı, sonra tekrar, beyninin derinliklerine itti. Domenico onun sevgisini istemiyordu. Üzerine aldığı görevin imkânsızlığını anlıyordu. Onu böylesine severken göstermelik bir evliliği yürütmenin güçlüğüne dayanabileceğini hiç sanmıyordu. Ama Domenico'nun iyiliği için dayanmak zorundaydı. Kendisine ilgi duyduğunu bile anlamaması gerekirdi, yoksa Caroline'in tüm planları suya düşebilirdi. Bir gün hakkındaki gerçeği öğrenince, aralarındaki bağı kolayca koparıp atabilmeliydi Domenico. Sürdürdüğü oyunu öğrendiği zaman, genç adamın kapılacağı öfkeyi düşünerek titriyordu Caroline. Domenico'nun öfkesinin korkunç bir duygu fırtınasına dönüşeceğinden emindi.

İradesini kullanarak bu düşüncelerinden sıyrıldı. Başını kaldırıp, yan masalardan birinde oturan bir dostuyla selamlaşan kocasına baktı.

Domenico'nun gecenin son durağı olarak seçtiği çok lüks bir gece kulübündeydiler. Havanın sıcaklığı ve salonun loşluğu genç kızın uykusunu getirmişti. Uyku dalgaları bedenini kaplamaya başlarken, gözlerini güçlükle açık tutabiliyordu.

Domenico elini tutarak söze başladı: «Sakın uyuyayım deme, yoksa otele döndüğümüzde seni soyup yatırmak zorunda kalırım!»

Bu uyarı Caroline'i canlandırmaya yetmişti. Dimdik oturup gözlerini iyice açtı.

«Böyle bir yardıma ihtiyacım olacağını hiç sanmıyorum, ama yine de teşekkür ederim Domenico. Merak etme, kendi başıma yatmayı beceririm herhalde.»

«Çok yazık,» dedi genç adam gülerek. «Ama yine de bugün fazlasıyla yorulduğuna inanıyorum. Otele dönünce odamıza biraz sandviç göndermelerini isteyeceğim. Ne dersin?»

Odalarında Domenico ile başbaşa kalmak tehlikeli olurdu. Derhal itiraz etti Caroline: «Karnım hiç aç değil. Sence bir sakıncası yoksa doğruca gidip yatmak istiyorum.»

«Sakıncası var. Bana kalırsa gecemizi güzel bir şekilde tamamlamış oluruz. Korkma, çok tutmam seni.»

Kapıcıya bir taksi bulmasını söyledi. Çok geçmeden oteldeydiler. Caroline, Domenico'yla başbaşa geçireceği zamanı düşünerek küçük salonda endişeyle dolaşıyordu. Benimle sevişmek isteyeceğinden eminim, her halinden anlaşılıyor, diyordu kendi kendine.

«Sandviçlerimizi beklerken niçin daha rahat bir şeyler giymiyorsun, Caroline?»

Caroline'in işlek hayal gücü, Domenico'nun sesindeki imayı derhal fark etti. Vakit geçirmeden cevap verdi: «Böyle rahatım, Domenico; teşekkür ederim.»

Alaycı bir edayla gülümsedi genç adam. «Öyleyse otur keyfine bak. Merak etme, yemem seni!»

Ismarladığı tavuklu sandviçleri ve şampanyayı getiren garson tekerlekli masayı oturdukları kanepenin yanına bırakıp dışarı çıkınca Domenico kadehleri doldurdu.

«Şampanyayı icat eden kişinin aklından herhalde böyle bir an geçiyordu, değil mi Caroline?» Kaşlarını kaldırmış cevabını bekliyordu.

Caroline kıvrık kirpiklerinin altından endişey-

le baktı ve sesini çıkarmadı. Domenico kadehini bırakıp ona uzandı. Kolu omuzlarına dolanınca, genç kızın vücudu bir yay gibi gerildi, kalbi küt küt atmaya başladı. Heyecanını yatıştırmak için derin bir soluk aldı:

«Böyle davranmayacağına söz vermiştin.»

«Sözümü tutuyorum.»

«Tutmadığını biliyorsun. Benimle sevişmeye kalkışmayacağını söylemiştin. Pazarlığımızın bir koşulu buydu. Eğer seninle gezmeye gidersem, böyle bir işe kalkışmayacağına söz vermiştin.»

«Yoo, hayır! Bu gece yeni tanışan iki kişiymişiz gibi davranacağıma söz vermiştim. Daha önce olup bitenleri kafamızdan silip tatlı tatlı eğlenecektik.»

«Ama ikisi de aynı!» diye ısrar etti Caroline.

«Hiç de değil,» diye karşılık verdi Domenico, bakışlarını genç kızın vücudunda gezdirirken. «Birlikte çok güzel bir gece geçirdiğim her kıza nasıl davranırsam, sana da öyle davranıyorum.»

Domenico'nun bu son sözleri balyoz gibi inmişti beynine. Anlaşılan, ona o kadar az değer veriyordu ki, başka türlü davranmaya gerek bile duymuyordu. Aldatmıştı onu. Demek, Caroline mutlu ve neşeli bir gece geçirirken, o hep bu sonu tasarlamıştı. Ondan nefret etmek istiyor, ama başaramıyordu. Kapıldığı umutsuzluğun zamanla dayanılmaz bir acıya dönüşeceğini biliyordu. Kalbini kırmayı denedi:

«Senin bir beyefendi olduğunu sanmıştım, Domenico!»

«Benim karım olduğunu sana durmadan hatırlatmak zorunda mıyım? Bir erkeğin karısıyla sevişmek istemesi neden kabalık olsun? Vito'yu

ne kadar tanıdığını sorduğum zaman, her kadının çocuğunun babasını tanıdığı kadar dediğini unuttun mu? Şimdi parmağına alyansı taktın ya, kalkmış bana iffet taslıyorsun.» Genç kızı kendisine çekerken parmakları hırsla omuzlarına batmıştı.

«Sana fena halde vuruldum, Caroline. Kendime kızıyorum, ama o taş yüreğinin çevresine ördüğün buzdan duvarı eritmek için çabalamaktan da alamıyorum kendimi.» Ateş saçan bakışlarını gözlerinin içine dikmişti. «Bu buzdan duvar yalnızca benim için mi, Caroline? Eğer öyleyse, eritmesini çok iyi bilirim! Bana yaklaşmanı sağlayabilirim!»

Bedenini okşayan ellerden uzaklaşmaya çalıştı genç kız, ama başaramadı. Yüreğinde duyduğu acı, gözlerine yansımıştı; ama Domenico fark etmedi, belki de artık aldırmamaya karar vermişti. Domenico'nun dudakları kişiliğine aykırı bir vahşilikle genç kızın yumuşacık dudaklarına kapandı. Caroline, Domenico'nun kendi kendini cezalandırmak istediğini fark ederek daha bir aşağılanmış hissetti kendini. Anlaşılan, Domenico, iradesinin zayıflığının acısını ondan çıkarıyordu.

Birkaç saattir karşı durmaya çabaladığı yorgunluk Caroline'in bedenini dalga dalga kaplıyordu. En sonunda Domenico'nun coşkun arzularının bile önleyemediği bir bitkinliğe esir düştü. Uykunun derinliklerine her an biraz daha yuvarlanıyordu, artık karşı koyacak gücü kalmamıştı.

Genç kızın kendisini bıraktığını hissetti Domenico. Artık karşı durmadığını fark edince, zafer

kazanmışçasına sessizce gülümsedi. Gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı; oysa Caroline'in gözleri kapanmıştı bile, uzun kirpikleri yanağına değiyordu nerdeyse. Düzgün soluyuşu duyuluyordu. Yorgun bir çocuk gibi uyuyordu Caroline!

Genç kızın masum yüzüne bakarken, bakışları yumuşamıştı. Öylesine genç ve acınacak bir hali vardı ki, Domenico utanmıştı. Kendi kendine söylenerek kızı yavaşça kucağına aldı, yatak odasına götürdü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Domenico'nun arabası, havaalanı ile kent merkezi arasındaki yolu yutarcasına alıyordu. Uçaktan indiklerinde bu lüks arabayı orada bekler bulmuşlardı. Domenico direksiyonun başına geçerken, Londra'nın kiralık arabalarından, Paris'in taksilerinden kurtulmanın sevinci yüzünden okunuyordu.

Caroline başını arkaya çevirip krem rengi koltukların üzerinde, portbebesinin içinde neşeli sesler çıkararak yatan küçük Vito'ya baktı. Bebeğin rahatının yerinde olduğunu anlayınca, gözlerini belli etmeden Domenico'ya çevirdi. Bir şey diyecekken birden vazgeçti.

Acaba Domenico'nun yengesi onu sevecek miydi? Acaba ailesi onu sorgusuz sualsiz kabul edecek miydi? Yoksa ansızın aralarına katılan

kıza düşman mı kesileceklerdi? Domenico'ya bunları nasıl açacağını düşünürken, genç adam aklından geçenleri okumuş gibi söze başladı:

«Endişelenmene gerek yok, Caroline. Rina yengem, tanıdığım kadınların en sevimlisidir. Ailenin geri kalanlarının ne düşündüğü, ne söyleyeceği hiç önemli değil.»

«Erkekler hep böyle der,» diye karşılık verdi genç kız. Domenico'nun kahvaltıdan beri sürdürdüğü soğukluğu o da benimsemişti. «Gelinleri hakkında hiçbir şey bilmeyen bir ailenin merakına ve şaşkınlığına aldırış etmeyeyim, öyle mi? Eğer Vito beni ve bebeği hiçbir açıklamaya gerek duymadan ansızın karşına çıkarsaydı, acaba sen nasıl bir tepki gösterirdin?»

«Tıpkı onlar gibi ben de en kötüsünü düşünürdüm tabii,» dedi Domenico duygusuzca. «Ama üzülmene hiç gerek yok. Önemli olan Rina yengenin ne düşüneceği. Sen merak etme. Onun gönlünü yaparım ben. Hem zaten bu işe aklı yatmasa bile bizi sorguya çekmeyecek kadar ince düşüncelidir. Kaldı ki, bebeğin varlığı, Rina yengenin evliliğimizi şimdiye kadar gizlediğimiz için bize kızmasını engelleyecektir.»

«Ne zaman evlendiğimizi ona söylemeyi düşünüyor musun?»

«Vermem gereken en güç karar bu,» derken Domenico'nun alnı endişeyle kırıştı. «Daha önce onu hiç aldatmamıştım. Şimdi yalan söylemek çok zor geliyor, ama gerçeği söylersem kalbinin kırılacağını da biliyorum. Sözün kısası, geçen yıl evlendiğimizi, ama yaşının küçüklüğünden dolayı ailenin baskısıyla bugüne kadar gizli tuttuğumuzu söylemekten başka çarem kalmıyor.

Sence inanılır bir açıklama mı?»

«Bilmiyorum,» dedi Caroline kuşkuyla. «Bebek altı aylık oluncaya kadar beklemiş olman kuşku uyandırmaz mı?»

Domenico, hoşnutsuzluğunu belirtircesine sigarasını küllüğe bastırdı. «Sanırım garipseyecektir. Herhalde kendince bazı yargılara varacaktır, ama dediğim gibi bizi sorguya çekmeyecek kadar ince düşüncelidir. Bize kırılacaktır, ama bebeğin Vito'nun olduğunu öğrenirse çok daha büyük bir acı duyacağından eminim. Kafanı takma, Rina yengenin göstereceği hoşnutsuzluğu ben göğüslerim.»

Orası kesindi de, acaba Caroline göğüsleyebilecek miydi? Bir gelinin yeni akrabalarıyla ilk kez karşılaşması, yanında kendisini seven kocası olduğu zaman bile zordu. Hele bir de altı aylık bir bebek ile Paris'teki neşeli havasından sıyrılıp ilk tanıştıkları günkü mağrur Romalı tavrını takınan Domenico'nun varlığı bu işi biraz daha güçleştirecekti. Kocasının gerçek kişiliğini ortaya koyduğu bir gece önceki olayları hatırlamak bile istemiyordu. Domenico'nun alçaltıcı davranışlarının yarattığı utanç, ertesi sabah uyanıp da üzerinde Brigitte'ten aldığı siyah dantel geceliği gördüğü zaman tam bir dehşete dönüşmüştü.

Sabah uyandığında akşam kendisini kimin soyup giydirdiğini düşünürken kapıldığı duygulara kapılmıştı yine. Kahvaltı edecekleri küçük salona elinden geldiğince geç inmeye çalışmıştı. Ama indiğinde endişelenmesine gerek olmadığını görmüştü. Domenico önemli mektupları okumaya daldığı için soğuk bir sesle 'iyi günler' de-

mekle yetinmişti.

Yolculuk boyunca da mektupların kenarlarına not alıp durmuştu. Bir iki kelime ya konuşmuş, ya konuşmamışlardı.

Korkuyla beklediği an gelip çattı sonunda. Domenico, pencereleri düşmanca bakan gözleri andıran büyük bir evin önünde durdu. Caroline arabadan inerken telaşından sendeledi, kocası uzanıp kolundan yakalamasaydı az daha yere kapaklanıyordu. Omuzlarını dikleştirip derin bir soluk aldı; sonra beraberce, ön kapıya çıkan geniş taş basamakları tırmandılar. Zili çalmalarıyla kapının açılması bir oldu.

«Domenico! Domenico! Nihayet! Nihayet gelebildin!»

Uşağın kapıyı iyice açmasını bekleyemeyen ufak tefek yaşlı kadın hem gülüyor, hem ağlıyordu. Bir sure birbirlerine sarıldılar. Sonra Domenico yengesinden biraz uzaklaştı. «Rina yenge, her zamanki gibi çok güzelsin!» Minik kadını kollarına alıp havada döndürdü.

«Domenico, çıldırdın mı, ne yapıyorsun!» Kadın soluk soluğa kalmıştı. «Karın ne düşünecek benim hakkımda?»

Kendini toplaması için biraz vakit tanıdıktan sonra yengesine Caroline'i tanıştırdı.

«Rina yenge, senden sonra en çok sevdiğim kadını tanıştırmak istiyorum,» dedi genç adam inandırıcı bir içtenlikle.

Caroline şaşkına dönmüştü. Eğer hakkındaki gerçek düşüncelerini bilmese, kendisi bile inanabilirdi bu sözlere. Ama Domenico rol yapıyordu, üstelik rolü sürdürmek için yardımına ihtiyacı vardı.

Çekinerek elini uzattı, kendisini süzen sıcak kahverengi gözlere baktı. Heyecanla atan yüreği, Rina yengenin sevgi ve içtenlik dolu bakışları karşısında biraz olsun duruldu. Caroline, el sıkışırlarken yaşlı kadının elinin titrediğini fark ederek şaşırdı. O da en az benim kadar sinirli diye geçirdi içinden, sonra en tatlı gülümseyişiyle kadına baktı.

Rina yenge yanağını uzatınca genç kız hiç duraksamadan yumuşak dudaklarını kadının saydam tenine dokundurdu.

«Teşekkürler, hayatım,» diyerek başını Domenico'ya çevirdi. «İyi anlaşamayacağımızdan korkmuştum, ama görüyorum ki senin zevkinden kuşku duymam yersizmiş.»

«Yani seçtiğim kadını beğendin mi Rina yenge?» diyerek gülümsedi genç adam.

«İngiliz çocuklarını ilk gördüğü anda meleklere benzeten, Papa Gregorius değil miydi? Caroline de bana bunu hatırlattı. Altın sarısı saçlar, yumuşacık bir cilt ve melekleri andıran gözler. Evet Domenico, küçük İngiliz meleğini çok sevdim.»

Domenico, gülümseyerek el ele duran iki kadına baktı; sonra yengesi oturma odasına yöneldiğinde alayla kaşlarını kaldırarak Caroline'e göz kırptı. Genç kız utançtan ne yapacağını şaşırmıştı. Şu iyi kalpli yaşlı kadını kandırmaları iğrenç bir işti doğrusu. Kısa bir süre sonra onu seveceğinden emindi Caroline.

Oturma odasına girince Caroline'in soluğu kesildi. Çok büyük olmasına karşın kullanışlı bir görünüşü vardı. Beyaz saten damaşkoyla kaplı rahat kanepelerin çöküntüleri insanı oturup

gevşemeye davet ediyordu.

Rina yenge bir kanepeye yerleşip, yanına oturması için genç kıza işaret etti. Domenico da karşılarına geçti, yengesinin incecik porselen fincanlara çay dolduruşunu izlemeye başladı.

«Şımartılmaktasın Caroline. Rina yengem çayı pek sevmez. Aslında kahveyi tercih eder. Garip bir karışım olarak nitelendirdiği bu nesneyi, seni yalnız bırakmamak için içmesi olağanüstü bir olay!»

Karısıyla şakalaştığını anlamasına rağmen, Rina yenge yeğenine kaşlarını çatarak baktı, uzanıp dizine vurdu.

«Saçmalama, Domenico. İngiliz dostlarımla sık sık çay içerim. Caroline'in zevklerinin bana ters düşeceğini söylüyorsan, çok kızarım. Onu rahatlatacağın yerde tedirgin ediyorsun,» diyerek genç kıza döndü. «Böyle konuşmalarıyla oğlum Vito'yu sık sık küplere bindirirdi. Çocukken acımasızca alay ederdi onunla.» Bunları söylerken dudakları titremeye başlamıştı, ama büyük bir çaba göstererek gözyaşlarını tuttu.

Sonunda, bu duygusal sahne bir bebek ağlamasıyla kesildi. Rina yengenin uşağı Emanuele, eşyaları yukarı çıkarmış, sonra da küçük Vito'yu yengeye gösterilinceye kadar uyuması için holdeki rahat koltuğa yatırmıştı. Anlaşılan, Vito artık vaktin gelmiş olduğuna karar vermişti.

Caroline ile Domenico hemen koştular, küçük Vito'yu portbebesinden çıkarıp getirdiler, yaşlı kadının kucağına bıraktılar. Küçük Vito iri kahverengi gözlerini açıp dikkatle yüzüne bakınca Rina yengenin soluğu kesildi. «Ah, Domenico,» diye fısıldadı. «Tıpkı sevgili Vito'ma benziyor.

Şaşılacak bir benzerlik bu. Ah, sevgili oğlum!»

«Oğlunuzun adını verdik ona,» dedi Carolir- alçak sesle. «Memnun olacağınızı düşünmüş- tük.»

«Adını Vito mu koydunuz?» Işıl ışıl gözlerle bakıyordu genç çifte. «Teşekkür ederim çocuklar. İhtiyar bir kadının duygularına değer veriyorsunuz. Beni düşündüğünüz için çok mutluyum.»

Oğlunun ölümünün acısı taze olduğundan yine gözleri nemlenmişti. Duygulanmadan adını ağzına alamıyordu henüz. Acıklı bir sahne yaratmamak için derhal konuyu değiştirdi:

«Evlendiğini ve bir oğlun olduğunu bildiren mektup beni çok şaşırttı, Domenico.» Yumuşak bir sesle konuşmaya çalıştığı halde, yaşlı gözlerindeki kırgınlık belli oluyordu. Caroline, Domenico'nun derin bir soluk alıp söze başlayacağını fark etti, ama yengesi buna fırsat vermeden sözlerini sürdürdü:

«Son birkaç yıldır oğullarımdan birinin evleneceği kızı getirip benimle tanıştırmasını bekliyordum. Evlenmek için bu kadar uzun süre beklemeleri beni şaşırtıyordu, ama onları çok şımarttığıma ve sürdürdükleri hayattan dolayı hiçbir şeye aldırmaz olduklarına inanmaya başlamıştım. Dünyanın dört bir yanını dolaşıp, güzel kadınlarla tanışınca belki de evliliği akıllarına getirmez olmuşlardı. Sanırım evlendikleri zaman eğlenemeyeceklerini düşünmüşlerdi. Öyle değil mi, Domenico?»

«Belki,» diyerek gülümsedi genç adam. «Ama unutmayın ki hep sizi örnek aldığımız için tanıştığımız kadınların çoğunu eksik görüyor-

duk.»

«İltifat ediyorsun!» diye bağırdı yaşlı kadın. Caroline, kadının memnun olduğunu seziyordu. Yengesi gülümseyince Domenico'nun da biraz olsun rahatladığını anlamıştı.

Emanuele kapıyı hafifçe tıklattıktan sonra salona girip yaşlı kadının yanında kararsızca durdu. Yaşlı uşağın çocukluğundan beri Vicarilerin hizmetinde çalışmış olduğunu Caroline daha sonra öğrenecekti. Ondan önce de babası bu görevi sürdürmüştü. Küçük Vito'ya sevgiyle bakan kadını görünce Emanuele'nin kırışık yüzü aydınlandı, bebek başını çevirip kendisine gülümseyince ağzı kulaklarına vardı.

«Gerçek bir Vicari,» dedi uşak gururlu bir edayla. «Babasının oğlu.»

Domenico hafifçe kızardı. «Teşekkürler, Emanuele. Umarım, benim kadar üzmez seni.»

«Ne önemi var, Sinyor Domenico? Keşke tüm dertler sizin ufak tefek yaramazlıklarınız kadar olsa.»

«Evet Emanuele, şimdi ne istiyorsun?» diye sordu Rina yenge sabırsızlıkla.

Yaşlı adam, bir uşaktan çok, eski bir dost gibi bakıyordu yüzüne. «Doktorun ne dediğini biliyorsunuz, sinyora. Her gün öğleden sonraları biraz dinleneceksiniz. Hemen odanıza çekilseniz, nasıl olur? Yemek vakti gelince ben size haber veririm.»

Rina yengenin tartışmaya hazırlandığını görünce, Domenico'dan yardım istedi: «Doktor ısrarla her gün dinlenmesi gerektiğini söyledi, Sinyor Domenico. Üstelik yengeniz sabahtan beri heyecan içinde sizin gelişinizi bekliyordu. Lüt-

fen doktorun dediklerini yapması için ikna edin kendisini.»

Endişeyle genç adamın ne yapacağını bekliyordu. Domenico yengesinin tüm itirazlarına karşın bebeği kucağından alıp Caroline'e uzattı, sonra yaşlı kadının koluna girip yukarıya odasına çıkardı. Emanuele'nin karısı Adelina, hanımını odaya alıp kapıyı sıkıca örttü.

Domenico, Caroline'le bebeği bıraktığı odaya döndüğü zaman hâlâ gülümsüyordu. Pencerenin önündeki ağaçların arasından süzülen güneş, Caroline'in altın sarısı, küçük Vito'nun kapkara saçlarına vuruyordu. Domenico bu güzel görünümü izleyerek bir süre durdu. Sabahtan beri yüzünü gölgeyen endişe bulutları ve soğuk tavırları yok olmuştu. Hiç haber vermeden evlenip bebeğiyle birlikte yengesinin karşısına çıktığı zaman kadıncağızın ne tepki göstereceğini merak etmişti. İçtenlikle karşılaması, tüm kaygılarını dağıtmıştı. Ama tanışmaları ve evlenmeleri konusundaki ayrıntıları daha sonra anlatması gerekecekti. Yine de ilk engeli kolayca aşmalarına yardımcı olan genç kıza minnetle bakıyordu.

«Rina yengeye bu kadar candan davrandığın için teşekkür ederim.»

«Teşekküre gerek yok, Domenico. Bence tanıdığım en tatlı insan. Yalnız, isterdim ki...»

«Evet?»

«İsterdim ki... Onunla yalan söylemek zorunda kalmadan tanışayım. O kadar iyi bir insan ki, aldatmaya kıyamıyorum. Torununu sorgusuz sualsiz kabul etti. Bebeğin annesiyle babası evli olmasaydı, eminim yine böyle davranırdı.»

«Yani bebeği buraya getirmek için evlenmemize gerek yoktu mu demek istiyorsun?»

«Evet,» dedi Caroline alçak sesle. «Gerek olmadığına inanıyorum.»

«Bunu düşünmek için biraz geç oldu,» diye cevapladı genç adam sertçe. «Eğer bebeğin babasının ben değil de, Vito olduğunu öğrenseydi ne tepki gösterirdi bilemeyiz. Kuşkusuz, seni ya da çocuğunu kapı dışarı etmezdi. Ama geçirdiği şok yüzünden ölebilirdi. Böyle bir tehlikeyi göze alamazdım.»

«Senin oğlun olmasına itiraz etmedi, Domenico. Ama evlendiğimizi ve çocuğumuz olduğunu niçin bu kadar geç haber verdiğini düşününce kuşkulanacaktır. Bir yıl önce evlendiğin halde kendisine açıklama ihtiyacını duymadığını ona nasıl anlatacaksın?»

«Söylememiş olmamı nasıl açıklayacağımı sana daha önce anlatmıştım,» diye cevap verdi Domenico soğuk bir sesle. «Kuşkulansa bile beni sorguya çekmeyecektir. Kırılacağını biliyorum, ama bunu önlemek elimizde değil. Vito'yla beni hiç ayırmadan aynı sevgi ve şefkati gösterdi hep. Ama yine de Vito onun öz oğluydu.» Gözlerinin derinliklerinde okunan ıstırap, genç kızı tedirgin ediyordu. «Bense öz oğlu değildim. Arada fark var, Caroline. Bir anneyle oğlu arasında hiçbir şeyin bozamayacağı, hiç kimsenin paylaşamayacağı bir bağ vardır.» Yüzünü göstermemek için arkasını dönmüştü bunları söylerken.

Caroline, onun sevgiye ne kadar muhtaç bir çocuk olarak büyüdüğünü tahmin edebiliyordu. Çocukluğunu ayrıntılı olarak anlatmamış, yalnızca yedi yaşındayken annesiyle babasının bir

araba kazasında öldüklerini söylemekle yetinmişti.

«Babam, Vito'nun babasının kardeşiydi. Ben yetim kalınca Rina yengemle Arturo amcam hem evlerini, hem de kalplerini açtılar bana. Vito'yla aramızda üç ay fark vardı. Biz on iki yaşındayken Arturo amcam da öldü. Rina yengem kocasının desteği olmadan iki çocuğu büyütme görevini hiç duraksamadan yüklendi. Diğer akrabaların beni yanlarına alma önerilerini kesinlikle reddedip küçük ailesini parçalamayacağını söyledi. Bilmem, seninle evlenmeyi niçin boynumun borcu saydığımı şimdi anlıyor musun? Vito eviyle babasını benimle paylaşacak kadar cömertti. Benim de onun evlenmeyi düşündüğü kız için elimden geleni yapmam doğaldır. Bana verdikleri sevgiyi ödemek için yapamayacağım fedakârlık yoktur.»

Ani bir hareketle dönüp kızın yüzüne baktı. «Hiçbir zaman para sıkıntımız olmadı, Caroline. Ama onların bana verdikleri parayla ödenmez.»

Birkaç dakika önce aklından geçenlerin gerçek olduğunu öğrenince Caroline'in yüreği sıkışmıştı. Annesiyle babasının ölümünden beri Domenico'nun sevgiyi paylaşmak zorunda kalışını anlıyordu. Önceleri kuzeninin ailesini, sonra da onun karısının sevgisini... Caroline, Domenico'nun hiç kimseyle paylaşmayacağı bir sevgiye ihtiyacı olduğunu anlayınca, bir an onu teselli edebilmek için boynuna sarılmayı düşündü. Ama Domenico gururlu bir erkekti. İstemeden açıkladığı duyguları yüzünden kendisine acınmasına asla tahammül edemezdi. Genç kızı tersleyeceği kesindi. Şimdi Caroline, Domenico'

nun bir gün istediği kızla evlenebilmesini sağlamaya her zamankinden daha kararlıydı. Ne olursa olsun onu bu saçma evlilikten kurtaracaktı.

Dorinda'nın nerede olduğunu bir bilseydim, diye düşünüyordu. Kendisine gelecek tüm mektupların yeni adresine postalanması için Bay Wilkins'e talimat vermişti, ama kardeşinden haber alacağından pek umutlu değildi. Altı aydır tek bir mektup gelmemişti. Parasız olduklarını bilmesine ve giderken söz vermesine rağmen, beş para göndermemişti. Caroline derin bir göğüs geçirdi, sonra rahat etmesi için küçük Vito'yu dizlerine yerleştirdi.

Hızla büyüyüp ağırlaşıyordu küçük oğlan. Şimdiden ayaklanmak istediğini belirtiyor, durmadan kıpırdanması insanı yoruyordu.

Caroline'in iç çekişini duyup Vito'yla baş edemediğini gören Domenico eğilip oğlanı kucağına aldı. «Ver onu bana. Seni çok yoruyor. Akşam yemeğinde öteki akrabalarla tanışacaksın. Hemen odana çıkıp biraz dinlensen iyi olacak.» Sonra genç kızın yüzündeki dehşeti görünce, «Korkacak bir şey yok,» dedi. «Emin ol, içlerinde tek bir yamyam yok, yemezler seni!»

Domenico'nun gülümseyen gözleri Caroline'in kalbini yerinden oynatmıştı yine. Vito'yu kucağında, tüm İtalyan erkeklerinin çocuklarına gösterdikleri sevgiyle taşıyordu. Genç kız, Domenico'nun ne kadar iyi bir baba olacağını düşünüyordu. Yalnız...

Bu düşünceleri telaşla aklından silip, odasını göstermesi için Emanuele'yi çağırdı. Hemen bir duş alıp yatarsa, yemek vaktine kadar dinlene-

ceğinden emindi. Emanuele ile Adelina odaya girdiler. Yaşlı kadın bebeği kucağına aldı.

«Ona ben bakacağım, Sinyor Domenico. Bebeğin odası hazırlandı bile. Evin içinde minimini bir bebeğin bulunması ne kadar güzel. Değil mi, Emanuele?»

«Elbette Adelina; ama unutma, onu da babasıyla amcasını şımarttığın kadar şımartmak yok.»

«Şımartmak mı? İftira etme şimdi! Onları asıl şımartan sensin!»

Kavgalarını sürdürerek odadan çıktılar. Domenico ile Caroline kahkahalarla arkalarından gülüyorlardı. Sonra genç adam karısına elini uzattı ve kapıyı açtı.

«Haydi gel, sana odalarımızı göstereyim.»

Caroline yüreği titreyerek ardından yürüdü. Domenico odasının kapısını açınca, kendini tutamayarak hafif bir çığlık attı.

Duvardan duvara kalın mavi halıyla kaplı odaya ağır adımlarla girdi. Açık gümüş cilalı mobilyaların kenarları gümüş oymalarla süslüydü.

Bir duvarı boydan boya kaplayan gardrobu açınca, içinde yanan lambayı görerek şaşırdı. Hepsi de balkona açılan geniş pencerelerin tavandan sarkan perdeleri halıyla aynı renkteydi. Odanın ortasındaki oymalı karyolaya üç basamakla çıkılıyordu. Karyolanın üzerinde yine gök mavisi bir örtü vardı. Mavi ve gümüş rengi dekor yer yer kayısı rengiyle yumuşatılmıştı.

Caroline'in hayranlığını kelimelerle dile getirmek mümkün değildi. Rina yengenin büyük bir incelikle kendisine ayırdığı oda, genç kızın ner-

deyse dilinin tutulmasına yol açmıştı.

«Ah, Domenico!» dedi Caroline. Sonra sessizliğin duygularını daha iyi anlatacağına inanarak sustu.

«Rina yenge seninle gerçekten gurur duyuyor galiba,» dedi genç adam kuru bir sesle. «Hatırladığım kadarıyla, bu oda yalnızca çok önemli konuklar için açılırdı. Bütünüyle sana ayrıldığı için onur duymalısın.»

«Yani yengenin beni aileden biri olarak görmediğini mi söylemek istiyorsun?»

«Tam tersine. Seni ailenin çok değerli bir üyesi olarak kabul ettiğini söylemek istiyorum.»

Caroline, gözleri mutluluktan parlayarak, Domenico'nun sözlerini düşündü. Domenico tarafından değer verilmek cennete gitmek gibiydi, ama ailesi tarafından sevilmek de yabana atılmazdı doğrusu.

Pencerelerden birine yaklaşıp balkona çıkınca evin arka tarafındaki bahçeyi gördü. Geniş terasta şemsiyeli şezlonglar ve küçük masalar vardı. Biraz ilerdeki fıskıyeyi çevreleyen ağaçların serin gölgesi, Vito için fevkalade bir oyun yeri olacaktı.

Düşünceli bir sesle Domenico'ya sordu: «Senin tek evin burası mı? Yani sana ait bir evin var mı, yoksa hep yengenle beraber mi oturuyorsun?»

«Dağlarda bir villam var. Kentin sıcağı dayanılmaz olunca oraya gideriz. Aslında Rina yenge bu mevsimde her zaman orada olurdu, ama Vito'nun ölümünden beri diğer akrabalara yakın olmak için buradan ayrılmıyor. Çok sık yolculuk yaptığım için ayrı bir eve hiç gerek duy-

madım. Buradaki işlerle Vito ilgilenirdi, ama artık bazı değişiklikler yapmanın zamanı geldi. Herhalde ben kentte kalacağım, kendini göstermek için çırpınan genç kuzenim Giovanni'yi de uzaklara göndereceğim. Eğer sen Rina yengeyle birlikte oturmak istemezsen, buralarda bir yerde yeni bir ev alırız.»

«Yoo hayır Domenico, o nasıl söz! Yengenle beraber olmak benim için büyük bir mutluluk. Sırf merakımdan sordum.»

Domenico, Caroline'in yüzüne düşünceli gözlerle baktı, ama ısrar etmedi. Caroline'in önünde dolanıp durduğu bir kapıya doğru yürüdü ve genç kızın aklından geçeni doğruladı:

«Burası benim odam. Gördüğün gibi seninki kadar süslü değil, ama yengem benim sadelikten hoşlandığımı bilir.»

Bakışları karşılaşınca daha önce paylaştıkları otel odası aklına gelip kızardı genç kız. Hiç beklemediği anlarda odasına girme alışkanlığını sürdürmemesi için dua ediyordu. Bir an kapıyı kilitlemeyi düşündü, ama sonra vazgeçti. Kilitlemeye kalkışırsa, Domenico'nun karşı çıkacağını çok iyi biliyordu.

«Biraz yatıp dinlen, Caroline. Hazırlanma vakti gelince sana haber veririm. Seninle tanışmaları için birkaç dostumuzu kokteyle davet ettik, ama akşam yemeğinde yalnız yakın akrabalar bulunacak. Dün gece giydiğin elbiseyi giymeni öneririm. Sana çok yakışıyor.»

«Teşekkürler Domenico, giyerim.»

Eğer Caroline'in fikri sorulsaydı, acı anıları tazelediği için o elbiseyi bir daha hiç giymezdi, ama Brigitte'den aldığı giysiler henüz gelmediği

için başka şansı kalmamıştı.

Domenico kendi odasına geçip kapıyı kapatınca, genç kız yatağına uzanıp uyumaya çalıştı. Kafası karmakarışık olduğundan bir türlü uyku tutmuyordu. Burasının kendi evi olduğuna hâlâ inanamıyordu. Gerçi burada kalıcı değildi, ama Dorinda'yı ne zaman bulacağı da belirsizdi. Geleceğe yönelik düşüncelerden kaçınıyordu. Bu umutsuz durumda yapılacak en iyi şey işleri oluruna bırakmak ve yerli yersiz kaygıya kapılmamaktı. Yatak odası serin ve huzur vericiydi. Caroline bir süre sonra gevşedi, yan dönüp uykuya daldı.

Bir saat kadar sonra dinlenmiş olarak gözlerini açtı. Domenico'nun kendi odasında dolaştığını duyuyordu. Saatine bakınca akşam için hazırlanma vaktinin geldiğini anladı. Aceleyle yataktan fırlayıp banyoya geçti. Yeşil mermer küveti ılık suyla doldurup aynanın önündeki cam rafa sıralanmış köpüklerin arasından seçim yapmak epey zamanını aldı. Yumuşak köpüklerin tatlı kokusuna dalıp suyun içinde ne kadar kaldığını bile unuttu.

Sonra köpüklerin arasından istemeye isteme ye çıkıp açık yeşil renkteki büyük havluyla kurulandı. Saçlarını düzeltmek için aynaya bakınca camın buğulandığını gördü, havlusuna sarınıp odaya geçti. Öylesine gevşemişti ki, pencerenin önünde duran erkeği kımıldayıncaya kadar fark etmedi.

«Domenico!» diye haykırdı.

Genç adam sırıtarak dönüp aç gözlerle çıplak omuzlarına ve bacaklarına baktı.

«Harika!» dedi çapkın bir sesle, genç kız hav-

luyla omuzlarını örtmeye çalışırken.

«Ne istiyorsun?» diye sordu Caroline yanakları kızararak.

Domenico, gözlerini kızın yüzünden ayırmadan yaklaştı ve «Bu sana bağlı?» diye fısıldadı kulağına.

«İğrenç bir adamsın! Beni küçük düşürmeye bayılıyorsun Domenico!»

Yakınlığı yine kalbinin deliler gibi atmasına neden olmuştu. Titremesini durdurmaya çalışıp umursamaz bakışlarla Domenico'yu süzdü. Ama bu davranışı genç adamı eğlendirmekten başka bir işe yaramamıştı.

«Böyle davranabilecek kadar olgun bir kadın değilsin, Caroline. Boşuna çabalama.»

Caroline öfkeyle karşılık verdi: «Benim nasıl bir insan olduğumu bilmiyorsun. Hakkımda hüküm yürütecek kadar tanımıyorsun beni. Biraz önce seni şaşırttığımı söylememiş miydin? *Kim* olduğumu nereden biliyorsun, Domenico?» Bu sözler meydan okurcasına söylenmişti.

Genç adamın gözleri kısıldı. Öfkeli bir cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, sonra vazgeçti, gülümseyerek biraz daha yaklaştı. Soluğu yanağını okşarken ne yapacağını merak ediyordu Caroline. Eli sırtına değdiği anda ürperdi, ama damarlarında dolaşan duyguları belli etmemek için kıpırdamadı. Domenico usul usul sırtını okşarken havlunun bir ucunun açıldığını gören Caroline dehşete düştü. Buna cesaret edemezdi! Ama Domenico haklı olduğunu kanıtlamak istediği zaman her şeyi yapabilirdi.

Ani bir hareketle yanından uzaklaşınca duyduğu zafer kahkahası kanını dondurdu.

«Haklı olduğumu kanıtladığımı sanıyorum, Caroline. Görünmeye çalıştığın gibi görmüş geçirmiş bir kadın değilsin,» dedi alaylı bir sesle. Sonra dönüp odasına doğru yürüdü. «Kendini toparlayınca yine geleceğim. Bu akşam takmanı istediğim bir şey var, ama şu anda hoşuna gideceğini hiç sanmıyorum.»

Domenico kapıyı ardından kapatınca, Caroline yakındaki bir tabureye çöktü. Vücudu tepeden tırnağa öfkeyle titriyordu. Ömrü boyunca hiç böylesine aptal yerine konmamıştı. «Nefret ediyorum! Nefret ediyorum!» derken, kalbinin derinliklerinden yükselen belli belirsiz bir ses bu sözleri yalanlıyordu.

Zayıflığına duyduğu öfkenin titreyişlerini dindirmek için bir süre bekledikten sonra, akrabalar ve konuklarla tanışmak üzere hazırlanmaya başladı. Biraz sonra Domenico içeri girdiğinde, genç kız sakinleşmişti. Gözlerinin içine bakmadığı sürece soğukkanlılığını yitirmeyeceğini biliyordu. Genç adam elindeki küçük kutuyu uzattı. Caroline merakını yenemeyip hemen açtı kutuyu. Kutunun içinde, koyu kırmızı kadife üzerine yerleştirilmiş harika bir broş duruyordu. Yaprakları yeni açılmış bir gülü andırıyordu. Pırlantaların ışıltısı gözünü almıştı.

«Ama, Domenico, bunu takamam! Çok pahalı bir şey bu. Lütfen alıp iyi bir yere sakla. Kaybedersem, mahvolurum.»

Domenico broşu kutusundan çıkarıp Caroline'in yakasına taktı. Aynaya bakınca, broşu süsleyen pırlantalardan binlerce ışık saçıldığını gördü genç kız.

«Bunu takmanı istiyorum, Caroline,» dedi Do-

menico. Kısa bir duraklamadan sonra, «Annemindi bu.» diye ekledi.

Caroline elini uzatıp broşun yapraklarına parmağıyla dokundu. «Annenin mi? Gerçekten *bana* mı veriyorsun, Domenico?»

Domenico kesin bir sesle, «Evet!» dedi, sonra elini cebine atıp daha küçük bir kutu çıkardı. Kutunun içindeki pırlanta yüzüğü genç kızın biçimli parmağına, kalın alyansın yanına taktı. «Bunu takmak isteyeceğini düşünerek sana nişan yüzüğü almamıştım.»

«Annenin nişan yüzüğü müydü, Domenico?» diye sordu Caroline alçak sesle.

«Evet. Beğendin mi? Başka bir yüzük almamı istersen, söylemen yeter. Yoksa başka bir taşı mı tercih edersin?» Cevap beklerken Domenico'nun yüz ifadesi çok ciddiydi. Biraz önceki alaylı bakışların yerini belli belirsiz bir kaygı almıştı.

Caroline elinde olmadan yaklaşıp dudaklarını Domenico'nun yanağına dokundurdu. Domenico, biricik annesinin en değerli anılarından ayrılmak zorunda kalan bir çocuğu andırıyordu. Caroline'in gözleri dolmuştu. «Gösterdiğin yakınlığa çok teşekkür ederim, Domenico. Annenin yüzüğünü takmak benim için şereftir,» dedi boğuk bir sesle.

Tanıdığından beri ilk kez Domenico'nun konuşamayacak kadar şaşırdığını görüyordu. Elini uzatıp dudaklarını dokundurduğu yere dokundu.

«Şey... Caroline...»

Genç kız içten davranışına pişman olarak uzaklaşmıştı. Domenico kendisine âşık olduğunu anlarsa, planları suya düşebilirdi. Dizginleye-

ceği yerde nerdeyse cesaret vermişti genç adama. Duygularını açığa vurmakla aptallık etmişti doğrusu.

«Sinyora Vicari!» Adelina sesleniyordu koridordan.

«Sinyora Vicari. Konuklar aşağıda sizi bekliyor.»

«Sağol, Adelina. Hemen geliyorum.»

Domenico'ya bakmadan kapıya doğru ilerledi, ama genç adam önüne geçip durdurdu.

«Caroline!»

«Lütfen Domenico, aşağıya inmek zorundayım. Rina yenge bekliyor.»

«Birkaç dakika daha bekleyebilir, sevgilim. Seninle konuşmak istiyorum.»

Duygulu bakışları ve 'sevgilim' demesi, genç kızın paniğe kapılmasına neden oldu. Aceleyle dışarı seslendi:

«Adelina! Adelina!»

«Evet, sinyora?»

«Bir dakika gelir misin? Şey... fermuarımı çekmeme yardım etmeni istiyorum.»

«Elbette, sinyora.» Kapının tokmağı çevrilirken Domenico engel oldu.

«Tamam Adelina. Ben sinyoraya yardım ederim. Yengeme söyle, on dakika sonra aşağıda olacağız.»

«Başüstüne, Sinyor Domenico.»

Adelina'nın sessizce hanımefendisinin odasına doğru yürüdüğünü işittiler.

«Ve şimdi,» diyerek Caroline'in çenesini parmaklarıyla tuttu Domenico. Gözlerinin içine bakmaya zorladı. «Kendi isteğinle beni öpmeni nasıl sağladığımı, bu mucizeyi nasıl yarattığımı

açıklayacaksın bana.»

Sonra inanamıyormuş gibi parmakları tekrar yanağına, Caroline'in öptüğü yere dokundu, gülümseyerek cevap bekledi.

Domenico'nun kuşkularını gidermek için ne söyleyebilirdi? Onu duygularının değişmediğine inandırmak için nasıl davranması gerekirdi? Aklına gelen tek çare, yine eski soğuk havasına bürünmesini sağlayabilirdi, ama bunu söyleyemezdi! Gel gör ki, Domenico'nun iyiliği için söylemek zorundaydı! Dudakları bembeyaz kesilerek arkasını döndü, kendinden nefret ederek bir yalan uydurdu.

«Bana pırlantalar veren her hayranımı böyle ödüllendiririm! Pırlantaya hiç dayanamam! Herhalde bilirsin, 'Bir kızın en iyi dostu pırlantalardır' derler! Hayranlarım gider, teselli olarak mücevherler kalır!»

Ağzından çıkan sert, alaycı sesin kendisine ait olduğuna inanamıyordu. Birazdan yağacak hakaretleri beklerken beyni zonkluyordu. Aslında, bir bakıma, ikisi de tutumlarını değiştirmeye başlamışlardı. Domenico ilk izlenimlerini atıp ona karşı daha yumuşak davranmaya başlamıştı. Caroline de onun bu hoşgörülü tutumunu değiştirmeye çalışıyordu. Peki, Domenico şu anda neler hissediyordu acaba? Caroline, genç adamın kımıldamadan durduğunu seziyor, ama yüzünde göreceği ifadeden korkarak başını çeviremiyordu.

Genç adam konuşmayınca Caroline korkularının doğru olduğunu anladı. Domenico ne yanına yaklaştı, ne de sesini yükseltti. Neden sonra:

«Seni gidi yosma!» dedi alçak sesle. Caroline

tokat yemiş gibi irkilerek genç adamın yüzüne baktı. Domenico, elleri cebinde kapıya yaslanmış duruyordu. Yanık teninin altından yüzünün beyazlaştığı görülüyordu. Ama gözlerinde nefret değil umursamazlık okunuyordu yalnızca. Ne var ki, soğuk ve üzgün gözleri, yüzündeki ifadeyi yalanlıyordu. Caroline'in âşık olduğu muzip pırıltılardan ve alaycı ışıltılardan eser yoktu.

Domenico, sevgilim! diye haykırıyordu kalbi. Niçin seni hep böyle üzüyorum?

Ne umursamaz ifadesi, ne de sakin sesi genç kızı aldatmaya yetmişti. Caroline, Domenico'nun içinde uyanan sevgi kıvılcımlarını bir anda söndürdüğünü biliyordu. Artık Domenico'nun kendi duygularına karşı savaşmasına gerek kalmamıştı. Caroline, tüm duygularını yıkmıştı onun. Domenico annesinin mücevherlerini vererek ona duyduğu saygıyı belirtmiş, Caroline de buna karşılık adi bir sokak kadını gibi davranmıştı. Annesinin mücevherlerini takmasını artık istemediğini seziyordu, ama Domenico'yu tanıdığı için bir daha geri istemeyeceğini de biliyordu.

Kendisini bağışlamasını isteyecekmişçesine bilinçsizce ona yaklaştı. Nerdeyse tüm söylediklerinin yalan olduğunu, hayatında ilk kez bir pırlanta gördüğünü anlatacaktı. Bu mücevherleri pahalı oldukları için değil, o hediye ettiği için sevdiğini söyleyecekti, ama söze başlamasına fırsat vermeden Domenico konuştu:

«Eğer seni memnun edecekse, söyleyeyim, az kalsın beni aldatıyordun. Hakkında yanıldığımı sanmaya başlayacaktım.» Kısılmış dudakları ve gözlerindeki acıyı belli etmemek için gösterdiği

çaba sesinin sakinliğini yalanlıyordu.

«İngiltere'ye giderken, feleğin çemberinden geçmiş bir kadınla karşılaşacağımı sanıyordum. Sonra seni daha iyi tanıdığımı düşünerek kararlarımdan kuşku duymaya başladım ve çekiciliğine kapıldım. Paris'teyken, bir erkeği sömürecek tipte bir kız olmadığına inanmış ve ilk günlerdeki davranışlarımdan dolayı utanmaya başlamıştım. Kendince bazı nedenlerle bende bu izlenimi uyandırmak istemiş olduğunu düşünmüş, o geceki davranışlarımdan dolayı utançtan yerin dibine geçmiştim.» Acı bir gülüşle sürdürdü sözlerini: «Kendimden iğrendiğim için ertesi sabah yüzüne bakamıyordum. Ama şimdi Roma'ya gelince,» Sımsıkı kavramıştı omuzunu. Caroline acıyla haykırmamak için güç tutuyordu kendini. «Gerçek kişiliğin ortaya çıktı. Şerefsiz bir kadın. Masum davranışlarıyla bir erkeği baştan çıkarıp elinden geldiğince sömüren bayağı bir kadın... Senin gibi bir kadını aileme tanıştırdığım için kendimden utanıyorum. Layık olmadığın bir sevgi ve saygı gördün yengemden.»

Caroline, üstündeki elbise gibi bembeyaz kesilmiş yüzüyle, dimdik durmuş, Domenico'nun yağdırdığı hakaretleri dinliyordu. Kızın sakinliği karşısında çileden çıkan Domenico, Caroline'e yaklaştı, omuzlarından sımsıkı yakaladı, genç kızın acıyla haykırması üzerine ellerini gevşetti, ama omuzlarından çekmedi.

«Sana bir şey soracağım, doğru cevap ver.» Genç adamın yüzü kaskatı kesilmişti.

Boğazındaki yumru nerdeyse boğacaktı kızcağızı. Yutkunarak fısıldadı:

«Becerebilirsem.»

«Vito'yu sevdin mi? Yoksa o da tuzağına düşen bir zavallı aptal mıydı?»

Ne diyeceğini bilemedi. Karmakarışık düşüncelerini toplamaya çalışırken duraksayınca, geç kaldığını anladı. Kararsızlığı Domenico için yeterli bir cevap olmuştu. Ona dokunduğu için eli yanmış gibi öteye itti Caroline'i. Arkasını dönüp benliğini saran öfke dalgalarını bastırmaya çalıştı. Konuşmaya, kımıldamaya cesaret edemiyordu Caroline. Domenico'nun öfkesinin şiddetli olacağını tahmin etmiş, ama yine de bu kadar şiddetli olacağını düşünememişti. Nefret ve tiksintisinden kaçmak istiyordu, ama sanki ayakları yere yapışmıştı.

Genç adam güçlükle iradesini toplayıp sakin bir bakışla ona döndü. Caroline, gözlerindeki soğuk ifadeyi görmemek için başını yere eğip bekledi.

«Oyununu bu kez fazla ileri götürdün.» Sesindeki tehdit belirgindi. «Şu anda sana elimi sürmek gelmiyor içimden Caroline, ama eskiden dostluklarının bedelinin ödendiğini söyledin. Ben şerefim, soyadım ve annemin mücevherleriyle peşin ödemiş sayılırım. Allahtan, annem mücevherlerini nasıl bir kadının taktığını hiçbir zaman öğrenemeyecek! Tutarsız davranışlarının bedelini sana çok ağır ödeteceğim. Bana olan borcunu kesinlikle ödeyeceksin, bunu bil. Belki hemen değil ama... yine de borçlarını ödemeye her an hazırlıklı ol.»

Domenico konuşurken Caroline gözlerini halıdan ayırmamıştı. Domenico'nun sesindeki kesinlik genç kızı iyice ürkütmüştü. Mavi halı, kabarıp yükselerek onu yutmaya hazırlanan bir de-

nize dönüşmüştü sanki. Kendini toparlamak için bir süre bekledi, sonra büyük bir cesaretle başını kaldırıp aşağılayıcı bir bakışla Domenico'ya baktı:

«Bana el sürmeye kalkışma Domenico, yoksa yengene her şeyi açıklarım. Senin hayal kırıklıklarının sorumluluğunu yüklenmek niyetinde değilim!»

Domenico ağzını açtı, ama genç kız cesaretini yitireceğinden korkarak sözlerini aceleyle sürdürdü.

«Tanıştığımızdan beri beni istiyorsun ve bu yüzden kendine kızıyorsun. Hoşlanmadığın bir kadına tutulduğun için kendinden nefret ediyorsun. Gerçekleri kabul et, Domenico!» diye meydan okudu. «Benden değil, kendinden nefret ediyorsun. Bu yüzden de bana acı çektirmeye çalışıyorsun. Ama beni kaprislerinin kölesi yapmana izin vermeyeceğim!» Sesi en sonunda titredi ve alt dudağını ısırarak sustu.

Domenico kara kaşlarını öfkeyle çatarak şeytana benzer bir ifadeyle yüzüne baktı, tıslayan bir sesle cevapladı: «Göreceğiz Caroline! Göreceğiz!»

ALTINCI BÖLÜM

Kokteylin düzenlendiği büyük salonun kapısına vardıkları zaman konuklar gelmeye başlamıştı. Rina yenge onları merdivende görünce, ra-

hatlayarak içini çekti, sevgiyle karşıladı: «Demek indiniz, güzellerim. Konuklara sizin adınıza bahaneler uydurmak zorunda kalacağımdan korkuyordum. Niçin geciktiniz?»

Soran gözlerle önce Domenico'ya, sonra Caroline'e baktı. Son dakikadaki tartışmanın izleri herhalde belli olmuyordu ki, gülerek elini Caroline'e uzattı.

«Domenico ne kadar güzel bir karın var! Bu gece bütün dostlarım seni kıskanacak!» diyerek genç çifti salona soktu. Konukları karşılamak üzere hep birlikte kapının yanında yerlerini aldılar. Her geleni karısıyla tanıştırıp tebrikleri kabul eden Domenico'nun son derece soğukkanlı ve kibar bir görünüşü vardı. Caroline ardı arası kesilmeyen akrabalarla tanışıp, öpüşürken, bu kadar çok insanın adını nasıl aklında tutacağını merak ediyordu.

Bir süre sonra, yemeğe kalmayacak olan konuklar içkilerini bitirip gitmeye başladılar. Rina yenge de gümüş şamdanlar, beyaz peçeteler, çiçeklerle süslenmiş masanın yer aldığı yemek salonuna doğru yürüdü. Kristal avizelerin ışıltısı, masadaki kristal kadehlerde yankılanıp bir kat daha artıyordu.

Rina yenge Domenico'yu sağına, Caroline'i soluna oturtup yemek servisinin başlamasını emretti. Domenico yanındaki iskemlenin boş kaldığını görünce tabağın önündeki kartı alıp üzerindeki adı okudu ve soran gözlerle halasına baktı. Yaşlı kadın sessiz soruyu omuzlarını silkerek cevapladı. Caroline eksik kişinin kim olduğunu merak ederek yanında oturan Domenico'nun kuzeni Giovanni'ye döndü, fakat sorma-

sına fırsat kalmadan kapı ardına kadar açıldı, genç bir kız gülerek özür dileyip içeri girdi. Ardından gelen adam, şu anda başka bir yerde bulunmayı yeğlediğini belirtircesine ağır ağır yürüyordu.

Genç kız masadakileri eliyle selamlayıp Rina yengeye doğru aceleyle yaklaşırken, güzelliği karşısında Caroline donup kalmıştı.

«Sevgili yengeciğim, geç kaldığım için lütfen bağışla beni. Tam zamanında gelmek istedim, beklemekten hoşlanmadığını biliyorum, ama tüm aceleme karşın...»

Genç kız sözünü tamamlamadan dönüp, odaya girdiği anda masadaki diğer erkeklerle birlikte ayağa kalkmış olan Domenico'nun boynuna sarıldı.

«Domenico! Sevgili Dom! Seni ne kadar özledim!»

Caroline bu tabloyu görünce alışkın olmadığı bir duygunun içinde kabardığını hissetti. Domenico bu davranıştan hoşlanmışa benziyordu. Gülümseyerek incecik beline sarıldı ve başını eğip öpüşüne cevap verdi.

«Candida! Her zamanki gibi çekicisin!»

Genç kızın salona girişini izleyen sessizlikten sonra masada bir mırıltı dolaşmaya başlamıştı. Rina yenge sert bir sesle duruma el koydu.

«Arkadaşını bize tanıştırmayacak mısın, Candida?»

«Oh! Jeffrey sevgilim, çok üzgünüm. Hey ahali, işte bu Jeffrey Graham. Seni daha sonra herkesle teker teker tanıştırırım, Jeffrey.» Genç adam hafifçe eğilip 'ahaliyi' selamladı ve ev sa-

hibesine yaklastı. Rina hala buz gibi bir gülümsemeyle, masanın önceden hazırlanmış olduğunu, bu nedenle Jeffrey'in ancak Emanuele'nin masanın öbür ucuna koyduğu iskemleye oturup yemeğe katılabileceğini söyledi.

Genç adamın oturmasını bekleyip yemek servisinin tekrar başlaması için işaret etti. Herkes bu sahnenin utancını yenmek istercesine bir ağızdan konuşmaya başlamıştı. Arasıra yan gözle Caroline'i süzüyorlardı. Genç kız olup biteni umursamaz görünerek genç Giovanni'yle ilgilenmeye başlamıştı. Delikanlının hayran bakışları, yıkılan gururunu onarmak için yeterliydi bir bakıma.

Domenico'nun gençliğini andırdığını düşünerek delikanlıya sıcak bir ilgi duymaya başlamıştı. Genç kızı gördüğü anda Domenico'nun gözlerinin parladığını unutmaya çalışıyordu Genç adam güzel kıza öylesine dalmıştı ki, karısını tanıştırmak aklına bile gelmemişti.

Ama Rina yenge bunu görmezlikten gelemezdi. Şaşkın bakışları Domenico'yla Caroline arasında dolaşırken, karşılıklı soğuk davranışlarını sezmişti. Domenico'nun, karısını sohbete katmak için çaba göstermediğini fark edince sinirlenmişti. Candida da partinin Caroline'in onuruna verildiğini bildiği halde, varlığından habersizmiş gibi davranıyordu. Rina yenge ani bir kararla sohbetlerini yarıda kesti. Yaşlı kadının alışılmadık ölçüde sert sesini duyunca Domenico irkilerek başını çevirdi.

«Domenico, bakıyorum Candida'yı hâlâ Caroline'le tanıştırmadın. Ailemizin görgü kurallarından habersiz olduğunu düşünecek nerdeys

Bu hatanı düzeltecek misin, yoksa senin yerine ben düzelteyim mi?» Hoşnutsuzluğu açıkça belliydi, ama genç adam alıngan değildi. Aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi gülümseyerek karısına baktı.

«Özür dilerim sevgilim, Candida'yı çok uzun zamandır görmemiştim. Hem sonra hatırını sormak istediğim bir sürü ortak dostumuz var. Bağışla beni.» Yapay bir sevgiyle gülümseyerek yüzüne bakıyordu. Caroline de kendisinden beklediği gibi sakin sakin gülümseyince, rahatlayarak sözlerini sürdürdü. «Candida çok uzaktan kuzinim olur, ama dost olarak çok yakındır. Çocukluğumuz birlikte geçti. Vito, Candida ve ben her gün beraber oynardık.» Dönüp Candida'ya baktı. «Eşim Caroline'le tanışmanı isterim. İyi dost olacağınızı sanıyorum.»

Caroline'e çevrilen yeşil gözler hiç de dostça bakmıyordu. Derinliklerinde gizlenmeyen bir düşmanlık vardı; dudaklarındaki gülümseyişin alaycılığı, sözlerinin içtenliğini yalanlıyordu.

«Elbette dost olacağız, Domenico. Karını daha yakından tanımayı çok isterim. Yemekten sonra konuşup bazı düzenlemeler yapmalıyız, Caroline. Sana alışveriş edilecek en iyi mağazaları filan göstermek isterim. Ayrıca benim dostlarımla da tanışmalısın. Roma'nın en düzenbaz bekârını avlayan kızı merak ediyor hepsi.»

Bu son cümle, yalnızca Caroline ile Giovanni'nin fark ettiği bir bakışla süslenmişti. Caroline bu sözler karşısında kendini çirkin ve değersiz hissetti. Candida, genç kızı küçümseyici bakışlarıyla süzüyordu. Kendisini iyi tanımayan bir kadının kıskançlığı karşısında ezilmeye hiç ni-

yeti yoktu Caroline'in. Yerinde hafifçe dikleşti, cevap verirken gerekirse kullanabileceği pençeleri olduğunu gösterdi.

«Belki ben avladığım zaman, kendisi *kovalanmaktan* bıkmıştı.» Sözlerini vurgulayarak kocasını kovalayan kadınlardan hiç hoşlanmadığını belirtmişti. İmayı anlayan Candida kıpkırmızı kesildi.

Bu müthiş düelloyu dikkatle izleyen Giovanni, Caroline'in sözlerini duyunca nerdeyse boğulacaktı. Çorbası boğazına kaçtı ve gözleri yuvalarından fırlarcasına öksürmeye başlayarak bu tatsız konuşmaya son vermiş oldu. Caroline, hemen Giovanni'ye döndü. Yemeğin sonuna kadar da gerek Candida'yla, gerek Domenico'yla göz göze gelip konuşmamaya özen gösterdi.

Yemek bittiğinde, saatler sürmüş gibi geldi Caroline'e. Yaşlı akrabalar bir köşeye çekilip sohbetlerini sürdürürlerken gençler bu tip partilerde dans ettikleri salona geçip pikabı açtılar.

Rina yengenin yanında oturan Caroline, yemekten kalktıklarından beri Candida'nın yanından ayrılmamış olan Domenico'yu aramaya gitmemek için güç tutuyordu kendini. Giovanni'nin yaklaştığını görünce sevinerek gülümsedi.

«Benimle dans eder misiniz, Caroline?»

«Memnun olurum, teşekkürler Giovanni.»

Beraberce küçük salona geçip diğer çiftlere katıldılar. Dans etmek her zamanki gibi sinirlerini yatıştırmıştı. Kendini müziğe bırakıp kısık ışıkların altında romantik bir valse başladı.

Az sonra biri hafifçe omuzuna dokununca Giovanni döndü ve Candida'nın arkadaşı Jeffrey Graham'ı karşısında gördü.

«Dansınızı kesebilir miyim?»

Genç Giovanni hiç memnun olmamıştı, ama yerini Jeffrey'e bırakmak zorundaydı.

«Sakıncası var mı?» diye mırıldandı uzun boylu, sarı saçlı İngiliz kavalyesi Caroline'e.

«Yoo hayır. Memnun... oldum.»

Adamın bakışları yüzünde dolaşıp, inci gibi dişlerinin göründüğü yarı aralık dudaklarına takılıp kaldı. Müziğin temposu değişti ve romantik vals, yerini kıvrak bir Latin Amerika parçasına bıraktı. Dansın karışık figürlerini beceriyle sürdüren Caroline'in hızdan ve eğlenceden başı dönmüş gibiydi. Müzik hızlandıkça Jeffrey onu kendisine doğru çekiyordu. Dans davul ve zil sesleriyle sona ererken, Caroline'i deliler gibi pistin ortasında döndürmeye başlamıştı. Kahkahalar atarak kendilerini yakındaki bir koltuğa bıraktıklarında, Caroline ellerini uzattı.

«Teşekkür ederim, Jeffrey. Harika bir danstı.»

Elini dudaklarına götürüp usulca öptü genç adam. Dansın heyecanıyla hâlâ yanan yüzüne bakarken hayranlığını gözlerinden okumak mümkündü. Göğsü soluk alabilmek için hızla kalkıp inerken, menekşe rengi gözleri mutlulukla parlıyordu.

Güneşin önünü bir bulut kaplamış gibi bakışları birdenbire donuklaştı, güzel yüzüne bir kırmızılık yayıldı. Jeffrey ne olduğunu anlamak için başını çevirince Domenico'nun kaşlarını çatarak yaklaştığını gördü. Derhal yerinden kalkarak konuşmaya başladı:

«Sizi tebrik ederim, Sinyor Vicari. Karınız çok güzel dans ediyor.»

«Karım hakkında bana söyleyebileceğiniz her şeyi biliyorum, Bay Graham!» Sesindeki boğukluğu anlamamak olanaksızdı.

Kıskanç kocalara alışkın olan Jeffrey'in kılı bile kıpırdamadı. Ama yine de bu adam şimdiye kadar karşılaştıklarından daha tehlikeli göründüğü için adımlarını dikkatli atması gerekecekti. Domenico'ya özür dilercesine baktı, sonra birkaç adım arkasında duran Candida'ya yaklaştı.

Domenico'nun sözlerini duymuş olan genç kız, düşünceli gözlerle yaklaşan Jeffrey'ye bakıyordu. «Niçin adam gibi davranmıyorsun, Jeffrey? Çevrendeki her kadına ilgi göstermek zorunda mısın? Üstelik zevksizsin de! Onun gibi soluk, sevimsiz kadınlarda siz erkeklerin ne bulduğunu bir türlü anlayamıyorum!»

«Kıskanıyorsun, sevgilim,» dedi genç adam onu uzun zamandır tanımanın verdiği güvenle. «Son derece güzel bir kadın olduğunu sen de görüyorsun. Eminim, o soğuk görünüşünün altında alevler yanıyor. Bu kızın çevresine ördüğü buzdan duvarı yıkacak erkeği daha şimdiden kıskandığımı itiraf ederim.» Candida öfkeyle son bir kez ona bakıp Domenico'ya döndü.

Ama geç kalmıştı. Domenico karısını piste götürüyordu. Dans eden çiftlerin arasına karışmalarını kıskançlıkla izledi genç kız.

«Bu yersiz davranışınla neyi ispat etmek istedin?» diye sordu Domenico kenetlenmiş dişleri arasından.

«Ne demek istiyorsun?»

«Bir yabancıya ilgi gösterip tüm akrabalarımın önünde nasıl beni rezil edersin?»

«Bu ne cesaret! Beni yersiz davranmakla suç-

luyorsun ama, bütün gece o çok uzaktan kuzinin olan hanımın yanında aşka susamış bir buzağı gibi dolaşıp durdun,» dedi Caroline. Sonra da umursamaz bir sesle ekledi: «Bir zamanlar onun pek uzak olmadığını öğrenirsem hiç şaşırmam.»

«Bağışlanmaz bir laf bu!» Acıtacak kadar sıkmıştı kollarını Domenico. «Candida her zaman çok sevdiğim bir dostumdur. Hepsi bu. Başka türlüsünü nasıl düşünebilirsin? Hem sana dost olmayı önermedi mi?»

Caroline derin bir soluk alıp erkeklerin kadınlar konusunda ne kadar aptal olduklarını düşündü.

«Bir çıngıraklı yılanla dost olmayı tercih ederim!» diye karşılık verdi olanca sertliğiyle.

Domenico'nun yanağında bir kas kıpırdanınca, fazla ileri gitmiş olduğunu anladı.

«Bu çocukça davranışlarından dolayı özür dileyeceksin!»

«Asla!» dedi Caroline.

Dans ettikleri loş salonda hiç kimse aralarındaki kıvılcımları fark edemezdi. Onları izleyen herkes arasıra birkaç kelime konuşarak mutluluk içinde dans ettiklerini sanabilirdi.

Jeffrey ile Candida'nın dans ederek yaklaştıklarını görünce Caroline rahat bir soluk aldı ve genç İngiliz'e işaret etti. Ama Candida derhal fark etmişti. Dudaklarında garip bir gülümseyişle söze başladı.

«Dom sevgilim, eşlerimizi değişelim mi? Seninle aylardır dans etmedik. Eminim Jeffrey ile tekrar dans etmenin karın için bir sakıncası yoktur, öyle değil mi?»

Caroline yalnızca gülümsemekle yetindi. Do-

menico'nun kollarından sıyrılıp derhal Jeffrey'e yaklaştı. Candida ile yer değiştirirlerken, kocasının acı acı gülümseyişinden bunun hesabını daha sonra soracağı anlaşılıyordu.

Vakit epey geç olmuştu. Rina yengeyle arkadaşları, yorulduklarını ileri sürerek çoktan odalarına çekilmişlerdi. Genç konuklar da birer ikişer ayrılıyorlardı. Jeffrey dansı bozmadan Caroline'i balkonun açık kapısına sürükledi. Gece kokularıyla dolu serin havayı içlerine çekerek bahçeye doğru yürüdüler. Çiçeklerin arasındaki bir banka oturdular ve ay ışığında parlayan bahçenin güzelliğini seyre daldılar. Jeffrey çekinerek kolunu genç kızın omuzuna doladı.

«Hayır, Jeffrey,» dedi Caroline alçak sesle, ama ne demek istediği belliydi. Genç adam omuzlarını silkerek kolunu çekti.

«Niçin?»

«Çünkü karışık ilişkilere girmek istemiyorum. Yalnızca dostluğumu verebilirim sana. Daha fazlasını bekliyorsan, derhal çekip gidebilirsin.»

«Acaba Candida da kocana yalnızca dostluk elini mi uzatıyor dersin?»

Caroline üzgün gözlerini ona çevirip cevap verdi:

«Sanmıyorum.»

«Ah Caroline, ne kadar aptalsın! Candida'nın oyununu anlamadın mı? Domenico'yla evlendiğin için kıskanıyor seni. Yıllardır onu kendi malıymış gibi kabul ettiğinden, karısı gibi ufak tefek engellere aldırış edeceğini hiç sanmıyorum.»

«Domenico'nun da onu sevdiğini mi söyleyeceksin yoksa?»

«Bana mı soruyorsun bunu? Kocanın seni se-

vip sevmediğini bilmiyor musun?»

Yaptığı hatayı çok geç anladı Caroline. Jeffrey şaşkın gözlerle bakarak cevap bekliyordu.

«Evet.. sanırım seviyor,» diye kekeledi.

Elini usulca dizine koydu Jeffrey.

«Bak Caroline, aranızın pek iyi olmadığı açıkça görülüyor. İnkâr etmeye kalkışma. Mutsuz evlilikleri o kadar çok gördüm ki, belirtilerde hiç yanılmam.» Sözleriyle feci bir tablo çiziyormuşçasına acı bir sesle konuşuyordu.

«Ama yine de ufacık bir dürtüyle birbirinizin kollarınıza atılacağınızı da görebiliyorum. Candida içten pazarlıklıdır. Domenico'yu elde etmek için her şeyi yapacaktır. Başka kimseyi gözü görmez. Çok iyi biliyorum bunu!»

Candida'ya olan aşkına karşılık görmediği belliydi. Caroline usulca koluna dokunup duygularını anladığını belirtti ve ikisi de kendi düşüncelerine dalarak uzun bir süre yanyana, sessizlik içinde oturdular. Sonunda Jeffrey sözüne bıraktığı yerden başladı:

«Eğer onu elinden kaçırmak istemiyorsan, aranızdaki soğukluğu bir an önce gidermeye bak. İkimizin iyiliği için Candida'nın kötü amaçlarına engel olmaya çalışacağım.»

Caroline titreyince elinden tutup ayağa kaldırdı ve eve doğru yürümeye başladılar. Bütün pencereler ışıl ışıldı, ama çevreye partinin sona erdiğini belirten bir sessizlik yayılmıştı. Tam çıktıkları kapıdan içeri girerlerken, Jeffrey Caroline'i kolundan tutup karanlığa çekti. Caroline konuşmalara kulak misafiri olmayı sevmezdi, ama pencereden içeri bakınca kalbi yerinden oynadı.

Candida arkası onlara dönük durmuş, Domenico'nun yanaklarını okşuyordu.

«Niçin yaptın bunu Dom? Beni sevdiğini biliyorum. Hep sevdin beni! Niçin onunla evlendin?» Cevabını beklemeden boynuna sarılıp arzuyla dudaklarından öptü.

Daha fazlasına tanık olmak istemiyordu Caroline. Boğuk bir çığlıkla arkasını dönüp pencereden uzaklaştı, yemek odasına açılan balkon kapısından sessizce içeri girip odasına çıktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Caroline terastaki şezlonglardan birine uzanmış, kucağında mektup kâğıtları, elinde kalem, ağacın gölgesinde her akşam Domenico'nun yenisini getirdiği oyuncaklarla oynayan küçük Vito'yu izliyordu.

Parti gecesinden beri kocasının yüzünü hiç görmemiş sayılırdı. Her akşam genç adam eve gelip üstünü değiştiriyor ve tekrar çıkıyordu. Epeydir evden uzak kaldığı için işlerin yığıldığını anlıyordu Caroline, ama herhalde karısıyla konuşacak üç beş dakika boş vakti olabilirdi. Sabahları herkesten önce kalkıp bürosuna gidiyordu. Akşamları da çok geç saatte geldiğinde karşılaştıkları zaman yalnızca soğuk bir selamla yetiniyorlardı.

Rina yenge çok kızıyordu bu duruma; ailesini ihmal ettiği için yeğenini azarlamaya hazırlan-

mıştı; ama Caroline, duygularını incelemek ve geleceğe ilişkin planlar yapmak için vakte ihtiyacı olduğundan onun bu arzusunu engellemişti.

Bildiği bir tek şey vardı. Buradan uzaklaşmalıydı! Yüreğindeki acıların dineceği bir yere gitmeliydi. Domenico'nun bulamayacağı bir yere... Ama önce Dorinda'yı bulması gerekiyordu. Ablasını bulduktan sonra Domenico'ya her şeyi anlatacak, böylece Candida'yla birlikte olabilmesi için onu serbest bırakacaktı. Birbirlerine âşık olduklarını öğrendiği geceyi hatırlamak bile istemiyordu. Ateşli öpüşmeleri her şeyi açığa çıkarmıştı. Küçük Vito hakkındaki gerçeği öğrense bile kendisini sevebileceği konusundaki hayalleri böylece yok olup gitmişti. Anlaşılan, Caroline rolünü çok iyi oynamıştı.

Mektup kâğıtlarını alıp ciddiyetle yazmaya başladı. İlk mektupta, Bay Wilkins'e, Dorinda'yı bulması için adam tutmasını bildirecekti. Araştırmalarının karşılığını ödeyeceğini özellikle belirtmişti.

Jane'e yazmak ise daha zor geliyordu. Evlenmeden önce sevgili dostuna birkaç satır karalayıp, evine yerleşince daha ayrıntılı yazacağına söz vermişti, ama şimdi söze nasıl başlayacağını ya da ne anlatacağını bilemiyordu. Evlendiğinden beri sürdürdüğü yalanlardan bıkmıştı. Ayrıca Jane'i aldatmak istemiyordu. Ama Dorinda'nın sırrını açmadan gerçeği açıklaması olanaksızdı. Kalemin ucunu çiğneyerek uzun uzun düşündü ve sonunda arkadaşına neşeli bir mektup yazmayı kararlaştırdı. Sıkıntılarından hiç bahsetmeden, ilk fırsatta ziyaretine geleceğine söz

verdi ve fikrini değiştirmeden mektubu zarfa koyup yapıştırdı.

Ayak sesleri duyup başını çevirince Rina yengenin yaklaştığını gördü. Yaşlı kadın bir dostunu görmeye gittiğinden öğleden sonra dinlenememişti. Oldukça yorgun görünüyordu.

Caroline hemen yerinden fırladı, kadıncağızın koltuğa oturmasına yardım edip tatlı bir sesle sitemde bulundu:

«Rina yenge, biraz kendinize dikkat etseniz, doktorun söylediklerini yapsanız iyi olacak. Çok yorgun görünüyorsunuz. Oturup dinlenin biraz. Zili çalayım da Emanuele size içecek bir şeyler getirsin.»

Rina yenge gülümseyerek gösterilen koltuğa oturdu.

«Teşekkürler, evladım. Çok iyi olur. Beni o kadar rahatlatıyorsun ki.» Uzanıp genç kızın elini tuttu ve sevgiyle yüzüne baktı. Caroline gözleri yaşararak, yaşlı kadının sevgisini kazandığı için ne kadar talihli olduğunu bir kez daha düşündü.

«Niçin kendinizi yoruyorsunuz, Rina yenge?»

Yaşlı kadın gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. İncecik damarlı parmakları, taktığı iri yüzüklerin ağırlığıyla aşağıya düşer gibiydi.

«Niçin mi? Bilmiyorum. Bir türlü dinlenemiyorum. Sürekli olarak bir şeyler yapmak, bir yerlere gitmek istiyorum. Belki de...» Nerdeyse ağlamaya başlayacaktı. «Belki de oğlumu bir türlü unutamadığım için böyle davranıyorum. Başına neler geldiğini... nerede ve nasıl öldüğünü bir öğrenebilseydim! Belki o zaman huzura kavuşurdum.»

«Oğlunuz hakkında konuşmak sizi rahatlatacak mı?» diye yavaşça sordu Caroline.

«Hiçbir şeyin rahatlatacağını sanmıyorum.» dedi Rina yenge, insanın yüreğini sızlatan bir sesle. Sonra, aralarındaki sessizlik dayanılmaz hale gelince söze başladı:

«Bizim tek çocuğumuzdu. Yıllarca, bir çocuğumuz olsun diye dua etmiştik. Vito'nun doğumu bir mucize gibi gelmişti bize. Daha sonra Domenico da evimize gelince, mutluluğumuz perçinlenmişti. Oğullarımın ikisi de çok yakışıklı ve cana yakındı. Partilere götürdükleri kızların anneleri gelip, oğullarımı bana övdükleri zaman koltuklarım kabarırdı. Birkaç yıldır yarı sevinerek, yarı üzülerek, evlenmeye karar verdikleri kızları getirip benimle tanıştırmalarını bekliyordum.»

Caroline'in elini okşayarak sözlerini sürdürdü:

«Vito'nun da senin gibi bir kızla evlendiğini görmek beni ne kadar mutlu edecekti. Ama artık çok geç...» Dantelli mendiliyle gözlerini sildi. Benliğini saran karamsarlıktan sıyrılmak için büyük bir çabayla gülümsedi.

«Birbirlerine benzerler miydi?» diye sordu Caroline merakla.

«Benzerlerdi. İkisi de Vicari'ydi. Domenico'nun babası, kocamın kardeşiydi. İkisi de çok yakışıklı olduğundan çocuklarının da onlara benzemeleri doğaldı. Vito daha neşeli, daha havaiydi. Ama sanırım Domenico'nun ciddiyetinde annesiyle babasını çok küçük yaşta yitirmesinin büyük payı vardı. Onlarla beraber geçirdiği mutlu günleri rahatça hatırlayabilecek yaştaydı. Onla-

rın yerini doldurmak için elimizden geleni yaptık, ama başarabildiğimizi sanmıyorum. En neşeli anlarda bile Domenico'nun gözlerinin, anasıyla babasını yitirmiş olmanın acısıyla yüklü olduğunu görüyorum.» Kararsız bir tavırla devam etti: «Benim başaramadığımı senin başarıp Domenico'nun gözlerindeki hüznü tamamen sileceğini umuyordum, sevgili kızım.»

Caroline bakışlarını, her şeyi fazlasıyla gören bu yaşlı, zeki gözlerden kaçırdı. Caroline'den cevap gelmeyince Rina yenge içini çekti, ama derdini açması için ısrar etmedi.

Kapının zili, ardından da Emanuele'nin ayak sesleri duyuldu. Koridorda en az beş dakika gidip gelmeler sürünce, iki kadın meraklanarak yerlerinden kalktılar. Bir köşesinde beyaz bantlar bulunan gri karton kutular hole yığılmaktaydı. Ne olduğunu anlayınca Caroline hayretle bağırdı. Brigitte elbiselerini göndermişti! Şaşkın gözlerle Rina yengeye döndü:

«Ama bir yanlışlık olmalı! Ben bu kadar çok elbise ısmarlamamıştım ki! Belki getiren adam bir yanlışlık yapmıştır!»

Caroline, çaresiz, uzatılan faturayı uyurgezer gibi imzaladı ve adama teşekkür etti.

Gri - beyaz kutulara hâlâ büyük bir şaşkınlık içinde bakıyordu. Altı gündüz elbisesi, iki tuvalet, birkaç mayo ve iç çamaşırı ısmarlamıştı yalnızca. Gelenler, duvar boyu uzanan gardrobunu ağzına kadar dolduracak gibiydi.

Emanuele kutuları yatak odasına taşıyınca, merakla hepsini açıp Rina yengeye gösterdi. İncecik gri kâğıtlar arasına yerleştirilmiş olan rengârenk elbiselere ikisi de hayran kalmışlar-

dı. Yumuşacık kadifeler, rüya gibi şifonlar, serin ketenler... hepsi birbirinden güzel, hepsi ayrı bir düş gibiydi.

En sona kalan iki büyük kutuyu merakla açınca hayretle bağırmaktan alamadı kendini. Kutulardan birinden duman rengi uzun bir kürk çıktı. Caroline, kürkün yumuşak tüylerini yüzüne sürüp sevgiyle okşadı. Giymeye kıyamayacağı kadar güzeldi doğrusu. Ötekindeyse son derece pahalı olduğu hemen anlaşılan, prenseslere yaraşır beyaz bir kürk etol vardı.

Sesi çıkmıyordu genç kızın. Rina yenge, yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce kahkahalarla gülerek elini okşadı. «Bakıyorum, Domenico'nun armağanları hoşuna gitti. Ona teşekkür etmeyi unutmamalısın.»

«Ah, Rina yenge. Bir servet harcamış olmalı! Hayatımda hiç bu kadar elbiseyi bir arada görmemiştim. Mağazalarda bile. Hepsinin benim olduğuna inanamıyorum bir türlü. Ne zaman giyeceğim ki bunları?»

«Bunları giymek için çok fırsatın olacak, güzel kızım. Roma'nın en ünlü işadamlarından birinin karısı olarak, sık sık davetlere katılacaksın. Hiç korkma! Sosyal hayatın renklenince bunlardan çabucak bıkıp yenilerini ısmarlayacaksın.»

Rina yenge, giysilerin alınışının gerçek nedenlerini hiçbir art niyet taşımadan açıkladığı halde, Caroline yine de için için üzülmüştü. Domenico giysileri ona sevinmesi için değil, iş arkadaşlarını etkilemesi için armağan etmişti demek. Demek, onun gözünde, giysileri ve paha biçilmez takılarıyla, Vicari ailesinin saygınlığını ayakta tutacak basit bir mankendi genç kız.

Rina yenge odadan çıkınca, Caroline elbiseleri gardroba yerleştirdi, sonra teker teker çıkarıp giyerek tatlı düşlere daldı. Domenico'nun küçümsediği blucinli, tişörtlü kızın yerini, her giydiğiyle başları döndürecek genç bir hanım almıştı. Bir süre böyle oyalandıktan sonra kapının vurulmasıyla kendine geldi.

«Girin,» diye seslendi.

«Telefonda bir bey sizinle görüşmek istiyor sinyora,» dedi Adelina içeriye girmeden.

«Teşekkürler Adelina, hemen geliyorum.»

Gardrobunu kapadı, o güzelim elbiseleri unutarak telefona koştu.

«Alo?»

«Caroline? Ben Jeffrey. Ne yaptığını merak ettim. Eğer işin yoksa, yalnızlığıma çare olmayı düşünür müsün diyecektim. Can sıkıntısından patlayacağım, bir dosta ihtiyacım var.»

«Şey ben... pek sanmıyorum, Jeffrey.»

«Niçin olmasın? Ekselanslarının kızmasından mı korkuyorsun yoksa? Sevgilimi elimden aldığı için bu durumda kaldım zaten. Candida'yı ne zaman arasam, Domenico ile buluşacağını söyleyip beni atlatıyor.»

Bunları söylerken üzüntüsü ve sıkıntısı sesinden anlaşılıyordu, ama Caroline anlamazlıktan gelip kesin bir dille cevap verdi:

«Özür dilerim, Jeffrey; ama yapacak çok işim var. Seninle buluşamam.»

Domenico eğlenmesini biliyor, sen niye başının çaresine bakmıyorsun, diyordu içinden bir fısıltı, ama Caroline üstünde durmadı. Kocası akşam eve gelince karşılayıp armağanları için teşekkür etmek istiyordu. Düşlerinin verdiği

mutluluk hâlâ sıcak bir dalga gibi benliğini sarıyordu, düşüncelerinde Jeffrey'e yer yoktu.

Genç adam ısrar etmenin işe yaramayacağını anlayıp içini çekti. «Pekâlâ, öyleyse. Yenildiğimi kabul ediyorum. Fikir değiştirip değiştirmediğini anlamak için daha sonra ararım.»

«Şey ama...» Caroline itiraz etmeye hazırlanırken telefon kapanıverdi.

Bu akşam Domenico'yu karşılamak için ne giyeceğini tasarlamak üzere odasına çıkarken. Jeffrey'i unutmuştu bile. Domenico'yu, akşam randevusuna yetişmek için aceleyle banyo yapıp giyinirken ya da koşarak merdivenlerden inerken yakalamak zorunda olduğunu biliyordu. Yoksa her gece olduğu gibi, arabasına atlayıp ortalıktan kaybolabilirdi.

Yemekte yalnızca ikisi bile olsalar, Rina yenge her akşam elbise değiştirmekte ısrar ediyordu. Pastel renklerdeki gece giysilerinin arasında bir de siyah dantel tuvalet vardı. Açık yakası bembeyaz omuzlarını açıkta bırakan, incecik plileri uçuşan tuvalet genç kıza çok yakışmıştı. Hele bir de lame gece ayakkabılarını giyince, kendisini hiç bu kadar güzel görmediğini kendi kendine itiraf etti. Domenico'nun armağan ettiği pırlantalı broşu da yakasına takınca gerçekten eşsiz bir güzellik çıktı ortaya. Her şeyin mükemmel olduğunu görünce, tuvaleti sırtından çıkardı, yumuşacık pembe sabahlığını giydi, banyoya girmeden önce saçlarını düzeltmeye koyuldu.

Heyecandan titreyen ellerle makyajını yaparken, Domenico'dan ne istediğini kendi kendine sormaktan çekiniyordu. Düşmanlığını

kazanmak için elinden geleni yaptığı bir erkek için neden böyle özenle hazırlandığını bile bilmiyordu. Son günlerde benliğini saran huzursuzluğun yalnızlıktan kaynaklandığını henüz anlayamamıştı. Evde arkadaşlık edebileceği yaşlı bir kadınla küçük bir çocuktan başka kimse yoktu. Domenico'nun da her akşam gelmesiyle gitmesi bir oluyor, o zaman Caroline'in hayal kırıklığı ve üzüntüsü bir kat daha artıyordu. Bu akşam kendisini genç ve hayat dolu hissediyordu. Bu duygusunu paylaşacak birine ihtiyacı vardı. Paris'telerken kendisiyle konuşan, şakalaşan, hattâ flört eden Domenico gibi birine...

Sonunda hazırlanmıştı. Biçimli kulaklarının arkasına parfüm sürmek için başını çevirirken saçları lambanın ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Artık Domenico'nun gelişini beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Ellerini kucağında kavuşturup arabanın çarpan kapısını ve usulca merdivenleri tırmanan ayak seslerini beklemeye başladı.

Adelina kapıyı vurup Rina yengenin on dakikadır masa başında oturduğunu bildirdiği zaman, öyle bekliyordu hâlâ. Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, yemek gongunun çaldığını bile duymamıştı. Aceleyle masadaki yerini alırken yaşlı kadından özür diledi

«Önemli değil canım,» dedi Rina yenge. «Beklemeye değecek güzelliktesin. Bu gece bambaşka bir çarpıcılığın var, Caroline. Yemekten sonra Domenico'nun sana kenti gezdirmesi için ısrar edeceğim. Buraya geldiğinden beri kapı dışarı çıkmamış olman çok üzücü. Eğer bu ihmalini bir gün daha sürdürürse, ona çok kızacağım.»

Terasa çekilip kahvelerini içerlerken Domenico hâlâ gelmemişti. Epey zaman sonra arabanın sesi duyuldu. Rina yenge, yüzünde kararlı bir ifadeyle, yerinden kalkıp onu karşılamak üzere hole gitti. Yaşlı kadının üzgün bir sesle konuştuğunu, Domenico'nun da her zamanki sertliğinden uzak olduğunu duyuyordu Caroline. Ayak sesleri merdivene yönelince, Caroline Domenico'nun arkasından koşup teşekkür etmek için yerinden fırladı, ama yanına gelen Rina yenge engel oldu.

«Yoo hayır Caroline!»

«Ama yalnızca bir dakika konuşacağım onunla, Rina yenge!»

«Başka zaman hayatım. Şimdilik onu yalnız bırak. Şu anda kendini pek iyi hissetmiyor.»

Caroline'in yüzü bembeyaz kesildi. «Nesi var?» diye sordu sertçe.

«Birkaç saat dinlensin, bir şeyciği kalmaz, emin ol. Öyle bakma güzelim. Önemli bir şey değil. Yedi yaşından beri çektiği migren krizlerinden biri gelmiş. Annesiyle babasının ölümünden sonra başladı bu krizler. Arasında bir ilgi olup olmadığını bilmiyorum.»

«Migren mi?» diye yineledi genç kız. «Ah, zavallı Domenico!»

«Sen de çektin demek ha?»

«Hayır. Ama babamın migreni vardı. Ağrılar dayanılmaz bir hal alınca ölmek için dua ettiğini hatırlıyorum. Alnına beze sarılmış buzlar koyup ensesine hafifçe masaj yaparak geçirebilirdim ancak krizi. Birkaç saat uyur, sonra hiçbir şey olmamış gibi kalkardı.»

«Domenico için de aynı şeyi yapmanı ister-

dim, ama kriz geldiği zaman odasına kimseyi sokmaz. Perdeleri örtüp ağrılar geçinceye kadar yatar. Bazen saatlerce odasında dolaştığını duyarım. Gerçi doktorlar bazı ilaçlar vermişlerdi, ama bir türlü tedavi edemediler.»

Caroline yanına gitmek istiyordu, ama Rina yenge şiddetle karşı koydu. «Çok öfkelenir. Artık yalnız bırakmak gerektiğini öğrendik. Öyle istiyor.»

Biraz daha salonda oturup odalarına çekildiler. Rina yenge kapının önüne gelince genç kızın yanaklarını öperek üzülmemesini tembih etti. Domenico ertesi sabah iyileşecekti.

Caroline odasına girip soyunmaya başladı. Domenico'nun odasından hiç ses gelmediğini anlayınca, uykuya dalmış olması için dua etti. Ara kapıya yaklaşıp, kulağını dayadı, ama hiçbir şey duyamadı. Eli kapı tokmağında, açıp açmamakta tereddüt ederek uzun bir süre kıpırdamadan durdu. Rina yengenin sözlerini hatırlayarak geri çekildi. «Onu yalnız bırak Yanına gidersen, sana çok kızar,» demişti yaşlı kadın.

Oysa genç kız, Domenico'nun ağrılarını azaltabileceğinden emindi. Babası sık sık, Caroline yardımına koşmasa kendini vuracak hale geldiğini söylerdi. Ama baba kız birbirlerine çok yakındılar. Ne var ki Domenico, zayıflık diye nitelendireceği bir halde kendisini görmesini istemezdi. Ağır ağır kapıdan uzaklaştı Caroline.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Caroline kararını verdiğinden beri saatler geçmişti. Sessizce yatağına uzanmış, kabartmalarla süslü tavanı seyrederek düşünüyordu. Domenico nasıl olmuştu acaba? Uyuyabiliyor muydu? Yan odada Domenico'nun çektiği acıları düşündükçe gözüne uyku girmiyordu. Üstelik ağrısını azaltmak için ona yardımcı olacağından emindi.

Öteki odada yere bir şey düştüğünü duyunca, yatağında doğruldu ve Domenico'nun uyanık olduğunu belirtecek başka sesler bekledi. Kalbi deliler gibi atarak fırlayıp ara kapıya yaklaştı, içersini dinledi. Çıt yoktu. Dayanamıyordu artık. Yatağının ayakucunda duran sabahlığını alelacele sırtına geçirip, kuşağını bağladı. Hiçbir şey düşünmeden kapıya yaklaşıp tokmağı çevirdi. Tanrıya şükür kilitli değildi.

Yatak odası loştu. Perdeler dışardan sızacak her türlü ışığı kesmek için dikkatle çekilmişti. Parmak uçlarında yatağa yaklaşırken, yerdeki bardağı ve dökülen suyun kalın halıda bıraktığı lekeyi gördü. Herhalde su içmek isterken devirmişti bardağını. Biraz daha su isteyip istemediğini sormak için yaklaşınca, Domenico gözlerini açtı. Kara gözleri acıyla koyulaşmıştı. Alnındaki kırışıklar derinleşmişti. Güneş yanığı teninin altından cildinin solukluğu göze çarpıyordu.

Her zaman dikkatle taranmış olan koyu renk saçları darmadağınıktı.

Domenico karısını görünce elinden geldiğince sert bir sesle konuşmak istedi, ama sesi sadece gözlerindeki ıstırabı yansıtıyordu.

«Git buradan. Yalnız bırak beni!»

Caroline kapıya yaklaştı. «Aşağıya iniyorum, Domenico. Ama bir dakika sonra döneceğim.»

Eliyle gitmesini işaret etmeye çalıştı, ama genç kız çoktan arkasını dönüp çıkmıştı bile. Bir iki dakika sonra içinde buzların yüzdüğü soğuk su dolu bir tasla odaya girdi. Tası yatağın yanına koydu; beyaz, temiz bir havluyu ıslatıp genç adamın alnına yerleştirdi. Domenico karşı koymak için doğrulmaya çabalayınca hafifçe geri itip yastığına yatırdı. Boğuk bir iniltiyle boyun eğdi genç adam.

Soğuk havlu alnına yerleştirilince Domenico içini çekti, derin bir soluk alarak, «Çok iyi, Caroline. Çok iyi geliyor,» diye mırıldandı.

Sabırla, havluları ıslatıp ıslatıp alnına yerleştiriyordu. Domenico bir daha ağzını açmadı, ama genç kız ağrılarının hafiflemeye başladığını hissediyordu. Gözleri kapalı olmasına rağmen, uyumadığı belliydi. Caroline havluyu kaldıracağı zaman, elini uzatıp birkaç dakika daha tutması için parmaklarını bastırıyordu.

Genç kız yatağın kenarına oturdu, son soğuk havluyu alnında bırakıp ensesinde sancıdan düğüm düğüm kabarmış kaslarına masaj yapmaya başladı. Domenico yavaş yavaş gevşedi, solukları düzene girdi ve ağrısız bir uykuya dalmaya başladı. Parmakları kaskatı kesilene kadar sürdürdü Caroline masajı. Öylesine rahatsız

bir biçimde oturuyordu ki, her tarafı tutulmaya başlamıştı. Ağrılarının dinip dinmediğini, derin bir uykuya dalıp dalmadığını anlamak için bir an masajı bıraktı. Domenico yattığı yerde döndü, kolunu atıp Caroline'in incecik beline sarıldı. Uyandırmaktan korkarak kımıldayamıyordu genç kız. Yeni bir sancı dalgası başlamadan kolunu çekip kaçabilmek için fırsat kollayarak bekliyordu.

Domenico derin bir uykuya dalmıştı. Caroline bacaklarının karıncalanmaya başladığını hissedince, kan dolaşımını hızlandırmak için parmaklarını oynattı, ama bir yararı olmadı. Kolundan sıyrılmaya çabaladı, fakat Domenico'yu uyandırmadan kalkması olanaksızdı. Dikkatle önce bir bacağını, sonra ötekini yatağa çıkarıp daha rahat bir yer buldu kendine ve kramp geçinceye kadar kımıldamadan yattı. Domenico'nun soluğunu yanağında hissediyordu. Domenico'nun kendisini böyle zavallı ve savunmasız durumda gördüğü için sinirleneceğinden emindi. Yüzünde görmeye alıştığı mağrur ifade yoktu.

Caroline içtenlikle eğilip dudağının kenarına bir öpücük kondurdu. Gülümseyerek yüzüne bakarken sevgisi gözlerinden okunuyordu.

Sabahın ilk ışıkları kalın perdelerin ardından odaya dolarken, genç kız belini çevreleyen kollardan sessizce sıyrıldı, varlığından habersiz uyuyan kocasına son kez bakıp ayaklarının ucuna basarak odadan çıktı. Uykusuzluktan perişandı, başını yastığa koyar koymaz derin bir uykuya daldı. Saatler sonra çay tepsisinin sesiyle uyandı. Adelina'nın gülümseyerek yaklaştığını görünce, şaşırarak yüzüne baktı.

«Günaydın, sinyora. İyi uyudunuz mu?»

«Ne oluyor Adelina? Niçin kahvaltımı odama getirdin? Her zaman aşağıda kahvaltı ettiğimi biliyorsun. Saat kaç oldu?»

«Saat on, sinyora. Sinyor Vicari daha önce uyandırılmamanızı tembih etti. Kahvaltınızı yatağınızda edecekmişsiniz.»

Caroline'in yanakları pembeleşti. «Sinyor Vicari mi? Daha iyi mi bu sabah?»

«İyi mi? Sabahın köründe kalkıp daha sekiz olmadan işe gitti. Kapıdan çıkarken ıslık çalıyordu. Evet, iyi olduğunu sanıyorum.»

Soruları cevaplarken Adelina'nın gözleri parlıyordu. Yaşlı, sadık hizmetçinin efendisi hakkında neler bildiğini düşününce Caroline'in yanaklarının kızarıklığı biraz daha koyulaştı.

Caroline zevkle yaptığı kahvaltısını bitirince bir duş aldı, sırtına güneş ışığı kadar parlak ve göz alıcı bir giysi geçirip aşağıya indi. Rina yenge, terasta oturmuş, bahçede oynayan Vito' yu gözlüyordu. Yaşlı kadının dün akşam olanları ne kadar bildiğini kestiremediği için çekinerek yaklaştı.

Ama endişelenmesine gerek yoktu. Rina yengenin ilk sözleri, genç kızın utangaçlığını yok etmişti.

«Domenico'nun migren krizini atlattığını öğrenmek istersin herhalde. Sabahleyin düzeleceğini söylememiş miydim sana?»

«Onu gördünüz mü, Rina yenge?»

«Hayır, ama Adelina duş yaparken şarkı söylediğini anlattı. Yani iyileşmiş.» Düşünceli bakışlarla ekledi: «Domenico'nun krizden sonra şarkı söylediğini duymamıştım şimdiye ka-

dar. Ama belki de kriz bu kez pek şiddetli değildi. Evet, nedeni bu olmalı»

Caroline belli belirsiz gülümsedi. Zavallı Domenico diye geçirdi içinden, eger bu hafif bir krizse, kimbilir şiddetlisi nasıl olur!

Kocasının eve dönüşünü beklerken saatler geçmek bilmedi bir türlü. Kâh küçük Vito'yla oynayarak, kâh mutfakta Adelina'ya yardım ederek vakit geçirmeye çalıştı. Domenico ile Vito'nun çocukluk günlerini anlatmayı pek seven yaşlı hizmetçi hevesli bir dinleyici bulunca çok sevinmişti. Caroline ise, Domenico'nun çocukken geçirdiği hastalıklardan, konukları eğlendirmek için yaptığı maskaralıklardan çok, kendisiyle evlenmeden önce eve getirip ailesiyle tanıştırdığı kız arkadaşlarının öyküleriyle ilgileniyordu. Bu konuda eşsiz bir bilgi kaynağı olan Adelina, tanışma partisinden bu yana asık suratlı bir adam olup çıkan Domenico'nun daha önceki sevimli, neşeli hallerini ballandıra ballandıra anlatıyordu. Caroline, eski Domenico'nun Paris'te geçirdikleri birkaç saat içinde tanıdığı erkeğe daha çok benzediğini öğrendikçe, kötüye gidişinin nedeninin kendisi olduğunu anladıkça üzüm üzüm üzülüyordu Belki de dün geceden sonra bir ateşkes antlaşması imzalayabilirlerdi. Kimbilir, bu akşam işten dönünce, Caroline'e en güzel elbisesini giymesini, kendisini Roma'nın gece hayatını tanıtmaya götüreceğini söyleyebilirdi belki de. İnanılmaz güzelliklerle dolu kenti dolaşmak için can atıyordu genç kız.

Büyük bir özenle, bir gece önce giydiği siyah dantel tuvaleti giyip yine aynı dikkatle makyajını yaptı. Arabanın gelişini duymamıştı, ama

belki de banyo yaparken gelmişti Domenico. Yemek salonuna geçmeden önce sohbet edip içkilerini içtikleri küçük salona göz atınca kimse olmadığını gördü. Rina yengenin merdivenlerin başında Adelina'yla konuştuğu duyuluyordu. Eğer Domenico evde olsaydı, yemekten önce bir içki içmek 'üzere küçük salona gelmiş olurdu. Caroline, gözlerinin yaşardığını hissetti, boğazına tıkanan yumruyu yutkunarak geçiştirmeye çabaladı. İki gece art arda kocasının gelmesini bekleyerek giyinip süslenmişti. Soğuk davranmak istemesini bile anlayışla karşılayabilirdi, ama dünyanın en görkemli kentinde yaşayıp güzelliklerinden yoksun kalmaya dayanamıyordu. Domenico ile konuşacaktı! Gerekirse bütün gece bekleyip, hayatı boyunca eve tıkılıp kalmak istemediğini anlatacaktı.

Rina yenge yatak odasına çekildikten saatler sonra bile beklemeyi sürdürdü Caroline. Domenico'nun anahtarının sesini duyduğu zaman pikapta yılın en romantik parçalarından biri çalmaktaydı. Çok geç olduğundan, kocası döndüğü zaman kendisinin onunla meşgul olacağını söyleyip hizmetçileri yatmaya göndermişti. Uzun süre başını dayayıp oturduğu rahat yastıklar uykusunu getirdiğinden, irkilerek ayağa fırladı.

Domenico'nun ayak seslerinden odasına çıktığı anlaşılıyordu. Merdivenlerde yakalamak için aceleyle kapıya koştu.

«Domenico!» diye bağırdı.

Kendisine seslenildiğini duyunca genç adam hayretle dönüp baktı.

«Aman tanrım, Caroline! Bu saatte burada ne arıyorsun?»

Genç kız bir an duraklayıp cesaretini topladı. «Eve gelmeni bekliyordum, Domenico. Seninle konuşmak istiyorum.»

«Yarın olmaz mı? Oldukça yorgunum.»

«Hayır, Domenico.» Şaşırtıcı derecede sertleşmişti sesi. «Seninle şimdi konuşmak istiyorum.»

Omuzlarını silkerek aşağıya indi genç adam. Karısının ardından salona girdi. Caroline'in kanepeye yerleşmesini bekledi. Sonra şömineye yaklaşıp sabırsızlıkla kıpırdanarak karısının söze girmesini beklemeye başladı.

İşte şimdi karşısındaydı Domenico. Gel gör ki, Caroline tüm söyleyeceklerini unutmuştu. Domenico tabakasından bir sigara çıkarırken sessizliği bozmak için söze başladı: «Bu arada, dün geceki yardımların için teşekkür ederim.»

Hepsi bu kadar! Kendisine minnettar kalmasını beklemiyordu ama, böylesine soğuk ve ilgisiz davranmasına şaşırmıştı. Gözlerinde beliren hüznü fark etmemesi için başını eğdi.

Eve tıkılıp kalmaktan şikâyet etmek için uygun bir kelime bulmaya çalışarak tekrar söze başlamayı denedi ve armağanları için teşekkür etmediğini hatırlayarak rahat bir soluk aldı. O kadar heyecanlanmıştı ki, kelimeler birbiri ardısıra dökülüverdi dudaklarından.

«Bana almış olduğun giysiler için teşekkür ederim. Paketler dün geldi. Gece seninle konuşabilmek için bekledim, ama rahatsız olduğundan bir türlü söz açamadım. Hepsi o kadar güzel ki, Domenico! Paketleri acarken gözlerime inanamadım bir süre. Ya o kürkler! Soluğum kesildi adeta. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum!»

'Domenico'nun yüzünde dolaşan alaycı ifade,

genç kızın heyecanını bir anda dondurdu. Evde kalacağını tahmin ettiği kısa sürede dost olabileceklerine inanmıştı, ama kocasının sözleri ve bakışları, ona karşı olan tutumunun değişmediğini açıkça belirtiyordu.

«Bütün söyleyeceğin bu muydu?» diyerek sigarasını küllüğe bastırdı Domenico. Konuşmanın sona erdiğini belirtircesine kapıya yaklaştı.

«Hayır Domenico, bekle!»

Bir kaşını havaya kaldırıp yüzüne baktı. Genç kız kekeleyerek konuştu: «Lütfen Domenico, biraz gezmek istiyorum. Buraya geldiğimizden beri evden dışarı adımımı atmadığımı biliyor musun?»

«Yani konunun can alıcı noktasına geldik. Yalnızlıktan sıkılmaya başladın, öyle mi? Belki İngiliz arkadaşın Bay Graham'ı özlemişsindir?»

«Jeffrey mi? Niçin onu özleyeyim? Onu tanımıyorum bile.»

«Küçük adıyla söz edecek kadar samimiyetin var ama,» diye karşılık verdi Domenico öfkeyle.

«İlk tanıştığımız gece, kendisine Jeffrey dememi istemişti. Ben de alışıverdim. Belki ikimiz de evimizden uzakta olduğumuz ya da belki de çok rahat arkadaşlık edilen biri olduğu için ona yakınlık gösterdim. Her neyse, emin ol aramızda bir şey yok.»

«Güvence vermen gerekmez,» dedi genç adam sertçe. «Ayrıca bu dostluğun sürmeyeceğini de biliyorum. Onu herkes iyi tanır. Onun yanında hiçbir kadın güvenlikte değildir. Zaten bir daha bu eve giremeyecek. Uşaklara bu konuda emir

verdim. Bir daha gelirse, içeri alınmayacak, hiç şaşırma.»

Yapılan haksızlığa öfkelenmişti Caroline. «Bunu nasıl yaparsın, Domenico? Jeffrey ne yaptı ki sana? Tam bir beyefendi gibi davrandı bana. Yayılan ününe gelince, onu bana sevgili kuzininin tanıştırdığını unutma. Onunla görüşmesine karşı çıkmıyorsun.»

«Candida'nın hesap vereceği kimse yok,» dedi Domenico azametli bir sesle. «Ama sen benim karımsın, nasıl davrandığın beni de ilgilendirir. Eğer aklı başında hareket edeceğine güvenmiyorsam, kocan olarak davranışlarını denetlemek benim görevimdir.»

«Aklı başında davranmak mı?» Genç kızın uğradığı şaşkınlık sesinden okunuyordu. «Ne zaman düşüncesizlik ettim ki? Lütfen bu sözlerini biraz açıklar mısın?» diye sordu soğuk bir sesle.

Tepeden tırnağa bir ürperti sarıyordu bedenini. Kocasının eve dönmesini sabırsızlıkla beklerken, konuşmanın bu yola dönüşeceği hiç aklına gelmemişti. Bir barış antlaşması yapıp dostça yaşamaları için ona bir zeytin dalı uzatıyordu, ama Domenico her zamanki gibi acımasız ve sertti. Gayretlerinin boşa gittiğini hissediyordu Caroline. Bir açıklama bekleyerek ayağını sabırsızca yere vurmaya başladı.

Genç adam, sinirlenen karısına gülümseyerek baktı. Ama gülümsemesi yalnızca dudaklarında kaldı, gözlerine kadar yayılmadı. Genç kızın, derinliklerinde kaybolmak istediği iri gözleri, karanlık düşüncelerle bulutlanmıştı.

«Parti gecesi Bay Graham'la yaptığınız gösterinin düşüncesizlik olduğunu kabul etmiyor

musun?»

«Gösteri mi?» Caroline içten gelen bir neşeyle gülmeye başladı. «Ciddi olamazsın Domenico? Jeffrey'le gerçekten büyük bir zevkle dans ettim, ama buna gösteri demek!» Kelimeler derdini anlatmaya yetmiyordu.

Ama Domenico neşeli değildi. Birkaç saniye sonra Caroline'in gülüşü duruldu, yerini öfkeye bıraktı.

«Düşüncesiz davrandığımı söylerken son derece ciddiydin galiba, Domenico?» dedi düzgün bir sesle.

«Sezar'ın karısı en küçük kuşku yaratmamalı. Öyle mi, Domenico? Sezar'ın neler yaptığı kimseyi ilgilendirmez, ama karısı hiçbir şeyle suçlanamamalı.»

«Ne demek istiyorsun?» diye sordu Domenico ürkütücü bir durgunlukla.

«İyi dans eden bir kavalyeyle zevkli birkaç dakika geçirdim, ama kendimi senin Candida'nın kollarında kaybettiğin gibi kaybetmedim. Belki de sizi o anda bir gören olduğunun farkına bile varmadın. Kimbilir, belki de Candida o kadar çekiciydi ki, kimseler umurunda değildi.»

Domenico'nun yanık tenine rağmen yüzünün kızardığının belli olmasına bakılırsa, Caroline'in karşı saldırısı bayağı etkili olmuştu. Öfkeli bir bakışla gözlerini Caroline'e dikti, dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri sıralamak için ağzını açtı, ama iradesine hakim olarak dişlerini kenetleyip sustu. Kendini toplamak için büyük bir çaba harcadığı belli oluyordu. Caroline'in suçlamalarını hiç üstüne almadığı, cevabından belli oluyordu.

«Dışarı çıkmana izin verinceye kadar evde kalacaksın. Davranışları kuşku yaratmayan, şerefleriyle yaşayanların arasına katılman için gerekli eğitimin bir parçası bu.» Caroline'in dehşetle içinde soluğunu tutmasına aldırmayıp sözlerini sürdürdü:«Yengemden daha iyi bir öğretmen düşünemiyorum. Onunla beraber olunca hatalı davranışlarını fark edeceğine, hattâ belki de onun bazı yönlerini kapacağına inanıyorum. Ancak taşıdığın adı kirletmeyeceğine emin olursam, seni karım olarak yanımda dolaştırabilirim. Bir bakıma cezalısın diyebilirim. Eğer dersini çabuk öğrenirsen, sokağa daha erken çıkabilirsin!»

Domenico'nun konuşması bitince, ne diyeceğini bilemeden bir süre sessiz oturdu. Sonunda kendini toparlayıp olanca öfkesiyle patladı:

«Kibrinden yanına varılmayan bir domuzsun sen! Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edebiliyorsun? Benim hakkımda ne cesaretle böyle düşünebiliyorsun? Bu sözlerinden dolayı seni asla affetmeyeceğim! Asla!»

Domenico hiç aldırış etmediğini belirterek omuzlarını silkti ve salondan çıkmaya hazırlandı.

«Böyle davranmak istiyorsan... sen bilirsin. Tartışmak niyetinde değilim. Ama dizginlerin kimde olduğunu öğreninceye kadar evin içinde hapis kalacağını aklından çıkarma. Ancak emirlerime itaat etmeyi öğrendiğin zaman, kendi sebep olduğun bu durum ortadan kalkacak.»

Arkasını döndüğü anda Caroline sert bir sesle sordu:

«Rina yenge bu şeytanca tasarını biliyor mu?»

Yaşlı kadının da aynı fikirde olduğunu öğreneceğinden korkarak soluğunu tutarak bekledi.

«Hayır. Daha doğrusu, seni o kadar sevmiş ki, aleyhine söylenen hiçbir söze inanmıyor. Evliliğimizin iyi gitmediğini söyleyerek onu üzmek istemiyorum ayrıca. Ama yine de bir şeyler sezinlediğini sanıyorum. Son günlerde seni ihmal ettiğimi söyleyerek bana çok zor dakikalar yaşattı.»

Caroline rahatlayarak derin bir soluk alıp karşılık verdi.

«Bana böyle davranmana izin vereceğime gerçekten inanıyor musun, Domenico? Yemin ediyorum, hakkımı korumak için savaşacağım seninle.»

Caroline böyle diyerek etolünü aldı, Domenico'nun yüzüne bakmadan hızla salondan çıkıp merdivenlere yöneldi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Telefonda numaraları çevirirken Caroline'in parmakları titriyordu. Evin içinde uşaklarla kendisinden başka kimse kalmamıştı. Rina yenge yarım saat kadar önce küçük Vito'yu alıp bir arkadaşına gitmişti, akşamüstüne kadar da dönmeyecekti.

Aslında Caroline de çağrılmıştı, ama genç kız başka tasarıları olduğundan daveti kibarca geri çevirmişti.

«Alo? Sen misin, Jeffrey? Ben Caroline.»

«Caroline tatlım! Ne iyi ettin de aradın.» Genç adamın neşeli sesi Caroline'in yaralı gururunu okşadı. Cevap verirken sesine hissettiğinden de fazlasını yükledi.

«Jeffrey, bugün önemli bir işin var mı?»

«Hiçbir işim yok. Yoksa birlikte olmak mı istiyorsun?

«Evet, sen de hâlâ istiyorsan!»

Jeffrey fırsatlardan yararlanmasını bilen bir gençti. Hemen atıldı: «Derhal sırtına bir şey geçir, hayatım. On dakika sonra seni alırım.»

Caroline ahizeyi yerine bırakıp hemen odasına koştu. Gardrobunu gözden geçirdi ve açık yakalı, yaprak yeşili elbisesiyle beyaz sandaletlerinde karar kıldı. Hava dayanılmaz derecede sıcak olduğundan ılık bir duş aldı, hafif bir makyaj yapıp aceleyle hazırlandı. Kapıyı açtığında Jeffrey'in hayranlığı bakışlarından okunuyordu. Genç İngilizin eve alınmaması konusundaki emri hatırlayan Caroline alelacele hazırlanmış ,zil çalar çalmaz açmak üzere kapının önünde beklemeye başlamıştı.

Bir gece önceki konuşma hiç aklından çıkmamıştı. Daha doğrusu, Domenico'nun sözleri bütün gece beyninde dolaşıp durmuş, gözüne uyku girmemişti. Günün ilk ışıkları odaya dolarken, kocasına karşı koymayı kesin olarak aklına koymuş bulunuyordu.

Jeffrey'i aramadan önce, iki üç kez telefonun başından dönmüş, ama Domenico'nun sert ve inatçı tutumunu hatırlayınca kararını vermişti.

Genç adamın hayranlık dolu ıslığı karşısında bir an durakladı, sonra hemen kendini toparla-

yıp dostça elini uzattı. Jeffrey ciddi bir edayla elini tutup dudaklarına götürdü. Sonra geniş basamaklardan aşağı indiler. Jeffrey, genç kızın spor arabasına binmesine yardım etti. Caroline, ilk kez Roma'yı görmek üzere yola çıkıyordu.

Ne yazık ki Jeffrey'in kenti gezme anlayışı onunkinden çok farklıydı. Yirmi yedi yüzyıllık tarihi kalıntılar genç adam için bir şey ifade etmiyordu. Spor araba son hızla, şırıldayan çeşmelerin, görkemli binaların, kiliselerin, müzelerin önünden hızla geçip Castello dei Cesari adlı lokantanın önünde durdu.

Jeffrey içeri girmelerini söylerken genç kız hayal kırıklığı içinde ona döndü.

«Ama Jeffrey,» diye itiraz etti. «Biraz kenti dolaşacağımızı sanmıştım. Görmek istediğim o kadar çok yer var ki. Colosseum, Caracalla hamamları... Vatikan'daki Sistine Kilisesinde ilahiler dinlemek istiyorum.»

Gülünç bir korkuyla baktı Jeffrey: «Ama sevgilim, yalnızca turistler gider oraya. Bin bir dilden konuşup, her yerin resmini çeken binlerce ağzı açık turistin arasına gerçekten katılmak istiyor olamazsın!»

«Niçin olmasın? Ben de yabancıyım ve İtalyanca bilmiyorum. Onların arasında kendimi evimde hissederim belki de. Roma'nın tüm harikalarını görmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin. Tam kentin merkezinden geçerken, son hızla uzaklaştırılıp bir lokantaya tıkılıyorum!»

Jeffrey gülümseyerek baktı, ama kararını değiştirmedi. Usulca kolundan tutup arabadan inmesine yardım etti. «Eğer bugün benim dostlarımla tanışmayı kabul edersen, söz veriyorum

yarın sana turistik bir gezi yaptıracağım. Ne dersin?»

«Şeyy...»

«Tamam,» dedi Jeffrey aceleyle. «Söz veriyorum.» Caroline'in fikir değiştirmesine fırsat bırakmadan içeri soktu.

İçeri girdikleri anda genç kızın gözleri pencereden görünen harikulade manzaraya takıldı. Birer aperitif aldılar. Garsonun masanın boşaldığını bildirmesini beklerlerken, Jeffrey de Caroline'i ahbaplarıyla tanıştırıyordu.

Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadılar. Yeni insanlarla tanışıp konuşmak, kapıldığı karamsarlığı yenmesine yetmişti. Jeffrey eve dönme zamanının geldiğini söyleyince çok şaşırdı. Ama yola çıkmadan önce genç bir çift, o akşam verecekleri maskeli baloya katılması için genç kızdan söz aldı. Ufak tefek, esmer Maria ile kocası geleceğine söz vermesi için epey ısrar ettiler.

«Ne dersin Caroline? Acaba ekselansları gelmene izin verecek mi?»

Daveti kabul etmemek kararındaydı, ama Jeffrey'in sözlerine sinirlenmişti.

«Elbette. Partinize gelmek beni çok sevindirecek,» dedi Maria'ya dönerek. Garip bir duyguya kapılarak titrediğini fark etti.

Rina yengeyle Vito geri döndükleri zaman evde olmak istiyordu. Arabaya atlayıp son sürat giderlerken, maskeli baloya giyecek hiçbir şeyi olmadığı aklına geldi. Üzüntüyle içini çekince Jeffrey dönüp ona baktı.

«Şimdi aklıma geldi! Balo için uygun hiçbir şeyim yok!»

«Hepsi bu mu?» diye güldü genç adam. «Sen

o işi bana bırak. Bir giysi kiralarım. Seni eve bırakır bırakmaz o işi hallederim. Uygun bir giysi seçeceğime güveniyor musun »

«Umarım,» dedi Caroline biraz kuşkuyla. «Ama beden numaramı nereden biliyorsun? Hem vaktinde elime geçecek mi?»

Jeffrey genç kızı çapkın bir bakışla süzdü.Şaşırdığını görünce gülmeye başladı. «Namusuna amma da düşkünsün güzelim. Yalnızca ölçülerine bakıyordum. Sen hiç merak etme, sana tıpatıp uyacak bir giysi seçeceğim. Mağazaya da söylerim, vakitli gönderirler.»

Caroline, genç adamın yılışıklığına zoraki bir gülümseyişle karşılık verdi ve teşekkür ederek arabadan indi.

«Önemli değil, tatlım. Daha sonra gelip seni alırım. Ama lütfen hazır ol. O asık yüzlü kocanı gereğinden fazla görmeyi hiç istemiyorum doğrusu.»

O akşam her şey Caroline'in istediği gibi gidiyordu. Biraz sonra Rina yenge geldi, yemeğini yedirmesi, yıkayıp yatırması için küçük Vito'yu Adelina'ya teslim etti.

Telefonun çaldığını duyan Caroline salona koştu, ama Rina yenge ondan önce davranıp açtı. «Pekâlâ Domenico, nasıl gerekiyorsa öyle yap. Ama ben bu akşam yemeğe davetliyim. Yani Caroline ya benimle beraber gelip eski günleri sayıklayan bir sürü ihtiyarın arasında sıkılıp oturacak ya da evde kalıp tek başına yemek yiyecek. Ona çok kötü davrandığını inkâr edemezsin!»

Ahizeyi yerine bırakırken, öbür uçtaki yeğenine hoşnutsuzluğunu yeterince anlatmıştı. Dö-

nüp genç kıza baktı

«Duydun mu?»

«Evet, Rina yenge. Ama benim için endişe etmeyin. Bu akşam için bir partiye davetliyim. Bu nedenle rahatça gidip eğlenebilirsiniz.»

«Harika bir haber, güzel kızım. Ama kavalyen kim olacak? Domenico bir iş toplantısı olduğunu söyledi.»

«Her şey ayarlandı Rina yenge. Bay Graham, hani Candida'nın arkadaşı götürecek beni.»

Genç İngilizin adı geçince Rina yengenin suratı asıldı. Caroline, bir an itiraz edecek sandı. Yaşlı kadın gülümseyerek gözünü kırptı. «İnsanı baştan çıkaran bir erkek o. Domenico'nun partiye gidememesi çok yazık. Biraz kıskanırsa, ihmalciliğine son verir belki.»

Caroline koşup yanağından öptü. «Ortalığı kızıştırmaya bayılıyorsunuz yengeciğim, bu nedenle sizi çok seviyorum.»

Yaşlı kadın da Caroline'i öptü, sonra hazırlanması için odasına yolladı. Caroline merdivenden çıkarken Adelina'ya rastladı ve beklediği kutu gelince doğruca odasına getirmesini tembih etti.

Küvete su doldurup uzun süre keyfini çıkaran Caroline odasına dönünce yatağın üstünde duran büyük kutuyu gördü. Kapağını açınca kalakaldı.

Bikiniye benzer, pullarla işlemeli bir kumaş parçası, biraz da incecik tül vardı yalnızca içinde. Haremde giyilen türden bir elbiseydi anlaşılan. Kutunun içindeki bir yaşmak ve vücuduna yapıştıracağı yapay mücevherler bu kanısını doğruluyordu. Gitgide artan bir sıkıntıyla aynanın önüne geçip garip elbiseyi giydi. Renkli taş-

larla bezenmiş geniş bir kemer incecik beline sımsıkı oturmuştu. Tül etekleri bileklerine kadar iniyordu. Karnını çıplak bırakan üst parça ise diri göğüslerini ortaya çıkararak bedenini sarıyordu. Topuksuz, bilekten bağlı sandaletler ve bileğe bağlanıp, adım attıkça şıngırdayan bir halhal kıyafeti tamamlıyordu. Kolyeyle küpeleri de takınca tamam olmuştu. Geriye çekilip kendine baktı. «Çok garip. Jeffrey çıldırmış olmalı! Bunu asla giyemem!»

Telefonun zili acı acı çalınca irkilerek aynanın önünden uzaklaştı. Evde başka kimse olmadığı için telefon doğruca odasına bağlanmıştı.

Domenico'nun güçlü, sert sesini duyunca, elbisesini göreceğinden korkarak geceliğini önüne tutup çıplaklığını gizlemeye çalıştı.

«Rina yenge?»

«Hayır. Ben Caroline. Rina yenge dışarıya çıktı.»

«Yaa? Neyse, önemli değil. Daha sonra görüşürüm onunla. Yalnız mısın?»

«Evet,» dedi gücenmiş bir sesle. Onu bütün gece yalnız bırakmayacağını, hemen eve geleceğini söylemesini umarak bekliyordu. Ama içerden Candida'nın acele etmesini söyleyen sesini duyunca, ahizeyi dikkatle yerine bırakıp makyaj yapmak için kararlı adımlarla tuvalet masasına doğru yürüdü.

İşi bitince, cesaretinin kırılacağından korkarak aynaya bakmadan, pelerinini üzerine alıp odadan çıktı. Kıyafetinden çok utandığı için, gitmekten cayarım diye korkuyordu.

Kapının zilini duyunca adımlarını sıklaştırdı ve kendini dışarıya, Jeffrey'in kollarına attı.

Genç adam, yüz ifadesini görünce susmanın daha doğru olacağına karar verdi. Ancak evden uzaklaştıktan sonra tedirgin bir sesle sordu:

«Elbiseyi beğendin mi, Caroline?»

«Elbette, Jeffrey. Tam üstüme göreydi.»

Rahatlamıştı genç adam. «Çok iyi bir kızsın, Caroline. Eğer giymeyi reddetseydin, seni anlardım. Aslında uygunsuz bir giysi değil ama,» diye ekledi aceleyle, «bazı kızların üzerinde iyi durmayabilir. Doğrusu, sana elbise bulmak bayağı sorun oldu. Galiba Roma'da herkes Maria'nın partisine gidiyor.»

Jeffrey acıklı bir tavırla kendi korsan giysisine bakınca, Caroline onun haline gülümsemekten kendini alamadı.

Partinin verildiği ev ışıklar içindeydi. Pencerelerden dışarı taşan müzik ve kahkaha seslerini duyunca Caroline'in kalbi tatlı bir bekleyişin heyecanıyla çarpmaya başladı. Jeffrey arabayı park etti, geniş kapıdan içeri girdiklerinde Antonius ve Kleopatra giysileri içindeki ev sahipleri tarafından karşılandılar. Maria'nın giysilerinin de kendisininki kadar dekolte olduğunu gören Caroline, utangaçlığından sıy··ldı.

Ev sahibinin pelerinini bırakabileceğini söylediği odaya girip soyunduktan sonra, hayran gözlerle kendisini süzüp ıslıklarla karşılayan Jeffrey'in yanına döndü.

«Nefis! Gözlerime inanamıyorum, Caroline! Bu elbise gerçekten harikaymış!»

Başka bir şey söylemesine vakit kalmadan, eğlencenin tadını çıkarmaktan başka bir şey düşünmeyen, şamatacı kalabalığın arasına katıldılar. Caroline, sürekli değişik kavalyelerle dan

etmek zorunda kaldığı için genç adamı parti boyunca pek az görebildi. Egzotik kıyafeti, parlak koyu menekşe gözleri, içten gülüşüyle herkesi kendine çekiyordu adeta. Aylardan beri ilk kez kendini özgür hissetmeye başlamıştı.

O sırada müzik birden durdu ve orkestra şefinin sesi duyuldu: «Baylar! Bayanlar! Lütfen dikkat!» Açıklamasını dinlemek üzere susmuştu herkes. «Bundan sonraki dans bir müzikal ceza olacak!» Herkesten sevinç haykırışları yükseldi. Jeffrey, şaşkınlık içindeki Caroline'e ne yapılacağını açıkladı. Bir adam dans eden çiftlerin arasında dolaşacak ve müzik durduğu anda sağ tarafındaki çifte bir soru soracaktı. Sorusuna doğru cevap alamazsa, o çifte bir ceza verilecekti.

Orkestra tekrar çalmaya başladı. Dans eden çiftler aralarında dolaşan adamdan kaçmaya çalışıyorlardı.

Caroline ile Jeffrey öylesine eğleniyorlardı ki, adamı unutunca yakalandılar.

Jeffrey'e Galler yöresinin bir halk dansını yapması söylendi. Sonra sıra Caroline'e geldi. Üzerindeki giysiye uygun bir dans yapması istendi.

«Yoo hayır. Yapamam!» diye karşı koymaya çalıştı, ama herkes kararlıydı. Jeffrey'in itişiyle kendini pistin ortasında buldu. Oradakiler de ıslık çalıp tempo tutarak cesaret vermeye başladılar.

Genç kız gülümseyerek omuzlarını silkti, yaşmağını tutturdu ve kahkahalar arasında dansın başlamasını bekleyen izleyicilerin ortasında durdu. İpnotize eden müziğe uyarak dans ederken çocukluğunda devam ettiği dans okulundaki öğretmeninin sesini duyar gibiydi: «Müziğe kulak

ver! Kendini tempoya bırak ve müziğin öyküsünü anlatmaya çalış. Gevşe biraz kızım! Gevşe!» Çılgınlar gibi alkış tutanların arasından bir çift kara gözün nefretle kendisine baktığını hissederek olduğu yerde kalakaldı. Büyülenmiş gibi başını kaldırdı; Domenico'nun öfkeli bakışlarıyla karşılayınca gözlerini yere indirdi.

Genç adam bir an kendisini kutlamak için yaklaşan kalabalığın arasında kayboldu. Caroline aralarına karışırken, kocasına yakalanmaktan duyduğu üzüntüyü göstermemeye çabaladı. Aralarına karışıp görünmez olmayı diledi. Çelik gibi bir el dirseğinden yakalayıp kapıya doğru sürükleyince, hiç şaşırmadı. Yanındakinin Domenico olduğunu gören Jeffrey'in hüzünlü bakışlarını fark etti, ama konuşma fırsatını bulamadı.

Az sonra hole çıktılar, Caroline'in pelerini getirilip omuzlarına örtüldü. Domenico hiç istifini bozmadan ev sahipleriyle vedalaşıp karısını kapının önünde duran arabaya bindirip koltuğuna yerleşti. Yola koyuldular. Domenico ne dönüp bakıyor, ne de ağzını açıp bir laf ediyordu. Genç kız yan gözle kocasına bakıp yüzündeki sert ifadeyi görünce, korkuyla başını çevirdi.

Domenico arabayı her zamankinden hızlı kullanıyordu. Caroline önlerinde uzanan yolun eve gitmediğini sezmişti. Yavaş yavaş yol kenarındaki evler yerlerini açık araziye bırakmaya başlamıştı.

Hâlâ konuşmuyordu Domenico. Niçin bu kadar korkuyorum, diye içinden geçirdi Caroline. Bana zarar verecek bir şey yapmaz. Beni öldürecekmiş gibi görünüyorsa da, bunu yapmayacağından eminim!

Genç adam arabayı yolun kenarına çekip durdurunca, irkilerek yüzüne baktı. Domenico bir sigara yaktı, üst üste birkaç nefes çektikten sonra karısına döndü. Genç kızın bir anda ağzı kurudu, yutkunmakta güçlük çekti.

Gözleri, artık son derece basit ve bayağı gibi görünen giysinin açıkta bıraktığı yerlerde dolaşıyordu. Caroline, Domenico'nun, arabanın içini elle tutulurcasına dolduran nefreti karşısında yanakları kızararak bakışlarını yere eğdi. Domenico konuşmaya başlayınca yerinden sıçradı adeta. Kendini büyük bir öfke kasırgasıyla karşılaşmaya hazırlamıştı, ama kocasının sakin, kontrollü sesi, bunu aşmış olduğunu belirtiyordu.

«Beni dostlarımın önünde küçük düşürecek, aileme acındıracak kadar nasıl kendinden geçtiğini açıklar mısın lütfen? Ayrıca Jeffrey Graham ile görüşmemen konusunda verdiğim kesin emre niçin uymadın?»

Sabırla cevabını bekler gibiydi. Ama Caroline, Domenico'nun öfkesini büyük bir çabayla bastırdığını hissediyordu. Daha sonra utanacağı bir korkaklıkla usul usul ağlamaya başladı.

«Ağlamanın yararı yok, Caroline. Gözyaşlarını sonraya sakla. Konuşmamız bitince gözyaşlarına epey ihtiyacın olacağından eminim!»

Islak kirpiklerinin arasından dehşetle bakan gözlerini kocasına çevirdi.

«Ne demek istiyorsun?»

«Demek istiyorum ki!» Sesinde ürkütücü bir kararlılık vardı. «Bana olan borcunu ödemenin zamanı geldi. Beni böylesine küçük düşürmenin bedelini ödeyeceksin, Caroline! Hem de bu ge-

ce!»

Caroline, Domenico'nun kontak anahtarını çevirip arabayı çalıştırmasını dehşet içinde izledi.

Araba tarlaların, bağların arasından hızla geçip gidiyordu. Uzaklarda, karanlığın içinde tek tük villalar seçiliyordu. Tekrar yola çıktıklarından beri Domenico yine ağzını açmamıştı. Caroline, nereye gittiklerini bilmiyordu. Koltuğun içine gömülüp titremesini durdurmaya çabaladı. Çok korkuyordu.

Araba yavaşladı. Domenico anayoldan ayrılıp çiçekler arasında pembe boyalı bir villaya uzanan araba yoluna saptı. Bulutların ardından sıyrılan dolunay, villayı gizemli bir ışığa boğmuştu. Ne pencerelerden lambaların ışığı sızıyor, ne de onları karşılamaya gelen bir ayak sesi duyuluyordu.

Domenico'nun anahtarı çıkarıp kapıyı açmasını sabırla bekledi. Genç adam geçmesi için yana çekildi, sonra Caroline'in kımıldamadığını görünce dirseğinden tutup siyah-beyaz karo döşeli geniş hole soktu.

Caroline, boğazından yükselen hıçkırıkları tutup benliğini sarmaya başlayan isteri dalgasını bastırmaya çabaladı. Domenico'nun onu buraya niçin getirdiğini anlamaya başlamıştı.

«İçeri girip otur,» dedi genç adam ters bir sesle. «Bir kahve yapayım.» Galiba titrediğini anlamıştı!

Bilinçsizce ardından yürüyüp, Domenico'nun yaktığı iki abajurla aydınlanan, zevkle döşenmiş odaya girdi. Bahçeye açılan pencerelerden birinin önündeki kanepeye yerleşti. Açık perde-

lerin arasından gökte yükselen dolunayın aydınlattığı bahçedeki ağaç ve çiçeklerin gölgesini görebiliyordu. Kara gölgeler Domenico ile ikisini, tüm dünyadan uzaklaştırmıştı sanki.

Kapı açıldı ve genç adam elinde kahve tepsisiyle içeri girdi. Tepsiyi alçak sehpaya bırakıp fincanlara kahve doldurdu.

Yanına oturup fincanı uzattı. Caroline'in elleri öylesine titriyordu ki, kahve pelerinine döküldü. Domenico'nun yardım etmesine fırsat vermeden lekeyi eliyle sildi. Genç adamın alaycı gülüşü karşısında hemen yüzü kızarmıştı.

«Bakıyorum, yine utangaç kız rolünü oynamaya başladın,» dedi Domenico nefret dolu bir sesle. «Ama belki de kovalamaca daha zevkli olacak.» Kara gözleri meydan okuyordu. Caroline ayağa kalkmaya davranınca Domenico elini uzatıp yerine oturttu. Dokunuşundan kaçmak isterken pelerini omuzlarından kayıp yumuşak bir kadife yığını halinde ayaklarının dibine düştü. Uzanıp onu kollarına aldı genç adam. Caroline, kendisini nefretle öpmesini bekleyerek gözlerini yumdu, sonra ellerini boynunda hissedince şaşırdı. Gözlerini açtığı anda, varlığını bile unuttuğu çirkin, ucuz kolyesini koparıp fırlattığını gördü.

Domenico, sırtındaki elbiseden tiksinircesine kendisine bakıyordu. Akşamki davranışları için de aynı duyguları taşıdığını dudakları bildirdi.

Dudakları birleşince, Caroline'in benliğinin derinliklerinden yakıcı bir alev yükseldi. Bir tek aşk sözcüğü bile fısıldamadan okşuyordu bedenini. Önceden tasarlanmış bir ceza olduğunu gizlemeye gerek duymadan soğukkanlılıkla, diren-

cini kırmaya başlamıştı.

Çırpınmaya başladı genç kız. Amacını anladığı anda benliğini saran mutluluk uçup gidivermişti. Uçsuz bucaksız bir utanç dalgasına kapılmıştı artık.

«Lütfen Domenico,» demeyi başardı sonunda. «Tanrı aşkına yapma!»

«Niçin? Her erkek sana kolayca yaklaşırken, ben bundan yararlanmayacak kadar aptal mıyım? Karım olduğunu unuttun mu yoksa? Üstelik bütün bunların bedelini peşin olarak ödemiştim sana! Hoşuna giden her erkekle kırıştırmana seyirci kalacağımı mı sandın yoksa?» dedi Domenico.

«Kimseyle kırıştırmadım ki, Domenico,» diye yalvardı Caroline. «Bu geceki partiye Jeffrey ile gittim, çünkü çok yalnızdım, üstelik beni eve hapsetmek gibi saçma bir emir vermiştin. O sözlerini ciddiye alacağıma herhalde gerçekten inanmamıştın!»

«Yeter! Başka bir şey duymak istemiyorum! Davranışlarının beni öfkelendireceğini biliyordun. Rüzgâr eken fırtına biçer. Anlaşılmaz davranışların var, Caroline. İlk tanıştığımız günden beri nasıl bir insan olduğunu bir türlü anlayamadım. Bir bakıyorum bebeğini seven mutlu bir annesin. Sonra birden, Vito'yu sevmemiş olduğunu söylüyorsun. Hafifmeşrep bir kadın olduğunu düşünüyorum. Geleceğini güven altına almak için erkek arkadaşlarından pırlantalar beklediğini söylüyorsun, ardından kalkıp Roma'da herkesin önünde bir fahişe gibi dans edip beni rezil ediyorsun. Yengeme kendini sevdirmiş olman çok şaşırttı beni. Oysa yengemin senin ger-

çek kişiliğini rahatça görebileceğini sanırdım. Gene de eminim, seni bu akşamki kıyafetinle görseydi, o da benim gibi düşünürdü. Seni gebertebilirdim!»

Ani bir hareketle Caroline'i kucaklayıp kanepeye götürdü. Domenico'nun gözlerinde okuduğu kıvılcımlar artık ürkütücü bir alev halini almıştı. Bundan sonra Caroline'in söyleyeceği hiçbir şeyin yararı olmazdı. Aslında Domenico'yu o kadar çok seviyordu ki, Candida'ya gitmesi için serbest bırakmak istemişti. Oysa böyle bir şeyi düşünmek bile yüreğine acılar salıyordu. Domenico'nun hayatında ilk kez tümüyle kendisine ait bir insana sahip olmasını istemişti. Kimseyle paylaşmaya gerek duymadığı bir insan... Vito'nun önce annesiyle babasını, şimdiyse karısıyla çocuğunu paylaşıyordu...

Vito aklına gelince kurtuluş çaresini bulduğunu fark etti genç kız. Candida'ya kavuşması için özgür kalmasını sağlayacak olan kişi, kendisiyle evlenme zorunda bırakan kişi olacaktı yine.

Karşı koyup çırpınmaktan vazgeçti ve kendini Domenico'nun ılık dudaklarına bıraktı. Kuşku uyandırmamak için okşayışlarına yavaş yavaş karşılık vermeye başladı. Caroline'in teslim olduğunu anladığı anda genç adamın öpüşleri sıcak bir sevgiye dönüştü. İki sevgili birbirlerine sarılarak öyle durdular. Bir dakika çok uzun bir zaman gibi geldi ikisine de.

Caroline içi kan ağlayarak Domenico'nun ensesini okşadı ve gözlerini yumarak fısıldadı: «Vito sevgilim! Seni çok seviyorum!»

Domenico bir an kaskatı kesildi. Caroline göz-

lerini açtı. Domenico'nun gözlerinde önce şaşırdığını, sonra her şeyi anladığını belirten bir bakış dolaştı. Elini genç kızın omuzuna koyarak duygusuz bir sesle sordu: «Onu seviyor muydun?» Caroline, ne kadar büyük bir sarsıntı içinde olduğunu belli etmemeye çalışarak fısıldadı: «Evet... sanırım her zaman seveceğim!»

Genç adam kanepeden uzaklaştı, uzun süre bahçeyi seyre daldı. Arkasını döndüğü zaman, dudaklarını çevreleyen beyazlık, geçirdiği şokun tek belirtisiydi. Birkaç dakika öncesinin sevgi ve arzusundan sıyrılıp ciddi ve yumuşak bir sesle konuştu:

«Haydi Caroline, seni eve götüreyim.»

Üstünü başını düzeltmesine yardım edip pelerinini omuzlarına örttü. Parmakları hafifçe omuzuna değince, Caroline titredi. Domenico, bu titreyişin tiksintiden kaynaklandığını sanarak ellerini çekti. Genç kızın hüzün dolu gözlerine uzun uzun baktı, sonra içini çekerek söze başladı:

«Bir daha sana dokunmayacağıma emin olabilirsin. Şimdiye kadarki davranışlarım için de lütfen beni bağışla. Eğer Vito'yu böylesine sevdiğini bilseydim, bunlar hiç olmazdı. Bilmem, beni bağışlayabilecek misin?»

Domenico'nun anlayışlı sesi içine işlediğinden, konuşmaya cesaret edemedi Caroline. Kendini bırakıp ağlamaya başlayınca Domenico kolunu güven verircesine omuzlarına dolayıp arabaya doğru götürdü.

Hiç konuşmadan hızla eve doğru yola koyuldular. Virajlı yollarda hızla giderlerken Domenico derin düşüncelere dalmıştı; Caroline ise az önceki duygu kasırgasından etrafına bakama-

yacak kadar yorgun düşmüştü. Rina yengenin evinin önüne geldiklerinde günün ilk ışıkları ortalığı aydınlatmaya başlamıştı bile. Ama bütün odaların ışıkları yanıyordu. Domenico, herkesin ayakta olduğunu fark edince, Caroline'i arabadan indirir indirmez koşar adımlarla merdivenleri tırmanıp zili çaldı.

Kapıyı açan Emanuele, Domenico'yla Caroline'i karşısında görünce ellerini kaldırarak Tanrıya şükredip onları içeri aldı.

«Ne var, Emanuele? Rina yengeye bir şey mi oldu?»

İhtiyar uşak başını salladı. Öylesine heyecanlanmıştı ki, dili tutulmuştu sanki. Domenico'nun sabırsızlandığını görünce büyük bir çabayla konuştu:

«Sinyor Vito! Sinyor Vito'yu bulmuşlar! Eve geliyormuş! Sinyora sevinçten bayılacaktı nerdeyse. Kalbinin dayanamayacağını düşünerek yatağına yatırdık. Ama çok mutlu. Hepimiz mutluyuz.» Emanuele, rengi solmuş gözlerinden akan iki damla yaşı silerken mutlulukla gülümsüyordu.

Domenico, Caroline'in yüzünde ansızın beliren bir sevinç dalgası fark etti. Elbette, Caroline'in sevincinin nereden kaynaklandığını bilemezdi. Aslında Caroline, Dorinda adına seviniyordu. Kimbilir, Vito'nun hayatta olduğunu, oğlunun babasına kavuşacağını öğrenince Dorinda ne büyük bir mutluluk duyacaktı.

Domenico duygularını belli etmeden baktığı için, Caroline onun içinden neler geçirdiğini bir türlü anlayamadı. Ancak üzüntülü bir sesle, «Biz ne olacağız Caroline? Ne yapacağız şimdi?» di-

ye sorunca olayın kendilerini nasıl etkileyeceğini anlayarak dehşete kapıldı.

Genç adam cevap beklemeden basamakları ikişer üçer atlayarak yengesinin odasına çıktı. Genç kız, Rina yengenin «Domenico!» diye bağırdığını duydu, sonra çevresini saran sessizlikte düşünceleriyle başbaşa kaldı.

Ağır ağır odasına çıktı, yatağın kenarına oturdu. Emanuele'nin verdiği haberin önemini şimdi kavramaya başlıyordu. Vito eve gelince her şey anlaşılacaktı. Yalancılığı yüzüne vurulmadan buradan gitmek zorundaydı. Domenico'nun gerçeği öğrendiği anda kapılacağı öfkeyi düşünmek bile insanı ürkütüyordu. Heyecanla ayağa fırlayıp yolda gerekli olabilecek birkaç parça eşyasını küçük bir valize doldurmaya başladı.

Para! Bilet almak için paraya ihtiyacı vardı. Domenico'nun onun adına açtığı banka hesabına hiç dokunmamıştı, ama bankalar daha geç açılıyordu, oysa evden hemen uzaklaşmak zorundaydı.

Gözleri telefona takılınca Jeffrey aklına geldi. Hiç düşünmeden numarasını çevirdi, Jeffrey'in uykulu sesini duyunca rahatlayarak içini çekti.

«Jeffrey? Ben Caroline. Yardımına ihtiyacım var. İngiltere'ye dönmeme yardım eder misin lütfen?» Sesindeki endişe telefonda bile belli olduğundan Jeffrey hemen elinden geleni yapacağını söyledi.

«Seni hemen evden almamı mı istiyorsun?»

«Evet! Evet! Geldiğin zaman ben hazır olurum. Hiç gürültü yapma. Arabanın sesini duyup dışarı çıkarım. Ve... çok teşekkür ederim Jeffrey.»

Konuşamayacak kadar duygulanmıştı. «Çok iyi bir arkadaşsın.»

Bunca kavganın nedeni olan o saçmasapan giysiyi üzerinden çıkarıp attı, mavi-beyaz bir elbise giydi. Kısa bir süre yaşadığı güzel odaya son kez bakarak bir hırsız gibi sessizce merdivenleri indi.

Uşaklar ortalıkta görünmüyordu. Ama hâlâ Rina yengenin odasında olan Domenico'nun sesi duyuluyordu. Evden çıkana kadar kendisini görmemesi için dua etti ve duaları kabul olundu.

Jeffrey'in arabasının sesini duyduğunda sinirleri artık iyice gerilmişti. Titreyen parmaklarıyla tokmağı çevirdi, kapıyı açıp dışarı çıktı, sabahın serinliğini vücudunda hissetti. Kapı gürültüyle kapanınca ardına bakmadan merdivenden aşağıya koştu, arabaya atlayıp oradan uzaklaştı.

«Havaalanına telefon edecek vaktim olmadı, Caroline. İstersen benim eve gidip hem kahvaltı edelim, hem de uçakların saatini öğrenelim, ne dersin?» Endişeyle yüzüne bakınca, Caroline kararını onayladığını bildirdi.

«Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum, Jeffrey! Söylemek çok zor geliyor ama, bilet almak için biraz paraya ihtiyacım var. Bana borç verebilir misin? Bir işe girer girmez öderim. Çok yüzsüz olduğumu biliyorum, ama senden başka yardım isteyecek kimsem yok.» derken sesindeki titremeyi güçlükle bastırıyordu.

«İşe girmek ne demek? Kocan Roma'nın en zengin insanlarından biri; çalışmana izin vereceğini mi sanıyorsun?»

«Domenico bilmeyecek ki. Terk ettim onu! Bir

daha da göreceğimi sanmıyorum.»

Duygularını maskelemek için takındığı umursamaz hava genç adamı kandırmaya yetmemişti, ama sesini çıkarmadı.

Eve vardıklarında Caroline'i rahat koltuklardan birine oturttu, mutfağa gidip kahvaltı hazırladı. Caroline önce tabağındakileri yemek için zorladı kendini, ama lokmalar boğazından geçmiyordu. Özür dilercesine Jeffrey'e baktı ve ekmeğini tabağına bıraktı.

«Bağışla beni Jeffrey, ama hiç iştahım yok.»

Genç adam kahve fincanlarını tekrar doldurup arkasına yaslandı.

«Pekâlâ. Haydi, Jeffrey amcana anlat bakalım olup bitenleri.»

«Anlatacak o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Önce havaalanına telefon etsek daha iyi olmaz mı? Belki bugünkü uçaklardan birinde boş yer vardır. Buradan bir an önce gitmeliyim, Jeffrey. Domenico kendisini terk ettiğimi öğrendiğinde Roma'da olursam, beni mutlaka bulur.»

«Ve bu, çok kötü mü olur?»

«Evet,» diye fısıldadı Caroline. «O kadar kötü olur ki, düşünmek bile istemiyorum.»

Jeffrey bunu duyunca telefona sarıldı, karşısına çıkan görevliyle birkaç dakika konuştu, telefonu kapatırken kaygıyla kendisini izleyen Caroline'e döndü:

«Sekiz uçağında bir tek boş yer varmış. Senin adına ayırttım.»

Caroline derin bir iç çekişle arkasına yaslandı. Saatlerden beri ilk kez rahatlıyordu.

«Şimdi,» dedi genç adam kesin bir tavırla,

«Neler olup bittiğini anlatır mısın? Havaalanına gitmek için epey vaktimiz var, onun için baştan başla anlatmaya. Seni dinliyorum.»

Caroline bir an kararsız gözlerle ona baktı ve her şeyi bilmeye hakkı olduğunu düşündü. Babasının öldüğü günden başlayıp, sabah evin önünden kendisini aldığı dakikaya kadar olup biteni ayrıntılarıyla anlattı. Konuşması bittiği zaman Jeffrey'in kahvesi soğumuştu. Caroline'in öyküsünü büyük bir ilgiyle dinlemişti. Genç kız sözlerini bitirince Jeffrey hayretle ıslık çaldı.

Şaşkınlıkla alnını ovuşturdu, sonra acıyan bir bakışla söze başladı. «Zavallı Domenico. Bir gün onun adına üzüleceğim hiç aklıma gelmezdi. Anlaşılan, çocuğun canına okumuşsun, Caroline. Kendisiyle evli olduğun halde kuzenini sevdiğine gerçekten inanıyor mu? Zavallı çocuk!»

«Öyle deme, Jeffrey!» diye haykırdı Caroline. «Bunları yapmak zorunda kalmış olduğumu anlayamıyor musun? Bebeği alıp götürmesine izin veremezdim. Onun için beni Dorinda sanmasını istedim, sonra da olaylar birbirini izledi. Ve sonunda, kurduğum tuzağa kendim düştüm! Niçin gitmem gerektiğini anlıyorsun, değil mi?»

«Ama gerçeği öğrendiği zaman düşündüğün kadar öfkelenecek mi bakalım? Belki de aldırış etmeyecek kadar seviyordur seni. Roma'dan ayrılmadan bir konuşsan? Vito eve dönmeden önce, olup biteni senin açından dinlemesine izin ver. Önce sen anlat Caroline,» diye ısrar etti.

Telaşla ayağa fırladı genç kız. «Hayır! Hayır, yapamam! Gitmek zorundayım. Gitmeliyim.»

Domenico'nun Candida'ya âşık olduğundan söz etmemişti. Jeffrey'in de Candida'yı sevdiğini bi-

liyor, onu üzmek istemiyordu. Sevdiği kızın Domenico'ya ait olduğunu nasıl olsa kısa zamanda öğrenecekti.

Elveda sevgilim! dedi içinden. Elveda sevgili bebeğim, senin için ağlamıyorum, çünkü sana çok iyi bakacaklarını biliyorum.

Havaalanına varınca Jeffrey Caroline'in biletini aldı, sonra salona geçip birer kahve söylediler. Jeffrey'in her zamanki neşeli ifadesinin yerini kaygının aldığını gören Caroline, uzanıp elini tuttu.

«Endişelenme Jeffrey. Ne yaptığımı biliyorum. Lütfen benim için üzülme.»

«Elimde değil, hayatım. İngiltere'ye gidince ne yapacaksın? Nerede oturacaksın? Seninle nasıl görüşebileceğim?»

«İlk fırsatta yazmaya çalışacağım. Yaptıkların için çok teşekkür ederim. Verdiğin parayla arkadaşımın evine kadar rahatça gidebilirim. Beni sevinçle karşılayacaklarından eminim. İnan bana, her şey düzelecek.»

«Eğer eminsen...» diye cevapladı Jeffrey isteksizce. «Sanırım sana engel olamayacağım. Ama unutma hayatım, bana ihtiyacın olduğu anda bir haber sal yeter, iki elim kanda olsa gelirim.»

Jeffrey'in bu düşünceli davranışının Caroline'i ne kadar memnun ettiği, ne kadar duygulandırdığı yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu. Jeffrey usulca Caroline'in elini okşayarak yerinden kalktı, karşıdaki küçük dükkândan koca bir kutu çikolatayla bir sürü dergi aldı. İngiliz gazetelerinden birinin manşeti gözüne ilişince dudaklarında tuhaf bir gülümsemeyle gazeteyi Caroline'e uzattı.

«Tam zamanında gidiyorsun Caroline. Habere bakılırsa, Vito bugün bu havaalanına inecekmiş, karısını da getiriyormuş. Şey.. ablanın adı neydi? Yoksa resimdeki o mu?»

Caroline irkilerek gazeteyi aldı. Fotoğrafta, Dorinda gülümseyerek esmer bir adama bakıyordu. Genç adamın tam bir Vicari olduğu yüz hatlarından açıkça belli oluyordu. İtalyan işadamının sevgilisinin bir dedektif gibi çalışarak, onu en sonunda Afrika ormanlarının ıssız bir köşesindeki bir sağlık yurdunda belleğini yarı yitirmiş bir durumda bulduğunu yazıyordu gazete. Dorinda'nın umudunu yitirmeden aramasına haberde büyük bir yer verilmişti. Doktorlar izin verdikten sonra Afrika'da büyük bir düğün yapmışlardı, mutlulukları fotoğraftan bile anlaşılan çifti harikulade bir geleceğin beklediği açıktı.

Okurken Caroline'in gözleri sevinçten dolu dolu olmuştu. Dorinda'nın söz verdiği parayı göndermemesinin nedenleri anlaşılmıştı. Vito'nun izini bulmak ona epey pahalıya malolmuştu anlaşılan. Sevgili küçük Vito'nun kısa bir süre sonra annesiyle babasına kavuşacağını bilmek bile Caroline için yeterliydi.

Uçağın anonsu yapılınca Caroline gazeteyi de alıp ayağa kalktı. Veda etmek için Jeffrey'e döndüğünde mutluluğu ve rahatlığı yüzünden okunuyordu.

«Hoşçakal, Jeffrey. Bana verdiğin en güzel armağandı bu. Yaptıklarımın boşa gitmediğini öğrenmek beni mutlu etti. Hiç olmazsa ailemden iki kişi artık mutlu olacak: Dorinda ile bebeği... Nereye gittiğimi Domenico'ya söylemeyeceğine söz verir misin, Jeffrey?»

Jeffrey'den söz aldıktan sonra parmak uçlarında yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdu ve uçağa doğru hızla uzaklaştı.

ONUNCU BÖLÜM

Southampton garının önünde duran taksinin şoförü duygusal bir adam değildi. Hattâ mesleği gereği bin bir çeşit insanla karşılaştığından, katılaşmış olduğu bile söylenebilirdi. Ama arabasına binen gencecik kızın şaşkın halini görünce, düşünmeye başlamıştı. İri menekşe gözleri, sanki iyi davranması için yalvarıyordu. Kızın ürkek, çekingen davranışları, şoförde epeydir duymadığı bir koruma isteği uyandırmıştı.

«Nereye küçük hanım?» diye sordu kabaca. Caroline cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp Jane'in adresini okudu.

«On dakikada orada oluruz,» dedi şoför. Genç kız arabanın geniş arka koltuğuna yaslandı.

Taksi iki katlı, pencerelerinde rengârenk perdeler uçuşan evin önünde durduğu zaman, şoföre beklemesini söyleyip çekinerek eve yaklaştı.

Kapıyı, sürekli uzağa bakmaktan yakını görmekte güçlük çeken bir deniz subayı açtı. Adam genç kıza bir süre tanımadan baktı, sonra ansızın beyninde bir şimşek çaktı. Aynı anda konuşmaya başladılar.

«Jim, ben...»

«Caroline, harika bu! Bir an tanıyamadım se-

ni. İçeri gir!»

Jane'e seslenerek kimin geldiğini görmesi için hemen gelmesini söyledi. Genç kız minik hole girerken şoför de hafifçe kornasına basıp sevinçle gülümseyerek uzaklaştı.

Koşarak mutfaktan çıkan Jane, Caroline'i görünce çığlık atarak koştu, genç kızı kucakladı.

«Canım! Niçin geleceğini daha önce bildirmedin?»

«Ben... çok ani yola çıktım. Böyle habersiz gelip yük olmak istemezdim. Gerekirse otele gidebilirim.»

«Otel mi? Hele bir dene bakalım. Seni görmek için can atıyorduk. Daha geçen gün Jim'e, senden ayrıntılı bir mektup almazsam Roma'ya gitmek istediğimi söylüyordum.»

Caroline'i kendinden biraz uzaklaştırıp tepeden tırnağa süzerken, genç kız da arkadaşının meraklı bakışlarından sıyrılmaya çabalıyordu. Ama Jane'in kadınca sezgisi, gereğinden fazla parlak gözleri, gülümsemeye çalışıp başaramayan dudakların titreyişini hemen fark etmesine yetmişti. Caroline'deki tedirginliği görünce, kocasına kendilerini yalnız bırakmasını işaret etti, sonra Caroline'i küçük salona alarak rahat bir koltuğa oturttu. Bir iskemle çekip yanına yerleşti ve sordu: «Pekâlâ, güzelim. Anlat bakalım!»

Caroline, arkadaşının soruna doğrudan doğruya giren açıkyürekliliğine alışıktı, ama kendisinin bu kadar çabuk açık vereceğini sanmamıştı. Yüreğinden yükselen bir haykırışla yerinden kaydı, dizlerinin üzerine çöküp başını Jane'in kucağına gömdü. Hıçkırarak başından geçenleri anlatmaya başladı.

Konuşması bitince Jane parmaklarıyla çenesinden tutup başını kaldırdı ve hâlâ hıçkırıklarla sarsılan yüzüne bakarak sordu:

«Yani hem kocanı seviyorsun, hem de meydanı Candina denilen kadına terk ettin, öyle mi? Utanmalısın, Caroline! Daha cesur sanırdım seni!»

Caroline şaşırmıştı. Jane'den kendisini avutmasını beklerken, zavallı ve korkak bir kız yerine konulduğunu görüyordu.

«Nasıl kalabilirdim?» diye sorarken suçlamanın haksızlığına isyan ediyordu. «Benden nefret edecekti!»

Sinirlendiğini anlayınca Jane gizlice gülümsedi. Kapıldığı üzüntüden bir anda sıyrılmazsa, kendini tümüyle bırakacağını sezmiş ve bilinçli olarak tahrik etmişti. Daha şimdiden tanıdığı Caroline'e benzemeye başlamıştı bile; azimli, kararlı... Jane'in gülümsediğini fark eden genç kız, kuşkuyla gözlerinin içine baktı.

«Seni gidi iki yüzlü!» Gözlerinin donukluğu geçiyordu. «Beni bile bile kızdırdın, değil mi?»

«Evet, şekerim. Ama kendini daha iyi hissettiğini itiraf etmelisin. Haksız mıyım?»

Caroline'in gülüşü, bulutların ardından sıyrılmaya çalışan güneşin zayıf ışıkları gibi kararsızca dudaklarında dolaştı.

O günden sonra, Jane, genç kızı düştüğü bunalımdan kurtarmak için neler yapması gerektiğini kavrayınca, onu durmadan kızdırmak sinirlendirmek ve sonunda güldürmek için elinden geleni ardına koymadı.

İkizlerin kahkahaları Caroline'e küçük Vito'yu hatırlatıyor, her seferinde yüreğine bir hançer gibi saplanıyordu. Uzaktan gördüğü her uzun

boylu erkek yüreğinde çarpıntılar yaratıyordu.

Evlerinde dört hafta kadar kaldıktan sonra artık bir iş ve ev bulma zamanının geldiğine karar verip konuyu Jane'e açtı. Jane kalması için ısrar etti, ama Caroline kararlıydı. Jim'in ailesiyle birlikte olmak için çok uzun zamandır beklediğini biliyordu.

Bir plan yapmaya başladı. İlk iş olarak Bay Wilkins'le görüşüp Dorinda'nın bulunduğunu bildirmeliydi. Bunları düşünürken, evinin ve eşyalarının satışından gelen paranın hâlâ yaşlı avukatta durduğunu hatırladı. Avukata, parasını alacağı zaman kendini arayacağını söylemiş, bir daha da aramamıştı. Sevinçten havalara uçacaktı nerdeyse.

Ertesi gün Bay Wilkins'in yazıhanesinin bulunduğu küçük kasabaya gitti. Bir ara Aline ile kocasına uğramayı düşündü, ama sonra Domenico'yla ilgili sorular soracaklarından, daha kapanmamış olan yarasını deşeceklerinden korkarak vazgeçti. Doğruca avukatın yazıhanesine gitti. Adını söyleyince, sekreter kendisini hemen içeri aldı.

Bay Wilkins tuhaf gözlüklerinin üzerinden genç kıza baktı ve ilk sözleriyle onu şaşkınlığa uğrattı.

«Kocanızı gördünüz mü, küçük hanım?»

«Hayır,» diye kekeledi Caroline. Sonra korkulu bir sesle ekledi: «Yani İngiltere'de olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?»

«Elbette. Üç hafta kadar önce buraya gelip senden haber sordu. Tabii nerede olduğunu bilmediğim için ona hiçbir şey söyleyemedim. Kaldığı otelin adresini verdi, haber alır almaz ken-

disini aramamı rica etti. Doğrusu, hiç bu kadar kararlı birini görmediğimi söylemek isterim. Eminim, seni bulmak için aramadık yer bırakmayacak.»

Caroline acıyla inledi ve yere düşmemek için iskemlenin arkalığına tutundu. Başı dönmeye başlamıştı. Nikâhlarını iptal ettirmek için avukatlarının karşılıklı görüşmelerinin yeterli olacağına inandığından, onunla tekrar karşılaşıp konuşacağı aklına gelmemişti.

«Buraya geldiğimi ona söylememelisiniz Bay Wilkins! Lütfen! Onu bir daha görmek istemiyorum!» Bunları söylerken yüzü bembeyaz kesilmişti. İhtiyar avukat bir iskemle çekip genç kızı oturttu ve sekreterinden bir bardak su getirmesini istedi.

Caroline biraz su içince kendine geldi. Domenico'ya haber vermemesi için avukata yeniden yalvarmaya başladı.

«Ama sevgili kızım,» dedi Bay Wilkins hafifçe öksürerek. «Bence, onunla konuşup aranızdaki anlaşmazlığı halletmen daha doğru olur. Gerçi ben barışacağınızdan umutluyum, ama ille de ayrılacağım diyorsan, senin için neler düşündüğünü öğrenmen, gelecekle ilgili tasarılarını ona açman gerekir.»

«Ondan tek kuruş almam!» diye karşı çıktı Caroline hiddetle. «Boşandıktan sonra benden sorumlu olmayacağına göre, gelecekle ilgili tasarılarımın onu niçin ilgilendireceğini anlayamadım.»

İhtiyar avukat öylesine şaşırmıştı ki, ağzı bir karış açık genç kızın yüzüne bakarak bir süre sustu.

«Öyleyse nasıl geçineceksin?» diye sordu sonunda. «Elinde bir mesleğin yok. Daha doğrusu, yeniden babanın öldüğü güne dönmüş oluyorsun. Elindeki parayla nekadar idare edebilirsin?»

Sonra, genç kızı ikna edemeyeceğini anlayarak başını salladı. Kocası onu istiyordu, ama genç kız inatla görüşmek bile istemediğini söylüyordu. Gençlerin aptallığı karşısında omuzlarını silkerek Caroline'in diğer işleriyle ilgilenmeye başladı. Domenico aradığı takdirde hiçbir şey söylemeyeceğine istemeye istemeye söz vermek zorunda kalmıştı.

Caroline arkadaşının evine dönerken titriyordu. Bay Wilkins'in yazıhanesinden çıkınca, Domenico'nun kendisini izleyeceğinden korkarak adım başı arkasına bakmış, yanından geçen her uzun boylu, geniş omuzlu erkeği irkilerek izlemişti. Şaşkınlığını Jane'den gizlemesi pek zor olmadı, çünkü genç kadının işi başından aşkındı. Dahası, Caroline sözlerinin anlaşılması için en az iki kez tekrarlamak zorunda kaldı.

«Bağışla beni hayatım,» diye sıçradı yerinden Jane. «Ne demiştin?»

«Bay Wilkins'i görmeye gittim dedim.» diye yineledi Caroline sabırla. «Söylediğine göre bankada param varmış. Yani kendime kalacak bir ev aramaya başlayabilirim.»

Bu sözler Jane'i düşlerinden sıyırmış gibiydi. «Daha değil, Caroline. Birazcık daha bekle.»

«Ama niçin, Jane? Sonsuza kadar yanınızda kalamam ki. Bunca zamandır bana katlandınız, ama sizlere daha fazla yük olmak istemem.»

«Kısa bir süre daha, Caroline. Lütfen!»

Caroline şaşırdı, ama arkadaşının ricasına bo-

yun eğmeye karar verdi. «Pekâlâ, Jane. Çok ısrar ettin. Ama umarım Jim sürekli kalacağımı sanıp kızmaz.»

«Sanmaz!» derken Jane'in yüzü neşeyle aydınlanmıştı. Caroline kuşkuyla ona baktı, ama nedenini çözemedi.

Akşam eve geldiğinde Jim de karısında gizli bir mutluluk sezdi. Fakat o da bu mutluluğun sırrını çözemedi.

Domenico'nun İngiltere'de olduğunu ve kendisini aradığını söylememişti Caroline. Bay Wilkins'in, Domenico'yu arayıp onunla konuşması için diretmesini bir türlü anlayamıyor, ne yapacağını düşünüyordu. Bir kez daha görüşmeyi henüz göze alamıyordu. Daha ayrılık acısından kurtulmayı başaramamışken, aynı olayları yeniden yaşayacak gücü kendinde göremiyordu.

Jane o gece bir partiye gideceklerini, ikizlere bakmasında bir sakınca olup olmadığını sorduğu gün bile Caroline bir karara varmış sayılmazdı. Davet eden arkadaşının evlerinde bir konukları olduğundan haberi yoktu anlaşılan. Ve ne gariptir ki, Jane de telefon edip Caroline'i de beraber getireceğini haber vermeyi akıl edememişti. Jane ile Jim'in belki de bir gece başbaşa kalmak istediklerini düşünerek, soru sormamaya karar verdi. İkizlerle seve seve kalacağını söyledi, hattâ öğleden sonra Jane'in kuaföre gitmesi ve istediği gibi mağazaları dolaşması için ısrar etti.

Jim erkenden eve geldi; parti için hazırlanırken, ilk kez sevgilisi ile buluşan bir delikanlı gibi heyecanlı olduğunu itiraf etti. Caroline gelene kadar Jane'le başbaşa bir yere gitme fırsatı-

nı hiç bulamamışlardı. Varlığının bir işe yaradığını öğrenmek genç kızı sevindirmişti. Neşeyle arkalarından el sallarken gece yarısından önce dönmemelerini tembih etmeyi unutmadı.

İkizler yukarıda mışıl mışıl uyuyorlardı. Caroline de üstünü değiştirmek için yukarıya çıktı. Ayağına blucinini geçirip kısa kollu pembe bluzunu giydi. Tam saçlarını tararken kapının çalındığını duydu. Jane'in her sokağa çıkışında bir şeyler unuttuğunu hatırlayarak kendi kendine gülümsedi ve kapıyı açmak için aşağıya indi. Jane'in unutkanlığıyla alay etmeye hazırlanıyordu.

«Jane sen!...» dedi ve kalakaldı. Yüreği sıkıştı, düşmemek için kapının kenarına tutundu.

«Domenico!» diyebildi sonunda.

Ciddi bir bakışla karşısında durmuş bekliyordu genç adam. Caroline'in kapının ağzında öyle durduğunu görünce zoraki bir gülüşle sordu: «İçeri girebilir miyim?»

«Evet... evet tabii...» Bir robot gibi salona doğru yürürken neler söylediğinin farkında bile değildi Caroline. Titreyen bacaklarının kendisini oraya taşıdığına şükrederek rahat bir koltuğa oturdu. Ardından gelen Domenico da karşısındaki koltuğa yerleşti. Dikkatle yüzüne bakınca, ağzının çevresindeki yorgunluk izlerini, gözlerindeki gölgeleri fark etti Caroline. Genç adam cebinden tabakasını çıkarırken başını çevirince, koyu renk saçlarının arasındaki beyazlar gözüne çarptı. Sevgisi bir dalga gibi yükseliyordu, ama sakin bir sesle konuşmaya zorladı kendini.

«Nasıl buldun beni?»

«Nasıl mı?» dedi Domenico sertçe. «Bir aydır gitmedik yer bırakmadım. Bütün tanıdıklarını sorguya çektim. Sonunda ablandan bir mektup aldım, Jane adlı arkadaşının senin nerede olduğunu bilebileceğini yazıyordu. Haklıymış demek. Birkaç gün önce buraya uğradım ve Jane'i seninle görüşmek zorunda olduğuma inandırdım. Seni yalnız görebilmem için bir şeyler ayarlayacağını söyledi. Konuşmamız gerekiyor Caroline, anlıyorsun değil mi?»

«Evet... sanırım.» Kendisine bir şey söylemediği için Jane'e kızamazdı. Anlaşılan, en iyisini yaptığına inanarak bu gece evi Caroline'e bırakmıştı. Üstelik Caroline, Domenico'yu karşısında görünce hiç üzülmemişti. Kaçınılmaz karşılaşma gerçekleşmişti. Artık ona son kez veda edebilirdi.

«Önce davranışlarım için özür dilemek isterim,» diye sözlerini sürdürdü Domenico. «Dorinda onun için neler yaptığını anlattığı zaman ben...» Söyleyecek kelime bulamıyordu. Ayağa kalkıp arkasını dönerek sigarasını küllüğe bastırdı. Caroline yüzünü göremiyordu, ama yanağında bir kasın oynadığını, sakinleşmek için yumruklarını sıktığını fark ediyordu.

«Annesinin sen olmadığını öğrenince bebeği alıp gideceğimden korktuğun için benimle evlendin, değil mi?»

«Evet, Domenico. Seni kandırdığım için çok üzgünüm. Vito'nun oğlum olduğuna ve babasını sevdiğime inanırsan, bizi ayırmayacağını düşünmüştüm. Böyle bir hileye başvurduğum için kendimden nefret ediyorum, ama başka çarem yoktu. Tek çıkar yol buydu.»

Domenico tekrar konuşmaya başlarken sesi öfkeyle yükselmişti. «Peki, bundan sonra ne yapmamızı öneriyorsun? Ülkemde boşanmanın yasak olduğunu sana söylemiştim. Sen İngiltere'de yaşamayı sürdürürken, ben tek başıma Roma'ya mı döneceğim? Yoksa benimle beraber gelip bu karışıklığın içinden sıyrılmaya hazır mısın?» Gözlerindeki hüznün, öfkesini yalanladığını fark edince, kendisine daha fazla katlanmak zorunda olmadığını söylemek fırsatını kaçırmadı.

«Ama anlamıyor musun, Domenico?» Gözleri dürüstlükle parlayarak öne eğildi konuşurken. «Nikâhımızı iptal ettirebiliriz! Bu nedenle senin bana...!» Yanakları kıpkırmızı kesilerek sustu. Nasıl anlatacağını bilemiyordu. Tekrar denedi.

«Bu nedenle, Paris'te ve villada...» Devam edemiyordu. Domenico ne demek istediğini anladığı halde, yardım etmek niyetinde görünmüyordu.

«Başka biriyle mi evlenmek istiyorsun?»

«Hayır. Tabii ki, hayır! Ama anlamıyor musun Domenico!» Aptallığı karşısında nerdeyse tepinmeye başlayacaktı. «Eğer nikâhımızı iptal ettirebilirsek, Candida'yla rahat rahat evlenebilirsin.»

Şaşkınlıkla yüzüne baktı genç adam. «Candida'yla evlenmeye hiç niyetim yok,» dedi soğuk bir sesle.

Caroline geriledi. «Ama onu seviyorsun Domenico. Sevdiğini biliyorum. Onu öperken gördüm seni. O saat anladım sevdiğini.»

Domenico'nun kaşları çatıldı, yüzünde utangaç bir ifade belirdi. «Eğer o gece daha dikkatli baksaydın, öpüştüğümüzü değil onun beni öpmek istediğini anlardın, Caroline,» dedi kuru bir

sesle.

«Ama her gece onunla buluşuyordun. Jeffrey söyledi bana. Partiye gittiğim gece, bana telefon ettiğin zaman da yanındaydı, sesini duydum.»

Domenico içini çekerek yanına oturdu:

«Bak Caroline, bizim konumuzla Candida'nın ne ilgisi var bilmiyorum, ama anlaşılan ancak bazı açıklamalardan sonra esas meseleye gelebileceğiz. Candida ailenin bir ferdi olduğu gibi, aynı zamanda şirketin yöneticilerindendir. Ben yokken işleri arapsaçına çevirmiş. Benden işleri yoluna sokmamı istedi. Benim de ancak geceleri vaktim oluyordu. Roma'da bulunmadığım süre içinde işlerin nasıl yığıldığını tahmin edebilirsin. Aslında haklısın, o akşam yemekte bana çok yakın davrandı.» Utandığı sesinden belli oluyordu. «Ama biraz daha bekleseydin, onunla yalnızca iş açısından ilgilendiğimi açıkladığımı duyacaktın. Başka hiçbir ilgi duymadım ona karşı. Çocukluk yıllarımı paylaştığım bir oyun arkadaşı oldu benim için yalnızca. Bilmem, bu açıklamalar senin için yeterli mi?»

Caroline'in kalbinde yepyeni bir umut filizlenmeye başlamıştı. Gözlerinden okunan sevgi Domenico'yu yumuşatmaya yetmişti. Caroline'in omuzlarından kavrayarak inlercesine yalvardı:

«Lütfen benimle eve dön, Caroline! Son birkaç haftadır cehennemde yaşıyorum sanki. Bana bir şans daha tanıyacağını söylersen, seni rahat bırakacağıma yemin ediyorum. Buna hakkım olmadığını biliyorum, ama hayır dersen kızmayacağım.» Sesi bir fısıltıya dönüştü. «Seni çok seviyorum: öylesine seviyorum ki, sensiz bir ge-

düşünemiyorum bile!»

mağrur Romalının böylesine alçakgönüllü .cağı hiç aklına gelmemişti genç kızın. Onu ıstiyordu ama bu halde değil! Hayatı boyunca kimseye yalvarmamış olan Domenico, Caroline'in sevgi kırıntılarına razı olduğunu söylüyordu!

Kalbi deliler gibi çarparak ona yaklaştı ve yumuşak dudaklarını uzatarak mırıldandı:

«Ah Domenico, bitanem, sevgilim!»

Bir an şaşkınlıkta baktı ona genç adam ve kollarını omuzlarından beline kaydırıp, sımsıkı kavradı. Dudakları birleştiğinde, kendilerinden başka kimsenin bulunmadığı bir dünyadaydılar sanki. Çektikleri acıları silmek istercesine birbirlerine sarıldılar. Bir daha ne olursa olsun birbirlerini üzmeyeceklerine yemin ederek sürdürdüler öpüşmeyi.

Duygularının etkisinden ilk kurtulan Domenico oldu. Kaçmasından korkarcasına kollarında tutarken, şaşkın bir sesle sordu: «Bunca zamandır ben acı çekerken, beni sevmiş olduğunu mu söylüyorsun?»

Caroline kollarını boynuna dolayıp cevapladı:

«Paris'teki geceden beri seni seviyorum, ama sana sezdirmedim. Peki, sen ne zaman bana âşık oldun?»

Domenico, gözleri pırıl pırıl, karşılık verdi: «İlk kez seni bahçede gördüğüm zaman sevgilim. Yine üstünde şimdi giydiğin şu garip giysiler vardı, ama benim için önemli değildi. Gördüğüm en mavi gözlere ve bir erkeğin arzulayacağı en biçimli vücuda sahip olan bir çılgına âşık oluverdim.»

Caroline uygunsuz giysisi için özür ye kalkıştı, ama genç adam ruhunu bede. ayıracakmış gibi sarıldı dudaklarına. N sonra başını kaldırıp sözlerini sürdürdü: «İk.ey ci kez, nikâhımızın kıyıldığı gün âşık oldum. Ama Paris... Paris'te adeta kendimi kaybettim. O gecenin anıları asla belleğimden silinmeyecek!»

O sabah Paris'teki otelde uyandığında kendini siyah dantel geceliğin içinde bulduğunu hatırlayınca utançtan kıpkırmızı kesildi. Gece kendisini yatağa kimin yatırdığından hiç kuşkusu yoktu.

Domenico sevgi dolu gülüşüyle Caroline'in utangaçlığını yendi ve kendisini öpmesini istedi.

«Emriniz başüstüne,» dedi Caroline, «bütün varlığımla sizinim!»

Domenico'nun gözlerindeki neşe pırıltıları söndü ve ciddi bir bakışla gözlerinin içine baktı. Caroline, yüzü sevgiyle ışıl ışıl, bakışlarına karşılık verdi. Genç adam ciddi bir edayla kulağına fısıldadığında nerdeyse ağlayacaktı. «Bu anı hayatım boyunca kalbimde saklayacağım. Hep seni aradım sevgilim. Senin uğruna her türlü acıyı göze alabilirim. Senin sevgine layık değilim, ama bundan böyle hep senin için yaşayacağım.»

Caroline'in kalbi dopdoluydu, ama ne diyeceğini bilemiyordu. Dudakları bir kez daha birleşince, cevap vermesine gerek kalmadı. Artık kuşkusu kalmamıştı. Domenico tümüyle ona aitti. İçinden Tanrıya şükrediyordu. Sevgisinden emin olduğundan beri, son birkaç haftadır çek-

cehennem azabını unutmuştu.

menico'nun dudakları bembeyaz boynunda şştığında genç kız titremeye başladığını his-i. Domenico tümüyle kendisine teslim olmasını istiyordu ve bunu boğuk bir sesle açıkladı: «Seni öpmüş olan bütün erkekleri kıskanıyorum, sevgilim. Beni sevdiğini bir kez daha söyle!»

Erkeğinin kendine güvensizliğini fark edince, yüreği sızladı.

«Domenico...» Genç adam başını kaldırıp merakla gözlerinin içine baktı. «Babamı kıskanma lütfen...»

«Babanı mı?»

«Beni öpen tek erkek oydu.»

Domenico'nun bembeyaz kesilip başını çevirdiğini görerek şaşkına döndü. Vahşi öpücüklerinin masum gençliğini nasıl yaraladığını düşünüyor olmalıydı. Üzüntüsü ve utancı, yanaklarının kızarmasından belli oluyordu. Caroline sevgi dolu bir hıçkırıkla ona sarıldı ve bir dakika önceki sevecenliğine kavuşmasını bekledi. Bir daha artık kendini lanetlemesini istemiyordu. Kalbi onundu, yalnızca ona aitti.

«Nereye gideceğiz biliyor musun, sevgilim?» diye kulağına fısıldadı Domenico.

Onunla birlikte her yere gidebileceğini belirtircesine başını salladı Caroline.

«Paris'e gideceğiz... Balayımızda. Ama bu kez çok farklı olacak. Çok, çok farklı!»

Caroline mutlulukla içini çekerek erişilmez bir coşkuyla karşılık verdi: «Evet, sevgili Domenico, çok farklı olacak, evet!»